

စိတ်ကူးချိုချိုအနုပညာ

BURMESE
CLASSIC

မြန်မာ့စောင်း

နန္ဒသူ - မြန်မာပြန်

HARP OF BURMA

Michio Takeyama

စိတ်ကူးချိုချိစာအုပ်
■■■■■■■■■■

မြန်မာ့စောင်း
HARP OF BURMA

Michio Takeyama

နန္ဒသူ - ပြန်ဆိုသည်။

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်ဦး စိတ်ကူးချိုချိစာအုပ်၊ ၇၅ ဘင်္ဂလား တာဝေး၊
ပုလဲလမ်း - အိတ်စား၊ စိတ်ကူးချိုချိပုံနှိပ်တိုက်၊ သာယာ၊ မင်္ဂလာဒုံလမ်း၊ ရန်ကင်း၊
အပြင်အဆင် - အိတ်စက်စီ
၂၀၁၃၊ ဩဂုတ်လ၊ ဒုတိယအကြိမ်၊ အုပ်စု ၅၀၀
ရောင်းစရိတ် ၁၂၀၀ ကျပ်

မြန်မာ့စောင်း
နန္ဒသူ - ရန်ကင်း၊ ဒုတိယအကြိမ်၊ စိတ်ကူးချိုချိစာအုပ်၊ ၂၀၁၃၊
စာမျက်နှာ ၁၄၀ မျက်နှာ၊ ၁၀ စင်တီ x ၁၆.၅ စင်တီ

(၁) မြန်မာ့စောင်း
■■■■■■■■■■

ဒုတိယအကြိမ်

ဗာတိကာ

အခန်း (၇)	၁
အခန်း (၈)	၁၂
အခန်း (၉)	၂၂
အခန်း (၁၀)	၃၄

ဘုန်းကြီး၏ဗာတစ်စောင်

အခန်း (၁)	၄၈
အခန်း (၂)	၅၉
အခန်း (၃)	၈၂
အခန်း (၄)	၁၀၁
အခန်း (၅)	၁၀၉
အခန်း (၆)	၁၂၄
အခန်း (၇)	၁၃၉

အခန်း (၇)

နောက်ဆုံးတွင် အရိုးများထားမည့် ခန်းမဆောင် လုပ်ငန်းသည် ပြီးဆုံးခဲ့ရပေ၏။ အင်္ဂလိပ်တို့၏ အကြွင်း အကျန်များ ထားသိုရန် အဆင်သင့်ဖြစ်နေပေပြီ။

စစ်ရေးအရ လိုအပ်သည်ဖြစ်သောကြောင့် ဂျပန်တပ်မ တော်သည် မြေပုံထဲတွင်ပင် မပါသော တောတောင်များကို ဖြတ်သန်း၍ ယိုးဒယားပြည်နှင့် မြန်မာပြည်ကို ဆက်သွယ် သည့် ရထားလမ်းတစ်ခုကို ဖောက်ရာတွင် ဗြိတိသျှစစ်သုံး ပန်းများ၏ လုပ်အားကို များစွာအသုံးပြုခဲ့သည်။ သူတို့သည် ကြောက်မက်ဖွယ်သော အခြေအနေဆိုးများအကြားတွင် အလောသုံးဆယ်နှင့် လုပ်ခဲ့ကြရသည်။ အဆိုးဆုံးကား ကူး စက်တတ်သော ဝမ်းရောဂါဖြစ်ပွားခြင်းပင် ဖြစ်၏။ လူသူ မရောက်နိုင်သော တောနက်ကြီးထဲတွင် မပြည့်စုံသော စားနပ် ရိက္ခာ၊ မလုံလောက်သော ကူညီမှုများဖြင့် ဆရာဝန်များလည်း မရှိကြရကား အကျဉ်းသားများသည် ထောင်နှင့်ချီ၍ သေကြေ

ပျက်စီးကြရလေသည်။ အဖြစ်သည်ကား မဖော်ပြနိုင်လောက်အောင်ပင် ဆိုးဝါးလှသည်။ သေသူများကို ဖြစ်သလို မြှုပ်နှံခဲ့ကြ၏။ သို့သော် ယခုအခါတွင် သူတို့၏ အရိုးများကို သူတို့ နေရင်းတိုင်းပြည်သို့ ပြန်ပို့ပေးတော့မည်ဖြစ်ပေရာ ဤခန်းမဆောင်တွင် ယာယီထားရှိရန် ဤမြို့သို့ ယူဆောင်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေ၏။ အရိုးများကို ခန်းမဆောင်သို့ အခမ်းအနားဖြင့် သယ်ယူမည်နေသို့ ဆိုက်ရောက်ခဲ့လေပြီ။ ခန်းမဆောင်ကို ကျွန်တော်တို့ ပြင်ဆင်ခဲ့ကြရသဖြင့် အခမ်းအနားကို ကြည့် ခွင့်ရကြပါသည်။

ဘုရားကုန်းတော်ပေါ်ဆီသို့ တက်ရာလမ်းကလေး၏ ခြေရင်းတွင် လူများပြည့်နှက်နေသော ကွက်လပ်ကလေးရှိ၍ ထိုကွက်လပ်ကလေးတွင် ဈေးဆိုင်ကလေးများ ရှိသည်။ ဈေးရောင်းသူများသည် ပတ်ပတ်လည်တွင် သူတို့၏ ရောင်းကုန်များကို အော်ဟစ်၍ အရောင်းအဝယ်လုပ်ငန်းများကို လှုပ်ရှားလုပ်ကိုင်နေကြသည်တွင် ဖုန်မှုန့်များသည် လေထဲတွင် အလိပ်လိုက်တက်နေ၏။ အသီးအနှံများ၊ သားငါးများ၊ မုန့်များ၊ ပန်းများ၊ အလှကုန်များစသဖြင့် လူများ ဝယ်တတ်သည်များကို ရောင်းချကြသည်။ ဂျပန် စစ်ယူနီဖောင်းများ၊ စစ်ရာထူးတံဆိပ်များ၊ သံလိုက်အိမ်မြှောင်(ကွန်ပတ်)များ စသည်တို့ကိုပင်လျှင် တွေ့နိုင်၏။ ထိုပစ္စည်းများကို ကျွန်တော်တို့၏ စစ်သားများ ဖြတ်သန်း စခန်းချသွားခိုက် ခိုးယူထားကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။ လူများ စားသောက်ကြနိုင်ရန် စားစရာဆိုင်ကလေးများလည်း ရှိ၏။ မိန်းမများသည် တယ်လီဖုန်းကြီးပေါ်မှ ငှက်များကဲ့သို့ ဘေးချင်းယှဉ်၍ ခုံရည် များပေါ်

တွင် စီတန်းထိုင်ကြကာ စားရင်းသောက်ရင်း စကားတင်းပြောနေကြသည်။

လူတန်းစားအားလုံးမှ ယောက်ျားမိန်းမတို့သည် ထီးများကို ယူဆောင်သွားကြသည်။ နေ့ကွေးသော နွားလှည်းများလည်း ဖြတ်သန်းသွားကြ၏။ အချို့မှာ နွားတစ်ကောင်နှင့်ဖြစ်၍ အချို့မှာ နွားနှစ်ကောင်ဖြစ်သည်။ နွားကြီးများမှာ ကြီးမားသော မျက်လုံးမည်းကြီးများ၊ ရှည်လျား၍ ကွေးနေသော ဦးချိုများရှိပြီး ခြေထောက်များမှာမူ အံ့ဩဖွယ်ကောင်းအောင် ပိန်သေးနေသည်။ လှည်းအိမ်များမှာ မြန်မာ့ဟန်စစ်စစ်ဖြစ်၍ မြင့်မားပြီး ရိုးရိုးပင် ပြုလုပ်ထားသည်။ အဆင့်အတန်းမြင့်သော မိန်းမများစီး၍ ပြုတင်းပေါက်မှ ခေါင်းပြုကြည့်နိုင်သည့် လှည်းမျိုးလည်း ရှိပါသည်။ ထိုအမျိုးသမီးများ၏ ခေါင်းတွင် ပန်းများ ပန်ထားကြပြီး ရွှေလက်ကောက်များ၊ ကျောက်မျက်ရတနာ နားဆွဲများ ပတ်ဆင်ထားကြသည်။ သို့ရာတွင် သူတို့၏ မျက်နှာတွင် လိမ်းကျံသော မိတ်ကပ်သည်ကား ထူးခြားသည်။ အဝါမှုန့်များ လိမ်းကျံ၍ ပါးကွက်ကြီးများရှိ၏။

ထိုကွင်းပြင်၏ ဘေးတွင် ကျွန်တော်တို့ တန်းစီရပ်နေကြသည်။ မွန်းတည့်ချိန်နား ရောက်သောအခါ အရိုးသယ်ဆောင်လာခြင်းမှာ နီးကပ်လာသည်ကို တွေ့ကြရ၏။ လူများနှင့် လှည်းများသည် လမ်းဖယ်ပေးကြသည်။ ပျားပန်းခတ် လှုပ်ရှားသွားလာမှုများသည် ဓဏတာမျှ ရပ်တန့်သွား၏။

တည်ငြိမ်ခန့်ညားသော အခမ်းအနား ဖြစ်ပေသည်။ ပထမဆုံးတွင် လမ်းရှင်းရန် ဝတ်စုံပြည့် ဝတ်ဆင်ထား

သော မြင်းစီးရဲများသည် အသားကျ စီးလာကြသည်။ ခါတိုင်းဆိုလျှင် ရဲများသည် ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်၊ ရယ်ရယ်မောမော နေတတ်ကြသော်လည်း ယနေ့အဖို့တွင်ကား သူတို့သည် ဣန္ဒြေကြီးများနှင့်ဖြစ်ပြီး မေးသိုင်းကြီးများကို တင်းကျပ်စွာ သိုင်းထားကြ၏။ မြင်းများ၏ အမွှေးများမှာ ကောင်းစွာ ဖြီးထား၍ ချောမွတ်ပြောင်လက်နေပြီး၊ ထိုအမွှေးများ၏ အောက်တွင် ကြွက်သားများသည် ပြေပြစ်စွာ အလိပ်လိုက် အလိပ်လိုက် ကြွတက်နေ၏။ ရဲများသည် မျတ်လတ်ပေါ့ပါးစွာ မြင်းများကို အသားကျစီးလာရင်းက လမ်းသွားလမ်းလာများကို ထိန်းကြပ်ရာတွင် မိမိတို့၏ တော်သည့် စွမ်းရည်အပေါ် ကျေနပ်နေခြင်းထက် ဤအခမ်းအနား၏ အရေးကြီးပုံကို ပို၍ သဘောပေါက်နေကြဟန်တူပါသည်။

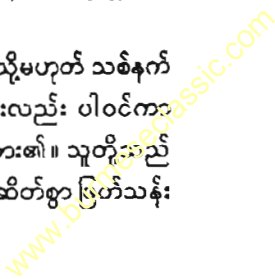
ထိုနောက်တွင် အဓိကအခမ်းအနားသည် ရောက်ခဲ့လေပြီ။ ရှေ့တွင် တပ်ခွဲတစ်ခုစာလောက်ရှိသည့် ဝုဏ်ပြုတပ်ဖွဲ့ ချီလာပါသည်။ စစ်သားများသည် ရိုင်ဖယ်များကို ပခုံးပေါ်တွင် ဇောက်ထိုးကိုင်လာကြ၏။ သူတို့၏ အသားအရေမှာ အထူးပင် နီမြန်းပြီး ရင်ကို ကော့ထားကြ၏။ သူတို့၏ ယူနီဖောင်းဝတ်စုံများမှာ တိုင်း၍ ချုပ်သလားမှတ်ရအောင် ကိုယ်ခန္ဓာပေါ်တွင် ပုံသွန်းလောင်းထားသကဲ့သို့ ရှိ၏။ သူတို့ကို ကြည့်ရသည်မှာ ဈေးကြီး၍ အဖိုးတန်လှသော အရုပ်များကို ခင်းကျင်းပြသထားသည်နှင့် တူလှသည်။ သူတို့၏ ညီညာလှစွာ လှမ်းနေသော ခြေထောက်များကို မြင်ရသောအခါ ခေါင်းဖြီးသည့် ဘီးနှစ်စင်းသည် တစ်စင်းက နောက်သို့ရမ်း၊ တစ်စင်းက ရှေ့သို့ရမ်းနှင့် အပြန်အလှန်

တစ်လှည့်စီ လှဲရမ်းနေသလို ထင်မှတ်ရ၏။

နောက်တွင် စစ်ဘက်ဆိုင်ရာ ဘုန်းကြီးများအုပ်စုပါလာ၏။ သူတို့အားလုံးသည် ဝက်ရုံနက်ကြီးများ ဝတ်ဆင်ထားကြ၍ ရင်ဘတ်ပေါ်တွင် ငွေကြက်ခြေများ ဆွဲထားကြသည်။ အချို့မှာ အသက်အတော်ကြီးပြီဖြစ်၍ ခန့်ညားသော အသွင်အပြင်ရှိကာ သူတို့၏ ဆံပင်များမှာ သူတို့၏ ကြက်ခြေများကဲ့သို့ပင် ဖြူရွတ်နေသည်။

သူတို့၏နောက်က ဆင်များဆွဲသည့် လှပသောအရိုးတင်ရထားများ လိုက်ပါလာလေသည်။ ဆင်များပေါ်တွင် ဆင်ပေါင်းကားများပါလာပြီး ထိုဆင်ပေါင်းကားများပေါ်တွင် ပေါင်းထုပ်နှင့် ဆင်ဦးစီးများထိုင်၍ ရှည်လျားသေးသွယ်သော ကြာပွတ်ကို ကျင်လည်စွာ ကိုင်တွယ်အသုံးပြုလာကြ၏။ ဆင်များတွင် သေးငယ်၍ အသနားခံသော မျက်လုံးများရှိကြပြီး၊ နှာမောင်းများကို ကွေးလိုက်ဆန့်လိုက်လုပ်ကာ ပန်းနုသည်ကဲ့သို့ အသက်ကိုရှူရင်း တိတ်ဆိတ်စွာ တအိအိနှင့် လျှောက်ကြသည်။ လှပသော အဆင်တန်ဆာများ တွဲရ၍ ကျနေသည့် သူတို့၏ တွန့်နေသည့် မီးခိုးရောင် အရေပြားများနှင့် ကိုယ်ခန္ဓာ အစိုင်အခဲကြီးများသည် ကျွန်တော်တို့၏ မျက်စိရှေ့တွင် နံရံကြီးများ တအိအိရွေ့နေသကဲ့သို့ ရှိတော့သည်။

အရိုးသယ်ရထားကြီးများမှာ ကျွန်းသို့မဟုတ် သစ်နက်တစ်မျိုးဖြင့် ပြုလုပ်ထားပြီး ပန်းရွေများလည်း ပါဝင်ကာ အပေါ်က ဗြိတိသျှအလံတော်ကို လွှမ်းထား၏။ သူတို့သည် ဖြည်းညင်းသော ဣန္ဒြေသိက္ခာနှင့် တိတ်ဆိတ်စွာ ဗြဟံသန်း

သွားကြစဉ် ကျွန်တော်တို့သည် လက်များကိုမြှောက်၍ အလေးပြုလိုက်ကြပါ၏။ ထိုလှည်းများပေါ်က လူများသည် ပြည်ပနိုင်ငံတစ်ခုတွင် ကျဆုံးခဲ့ရပြီး ယခုအခါတွင်ကား ထာဝရငြိမ်းချမ်းမှုရစေရန် ကျန်လူများက သစ္စာရှိစွာနှင့် စောင့်ရှောက်သယ်ယူလာခြင်းကို ခံနေကြရသည်တကား။ ကျွန်တော်တို့သည် အခမ်းအနားကို လေးစားစွာ ကြည့်ရှုကြပါသည်။

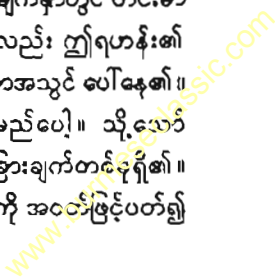
လှည်းများ၏ နောက်ဘက်တွင်လည်း ဂုဏ်ပြုတပ်ဖွဲ့ပါရှိသေး၏။ သူတို့သည် စကော့လူမျိုး စစ်သားများဖြစ်၍ ထူးခြားသောဝတ်စုံများနှင့် ဖြစ်သည်။ ဦးထုပ်တွင် ပန်းဖွားများ ပါသည်။ တို၍ ထင်းနေသော အစင်းများနှင့် 'စကတ်' များသည် သူတို့၏ ခူးများအထက်နားအထိသာ ရောက်နေ၏။ ထိုနောက်တွင်ကား စစ်ဘက် နယ်ဘက် အမှုထမ်းမျိုး စုံပါဝင်လာကြတော့သည်။ သူတို့ထဲတွင် သူ့နာပြုများဟု ယူဆရသော အမျိုးသမီး ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်တစ်ချုပ်လည်း ပါဝင်ပေသည်။ သူတို့ကို ကြည့်ရသည်မှာ တည်ကြည်သည့် အကျင့်စာရိတ္တရှိသည့် မျိုးရိုးကောင်း မိန်းမများဖြစ်ပြီး ဘာသာတရားကို ကိုင်းရှိုင်းကြသူများ ဖြစ်ပုံရသည်။

နောက်ဆုံးတွင်ကား မြန်မာများ လိုက်ပါလာကြသည်။ ဝတ်ကောင်းစားလှများနှင့် ဖြစ်၏။ ရှည်လျားသော လုံချည်များကို သပ်သပ်ရပ်ရပ် ရစ်ပတ်စည်းနှောင်ထားကြပြီး ခေါင်းပေါ်တွင်လည်း ခေါင်းပေါင်းများ ပေါင်းလျက်ထားကြ၏။ သူတို့အထဲတွင် အစိုးရအမှုထမ်းများ၊ ရဟန်းသံဃာများပါ ပါဝင်ကြသည်ကို တွေ့ရသည်။ ရဟန်းများထဲတွင် တံဆိပ်

တော်ရ သံဃာကြီးများရော၊ ကျွန်တော်တို့ နေ့စဉ် လမ်းများပေါ်တွင် တွေ့ရတတ်သော ရဟန်းများပါ ပါဝင်လေသည်။ မြန်မာပြည်တွင် လူတစ်ယောက် သေပြီဆိုလျှင် အသုဘအခမ်းအနားတွင်ပင်သည့် သံဃာဦးရေမှာ သေသူ၏ သက်နေဖြစ်၏။ ဤအခမ်းအနားတွင်ကား ရဟန်းသံဃာများ အလွန်များပြားလှသော်လည်း သေဆုံးသူတို့၏ သက်စေ့အတိုင်းမရှိသည်မှာ သိသာနိုင်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် အခမ်းအနားကို ကြည့်နေရင်း တစ်ကြိမ်အံ့အားသင့်ကြရပြန်လေ၏။ ထိုအရာကား မီးစုရှိမနှင့်တူသော ဘုန်းကြီးကို တွေ့ရခြင်းပင်။ သူသည် ရှေ့တည့်တည့်သို့ စိုက်ကြည့်ရင်း ဆိတ်ငြိမ်စွာ လမ်းလျှောက်လာသည်။ သူသည် တောက်ပဝင်းဝါသော သင်္ကန်းကို ဝတ်ရုံထားပြီး သူ့ခေါင်းမှာ ပြောင်နေအောင် ရိတ်ထားသည်။ အသက် ငယ်ရွယ်သေးသော်လည်း ရဟန်းအဆင့်တန်းအတော်မြင့်နေပုံရသည်။ တံတားပေါ်တွင် တွေ့ခဲ့ရစဉ်က ထက် သိက္ခာပိုရှိနေပြီး ဝမ်းနည်းမှုအရိပ်အရောင်သည် သန်းနေ၏။ မီးစုရှိမနှင့်တော့ အမှန်ပင် တူပါသည်။ သို့သော် သူ့အမူအရာမှာ ဖျတ်လတ်၍ ကြောက်ရွံ့စွာကင်းသော ရောင်းရင်းနှင့် လုံးဝကွာခြားလှသည်။ မီးစုရှိမ၏ မျက်နှာတွင် တင်းမာပြတ်သားသော အမူအရာများရှိသော်လည်း ဤရဟန်း၏ မျက်နှာတွင်ကား သိမ်မွေ့အေးချမ်းသောအသွင် ပေါ်နေ၏။

ရဟန်းဆိုလျှင် ဒီလိုပဲ ဖြစ်ရမည်ပေါ့။ သို့သော် ထိုရဟန်းသည် သူများနှင့်မတူ ထူးခြားချက်တင်ပုံရှိ၏။ သူသည် လေးထောင့်သေတ္တာတစ်လုံးကို အဝတ်ဖြင့်ပတ်၍

ယူလာသည်။ ထိုသေတ္တာကို လည်မင်းမှာ ချိတ်ဆွဲချထားပြီး လမ်းလျှောက်လာရင်း လက်နှစ်ဖက်နှင့် ပင့်ကိုင်ထားလေရာ ဂျပန်လူမျိုးများသည် သေသူ၏ ပြာများကို သယ်ဆောင်ပုံနှင့် တစ်ထပ်တည်းဖြစ်နေ၏။ အခြားမည်သည့်ရဟန်းမှ ဤသို့သော သေတ္တာကလေးကို သယ်ဆောင်လာခြင်းမရှိချေ။

ထိုနေ့တွင် ဘုန်းကြီးသည် ပခုံးပေါ်တွင် ကြက်တူရွေးစိမ်းကလေးတော့ မပါခဲ့ချေ။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့ရှေ့က ဖြတ်သွားသောအခါတွင် ခါတိုင်း ပြုမူနေကျအတိုင်း မျက်လွှာကို ချပစ်လိုက်လေသည်။

‘ဟာ...’

တပ်ခွဲမှူးသည် တိုးတိုးကလေး လွှတ်ကနဲ ပြောလိုက်မိ၏။

ကျွန်တော်တို့သည် သတိအနေအထားဖြင့် နေရမည်ကို မေ့လျော့သွားကာ ပါးစပ်များဟာ၍ ထိုဘုန်းကြီးကို ငေးစိုက်ကြည့်နေမိကြတော့သည်။

သူသည် မီးစုရှိမနှင့် တူသည်။ သို့သော် ကွဲလွဲနေ၏။ သူသည် ဂျပန်နှင့်တူသည်။ သို့သော် မြန်မာ ဖြစ်ပုံရ၏။ အခမ်းအနား လှည့်လည်ရာတွင် ပါဝင်သော အခြားရဟန်းများနှင့် တူသည်။ သို့သော် သေတ္တာကလေးကို သယ်လာသူကား သူတစ်ဦးတည်းဖြစ်၏။ မကြာမီပင် သူသည် မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။ နောက်ထပ် မြန်မာများ ရောက်လာကြသည်။ သူတို့နောက်တွင် လှူဖွယ်ပစ္စည်းများနှင့် နွားလှည်းများဖြင့် လာကြ၏။ နောက်ဆုံးတွင်ကား

သူတောင်းစားများ ရောက်လာကြတော့သည်။ ဤသို့ဖြင့် တည်ငြိမ်ခမ်းနားသော အခမ်းအနားကြီးသည် ပြီးဆုံးခြင်းသို့ ရောက်လေ၏။

လမ်းဘေးတစ်လျှောက်က လူအုပ်ကြီးသည် ကွဲသွားကာ ကွင်းပြင်မှာ ပျော်ရွှင်စဖွယ် ဆူညံသည့် ဈေးနေရာ ပြန်၍ ဖြစ်လေသည်။ မကြာမီပင် လှည့်လည်ပွဲသည် ဘုရားကုန်းတော်ပေါ်သို့ တက်သွားသည်ကို မြင်နိုင်ပေ၏။

စခန်းပြန်ရောက်သောအခါ ကျွန်တော်တို့သည် ငြင်းခုန်ခြင်းနှင့် နောက်တစ်ညကို ကုန်ဆုံးခဲ့ရပြန်လေသည်။

‘ငါ မပြောဘူးလား... သူဟာ မီးစုရှိမပါ’

တစ်ယောက်က အပူတပြင်း ပြောဆို၏။

‘သူဟာ မသေပါဘူး။ တပ်ပြေးတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ဘုန်းကြီးဝတ်သွားတာပါ’

‘သူဘာဖြစ်လို့ တပ်ကပြေးရတာလဲ...’

အခြားသူများက ဝိုင်း၍ မေးကြသည်။

‘ဒါတော့ ဘယ်သိမလဲ’

မည်သူကမျှ အဖြေကို မပေးနိုင်ပါ။

အချို့ကမူ မီးစုရှိမသေသွားပြီဟု အလေးအနက်ပင် ယုံကြည်ကြ၏။

‘သူဟာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး မီးစုရှိမဖြစ်နိုင်မှာလဲ။ မင်းတို့ ကြောင်ကုန်ပြီး မီးစုရှိမဟာ သေပါပြီကွာ။ သူပျောက်နေတာ တစ်နှစ်လောက်ရှိပြီ။ ပြီးတော့ ဟိုဒဏ်ရာရတဲ့ စစ်သားတွေ ကလည်း သူလွတ်ဖို့လမ်းမရှိပါဘူးလို့ ပြောသွားတာပဲ မဟုတ်လား’

‘ဒါပေမဲ့ တပ်မမှူးကြားတဲ့ နှောင်းသံက ဘယ်လိုတုံး’
‘ဟ... မင်းဘယ်လိုပြောနိုင်မလဲ၊ ဒါဟာ...’

ထိုဘုန်းကြီးသည် မီးစုရိုမဖြစ်သည်ဟု ယူဆကြသူ
များက လည်ပင်းမှဆွဲလာသော သေတ္တာသည် နိုင်လုံသော
သက်သေဖြစ်သည်ဟု ဆိုကြ၏။

‘ဂျပန်ပဲ ဒီလိုလုပ်မှာပေါ့၊ တို့ ဂျပန်ပြည်က ထွက်လာ
ခါနီးတုန်းက အရိုးပြာထည်တဲ့ ဒီလိုသေတ္တာမျိုးတွေ ပြန်ပြန်
သယ်လာကြတာ တစ်ပုံကြီးတွေ ခွဲကြတယ်မဟုတ်လား။
ကြည့်လိုက်ရင် ဝမ်းနည်းစရာကောင်းတဲ့ ဒီလို အဝတ်ဖြူဝတ်
ထားတဲ့ သေတ္တာမျိုးလေးတွေကို စစ်သားတစ်ယောက်ဖြစ်ဖြစ်၊
ပူဆွေးနေတဲ့ ဖခင်ကဖြစ်ဖြစ်၊ သားငယ်လေးကဖြစ်ဖြစ်၊
ပင်လယ်ရပ်ခြားက သယ်သယ်လာတာတွေကို တို့ မြင်ဖူးတာ
ကြာပါပြီကောကွာ။ ဒါကိုထောက်ရင် ဒီဘုန်းကြီးဟာ ဂျပန်
ဖြစ်ရမယ်။ ဂျပန်မဟုတ်တဲ့ နိုင်ငံခြားသားက ဒီလိုသေတ္တာမျိုး
လေးတွေ သယ်ဆောင်လာတာ ဘယ်သူမြင်ဖူးသလဲ’

သဘောမကြိုက်ညီကြသူများကား...

‘ဒါ ဘာသက်သေဖြစ်ရမှာလဲ။ သူဟာ ဂျပန်ပဲ ထားပါ
တော့။ အင်္ဂလိပ်အသုဘမှာ သူဘာလာလုပ်နေသလဲ။
ဘာလို့ ဒီသေတ္တာကို သယ်လာရမှာလဲ။ အင်္ဂလိပ်အရိုးပြာ
ကို ဂျပန်သေတ္တာနဲ့သယ်တာတော့ ဟုတ်နိုင်မယ်မထင်ပါဘူး
ကွာ။ ဆင်တွေဆွဲလာတဲ့ ရထားတွေ မမြင်ဘူးလား။
ဒီသေတ္တာဟာ ဂျပန်သေတ္တာဖြစ်ရမယ်လို့ မင်းဘာကြောင့်
အသေအချာ ပြောနိုင်သလဲ။ ဗမာတွေလဲ လေးထောင့်
သေတ္တာလုပ်၊ အဝတ်ဖြူနဲ့ပတ်ပြီး လည်ပင်းမှာဆွဲနိုင်တာပေါ့

ကွ။ ဒါ ဘာဖြစ်မှာမို့လဲ။ မီးစုရိုမနဲ့တူတဲ့ သူတစ်ယောက်က
ဂျပန်သေတ္တာလေးမျိုး သယ်လာတာနဲ့ ဘာလို့ ဒီလောက်
စိတ်လှုပ်ရှားမှုဖြစ်ရမှာလဲ။ မင်းတို့ပုံက တစ္ဆေနဲ့တွေ့လာတာ
ကျနေတာပဲ...’

နောက်ဆုံးတွင် မယုံကြည်သူများထဲမှ တစ်ယောက်က
စိတ်ထွက်လာသလို ဝင်၍ပြောလိုက်၏။

‘စစ်ကြောင့် ငါတို့ ရူးကြောင်ကြောင်ဖြစ်ကုန်ပြီ။ စိတ်မနဲ့
တုံ့မိန်းမကြီးလို တို့တွေလည်း တွေ့ကရာတွေ လျှောက်ပြော
နေကြတာပဲ။ ဒီစိတ်ပျော့စရာအကြောင်းအရာ အစွဲအလမ်းကို
ပျောက်ပစ်လိုက်ကြပါစို့ကွာ’

သူ့အသံတွင် ဒေါသပါဝင်လာပြေးသော်လည်း ဝမ်း
နည်းသံကလည်း စွက်နေသည်။

‘မီးစုရိုမဟာ သူ့လူမျိုးတွေအတွက် ရဲရဲရင့်ရင့် အသက်
စွန့်သွားချိန်မှာ သူ့သေတံယံမသေဘူး စကားနိုင်လှနေကြ
တာ သူ့ကို ခော်ကားတာပဲ။ သူဟာ တပ်ကပြေး သင်္ကန်းခြံ
ပြီး လျှောက်သွားနေမယ့် လူကြောက်မျိုးမဟုတ်ဘူး’

ထိုညတွင် တပ်ခွဲများသည် နားသာထောင်နေ၍ မည်
သည့်ထင်မြင်ချက်ကိုမျှ ဝင်၍မပေးချေ။

အခန်း (၈)

သို့ရာတွင် နောက်တစ်နေ့၌ တပ်ခွဲမှူးသည် ထူးထူးဆန်းဆန်း ပြုမူသည်။ သူသည် ကြက်တူရွေးစိမ်းကလေးကို တစ်နေရာမှ ပြန်လည်ရှာယူလာခဲ့ပြီး သူပရုံးပေါ်တွင် နားနေရန် လေ့ကျင့်ပေးသည်။ ၎င်းကလေးမှာ ပစ်ထားသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်၍ အမွှေးအတောင်များပင် အရောင်မှေးမှိန်လျက်ရှိ၏။

တပ်ခွဲမှူးက သူ့အမွှေးလေးကို သပ်ပေးသည်။

‘ကဲ... ကဲ... တော်တော်ဆိုးတာပဲ။ မင်းကို ပစ်ထားကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့ကစပြီး ငါ မင်းကို ကောင်းကောင်းဂရုစိုက်မယ်ကွာ။ မင်း ဂျပန်စကားသင်ရမယ်’

ကြက်တူရွေးကလေးသည် လွန်စွာပျော်သွားသကဲ့သို့ ကိုယ်ကို လှုပ်ရမ်းပြုသည်။ မာကြောသော နှုတ်သီးကို တခွပ်ခွပ်နှင့်လုပ်ပြီး အေးစက်နက်မှောင်ပြီး ကြက်ပေါင်ဆေးနှင့် တူသော လျှာကို တပ်ခွဲမှူး၏ လက်ပေါ်၌ ထုတ်ထုတ်ပြ၏။

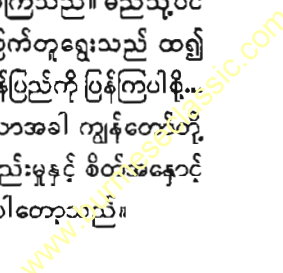
ထို့နောက်တွင်ကား တပ်ခွဲမှူးသည် သူ့အစားအစာများကို ကြက်တူရွေးနှင့် ခွဲဝေစားသည်။ သူက ‘ဟေး မီးစုရိမ’ ဟု ပြောသည်။ ကြက်တူရွေးက လိုက်ဆိုသောအခါတွင် လက်ဝါးထဲမှ ဆန်စေ့လေးကို ကျွေးလိုက်၏။

ထို့နောက်တစ်ဖန် ‘ဂျပန်ပြည်ကို ပြန်ကြပါစို့...’ ဟု ပြောသည်။ ကြက်တူရွေးက လိုက်ဆိုသောအခါ တပ်ခွဲမှူးသည် အသားတုံးကလေးတစ်တုံး ကျွေးလိုက်သည်။

တစ်ဖန် ‘တို့များအတူတူ...’ ဟု ဆိုပြီး တပ်ခွဲမှူးသည် ငပိနည်းနည်းကို ကျွေးလိုက်ပြန်၏။ ထို့နောက်တွင်ကား ကြက်တူရွေးသည် ဝါကျတစ်ခုလုံးကို ဆိုနိုင်၏။

သူသည် ဤသို့ပင် ဆယ်ရက်လောက် လုပ်နေလေရာ နောက်ဆုံးတွင် တပ်ခွဲမှူးက သူ့ရိက္ခာတူးကို ဖွင့်လိုက်သည် နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကြက်တူရွေးလည်း စူးရှသောအသံဖြင့် ထိုစကားလုံးများကို အော်တတ်လာတော့သည်။

တပ်ခွဲမှူး ဘာကြောင့် ဤသို့လုပ်နေသည်ကို မည်သူမျှ မတွေးတတ်ချေ။ သူ ဤသို့ စတင်လုပ်တိုင်း ကျွန်တော်တို့သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်ကြည့်ကာ မီးစုရိမအတွက် စိတ်မကောင်းခြင်းကြောင့် တပ်ခွဲမှူးတစ်ယောက် ဦးနှောက်ပျက်လုလုဖြစ်သွားပြီလားဟု စိုးရိမ်မိကြသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ ညဉ့်ကြီးသန်းခေါင်တွင် ကြက်တူရွေးသည် ထ၍ ‘ဟေး... မီးစုရိမ၊ ဟေး... မီးစုရိမ။ ဂျပန်ပြည်ကို ပြန်ကြပါစို့... တို့များအတူတူ...’ ဟု၍ ထအော်သောအခါ ကျွန်တော်တို့သည် မကူနိုင်မကယ်နိုင်သော ဝမ်းနည်းမှုနှင့် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မှုတို့ ရောပြွမ်း၍ ခံစားရပါတော့သည်။

နောက်ဆုံး စစ်သားအိုကြီးသည် ရိုးရိုးနှင့် ဒဲဒဲပြောလိုက်၏။

'ဗိုလ်ကြီး... ငှက်ကို ဒါတွေ သင်ပေးတော့ကော ဘာအကျိုးရှိမှာလဲဗျာ။ ဗိုလ်ကြီးဟာ မီးဖိုရုံအတွက် ဘယ်လောက်ပဲ စိတ်မကောင်းဖြစ်ဖြစ် ဒီလိုတော့ စိတ်ကို လျှော့ပစ်လိုက်ဖို့ မကောင်းပါဘူး။ ဗိုလ်ကြီးက သူ့ကို တာဝန်တစ်ရပ်ပေးလိုက်တာပဲ။ ဒါဟာ သူ့ကိုသေဘို့ အမိန့်ပေး လိုက်တယ်လို့ မဆိုနိုင်ပါဘူး။ အခုလို အောင်မြင်တယ်ဆို ပြန်တော့ မီးဖိုရုံမဟာ အလကား အကျိုးမဲ့သေသွားတာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာသိရလို့ ကျေနပ်သွားရမှာပါ။ ဒါပေမယ့် ဗိုလ်ကြီးခုလို ဆက်ပြီး ပူဆွေးသောကရောက်နေမယ်ဆိုရင် ဒီငှက်ကလည်း နေ့ရောညပါ သူ့နာမည်ကို ခေါ်ခေါ်နေမယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်ုပ်တို့စိတ်ဓာတ်တွေ ကျကျန်ပါလိမ့်မယ်။ စိတ်ဓာတ်ကြီးခိုင်ဖို့ဆိုတာဟာ ဒုက္ခသုက္ခရောက်လှတဲ့ စစ်သုံးပန်းဘဝမှာ သိပ်အရေးကြီးပါတယ်။ ခုလို လူတိုင်းဟာ ကိုယ့်တိုင်းပြည် ကိုယ်ပြန်ချင်နေတဲ့အချိန်မှာဆိုရင် စိတ်ဓာတ်တွေဟာ ကျဆင်းလွယ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဗိုလ်ကြီးက ကျေးဇူးပြုပြီး စိတ်ကို တင်းထားစမ်းပါ'

စိတ်မခံသာပွယ်ရာ တိတ်ဆိတ်မှုသည် တစ်ခဏတာမျှ ကြီးစိုးသွားသည်။ ထို့နောက် တပ်ခွဲမှူးသည် လေးလေးတဲ့တဲ့ ပြန်ပြော၏။

'ရူးတယ်လို့ဆိုချင်ဆိုတော့ ကျုပ်ဟာ မျှော်လင့်ချက်ကို မစွန့်လွှတ်နိုင်သေးဘူး။ တစ်နည်းနည်းနဲ့ ဟို... ဘုန်းကြီးအကြောင်းကို စုံစမ်းချင်သေးတယ်လေ။ သူဟာ မီးဖိုရုံမ

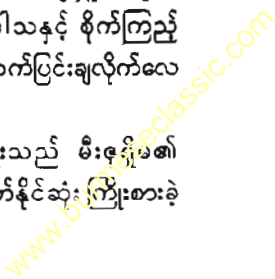
မဟုတ်ဘူးဆိုရင်လည်း ပြီးရောပေါ့။ ဒါပေမဲ့ မသိရမချင်းတော့ ကျုပ် စိတ်တုံးတုံးမချနိုင်ဘူး'

'ခက်တာက သူနဲ့ ဆက်သွယ်ဖို့ လမ်းက မရှိဘူးလေ။ အားမကိုးနိုင်လောက်ဘူးဆိုတာ သိပေမဲ့ ဒီကြက်တူရွေးကလေးနဲ့တော့ စမ်းကြည့်ချင်သေးတယ်။ သတင်းစကားကို တခြားနည်းနဲ့ ဘယ်လို ပို့နိုင်မှာလဲလို့။ အခု ကျုပ်က သူ့ကို လေ့ကျင့်ထားပေးပြီးပြီ။ နောက်တစ်ခါ ဘုန်းကြီးနဲ့တွေ့ရရင် ဘုန်းကြီးကြားအောင် သူ့ကို ပြောခိုင်းမလို့။ ဒီငှက်နဲ့ သူ့ငှက်နဲ့ဟာ ညီအစ်ကိုတော်တယ်။ ဒီငှက်ဟာ ဟိုငှက်ဆီကို ဝှံ့သွားနိုင်တယ်။ မင်းတို့အားလုံးကို အနှောင့်အယှက်ပေးရတာ ဝမ်းတော့နည်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီအကြံအစည်ကလေး ဖြစ်မဖြစ်သိရအောင်အထိတော့ သည်းညည်းခံနေနိုင်ကြလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ပါတယ်လေ'

တပ်ခွဲမှူးကား ကျွန်တော်တို့အတွက် ဒုက္ခခံနေခြင်းဖြစ်၏ဟု ကျွန်တော်တို့ တွေးမိသည်။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်တော်တို့သည်လည်း တစ်ယောက်တစ်လှည့်နှင့် ကြက်တူရွေးလေးကို အစာဝင်ကျွေးကြကာ ပြောစရာစကားတွေကိုလည်း သင်ကြားပေးကြတော့၏။

သို့ရာတွင် စစ်သားအိုကြီးကား တပ်ခွဲမှူးအတွက် စိတ်ပူဆပ်ပင်ဖြစ်၍ ကြက်တူရွေးကို ဒေါသနှင့် စိုက်ကြည့်သည်။ ပြီးသော် ဦးခေါင်းကို ခါရမ်း၍ သက်ပြင်းချလိုက်လေတော့၏။

ဤမတိုင်မီကလည်း တပ်ခွဲမှူးသည် မီးဖိုရုံမ၏ သတင်းစကားကို ကြားရစေရန် အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားခဲ့

၏။ သို့သော် မအောင်မြင်ခဲ့ပါ။ ကြာမြင့်ခဲ့ပြီဖြစ်သော ကာလ တစ်ခုက သူသည် စခန်းကို ကြီးကြပ်ရသော ဗြိတိသျှအရာရှိ ကို လုံးဝဥသံ့ဖွင့်ပြောပြီး မီးဇရိုမက်စွကို စုံစမ်းပေးနိုင်မလား မေးခဲ့၏။ ထိုစစ်အရာရှိသည်လည်း စာနာတတ်သူဖြစ်လေရာ မေးမြန်းစုံစမ်းမှုများ အထပ်ထပ် ပြုလုပ်ပေး၏။ သို့သော် အောင်မြင်မှု မရရှိခဲ့ပါ။ ကြိတ်တောင်ထွတ်တွင် တိုက်ခိုက်ခဲ့ရ သော ဗြိတိသျှတပ်များသည် အင်္ဂလန်သို့ ပြန်ကုန်ကြပေပြီ။ ဒဏ်ရာရကြသော ဂျပန်စစ်သားများကိုလည်း မုဒုံမြို့မှ ရွှေ သွားကာ သူတို့၏ ဒဏ်ရာနှင့် သင့်လျော်သည့် ဆေးရုံအသီး သီးသို့ တင်ပို့လိုက်ကြပေပြီ။ သူတို့တွေ ဘယ်ရောက်နေမှန်း ကို မည်သူမျှ မသိကြ။ ကျွန်တော်တို့ သိသည်ပင်ထားဦး။ စစ်သုံးပန်းတစ်ယောက်အနေဖြင့် သွားရောက်စုံစမ်းဖို့မှာ မဖြစ် နိုင်သောကိစ္စဖြစ်သည်။ ဗြိတိသျှစစ်တပ်က ပြောပြနိုင်သရွေ့ အချက်အလက်များအရဆိုလျှင် မီးဇရိုမသည် သေသွားပြီဟု သော အခြေအနေဆိုသို့သာ ညွှန်ပြနေတော့သည်။

ထို့နောက် တပ်ခွဲမှူးသည် ဘုန်းကြီးကို ပေးရန် နောက်ထပ်စာတစ်စောင် ထပ်ရေးပြန်၏။ ထိုစာထဲတွင် တစ်စိတ်တစ်ဒေသအားဖြင့် 'သင့်သည် မီးဇရိုမသာ ဖြစ်မည် ဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်တို့ထံ ပြန်လာပါ။ ကျွန်ုပ်တို့ သင့်အား မည်မျှ လွှမ်းမတ်တမ်းတလျက်ရှိကြောင်းကို သင့်သိမည်မဟုတ် ပါ။ ပြန်လာဖို့ရန် မည်မျှခက်ခဲသော ပြဿနာကြီးပင်ဖြစ်ပါ စေ၊ ပြေလည်ရပါစေမည်။ ကျွန်ုပ် အာမခံပါ၏။ အနည်းဆုံး အဘယ်ကြောင့် ယခုကဲ့သို့ ရုပ်ဖျက်၍ လှည့်လည်သွားလာ နေသည်ကိုတော့ ပြောပြစေချင်သည်' ဟူသည်တို့ ပါရှိသည်။

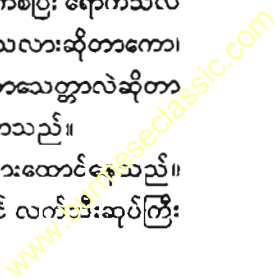
အရိုးပြာသယ်ယူသည့် အခမ်းအနားပြီး၍ မကြာမီပင် ကြက်တူရွေးကို စကားမသင်ကြားမိကာလ၌ ဈေးရောင်းသူ အမေကြီး ရောက်လာသေးသည်။ တပ်ခွဲမှူးက ကြက်တူရွေး နှင့် ဘုန်းကြီးကို ပေးပေးပါရန် တောင်းပန်၍ စာကို ကမ်းပေး လိုက်၏။ အမေကြီးသည် မီးခဲကိုကိုင်မိသလို စာကို လျင်မြန် စွာ လွှင့်ပစ်ချလိုက်သည်။

'အို... အို... မလုပ်ပါနဲ့ သိကြားမင်းဆင်းခိုင်းတာ ဆိုရင် တောင်မှ နောက်စာတစ်စောင်ကို ယူမသွားတော့ဘူး' ဟု အော်လေသည်။ ယခင်တစ်ခေါက် အတော်ကလေး ဖြစ်တင် ကြိမ်းမောင်းခြင်း ခံခဲ့ရသဖြင့် အမေကြီးသည် ဤတစ်ကြိမ် တွင် နားမထောင်တော့ပါ။

စာကို ယူသွားရန် အပြင်းအထန် ငြင်းဆန်နေ၍ တပ် ခွဲမှူးသည် ထိုဘုန်းကြီး မည်သူဖြစ်သည်ကို စုံစမ်းခိုင်းပြန် သည်။ သို့သော် အမေကြီးသည် ဒါကိုပင် ငြင်းဆန်နေ၏။ တပ်ခွဲမှူးသည် တတ်နိုင်သရွေ့ သွေးဆောင်ပြောဆိုပါသည်။ ထို့နောက်တွင် အမေကြီး၏သားဖို့ဆိုကာ သူ့လက်ပတ် နာရီကို ပေးသည်။ နောက်ဆုံးတွင် အမေကြီးသည် မလုပ်ချင် လုပ်ချင်ဖြင့် သိနိုင်သလောက် စုံစမ်းပေးပါမည်ဟု ပြော၏။

'သူ ဒီမြို့ကို ဘယ်အချိန်လောက်ကစပြီး ရောက်သလဲ ဆိုတာကော၊ စောင်းကောက် တီးတတ်သလားဆိုတာကော၊ ဟိုနေ့က သူ့လည်ပင်းမှာဆွဲလာတာ ဘာသေတ္တာလဲဆိုတာ ကိုကော မေးခဲ့ပါ' ဟု တပ်ခွဲမှူးက ပြောသည်။

အမေကြီးသည် ဇေဝဇေဝနှင့် နားထောင်နေသည်။ သူသည် ဝဖြိုးသော တင်ပါးဆုံပေါ်တွင် လက်သီးဆုပ်ကြီး

များဖိ၍ ခါးထောက်နေရာမှ ရျက်ချင်းပင် မဲရွဲ့လိုက်၏။

‘အဲဒါက ရယ်စရာကောင်းတာပဲ။ ဒါတွေဘာလုပ်ဖို့ မေးခိုင်းရတာလဲ။ မြန်မာပြည်ဟာ ဘုန်းကြီးအများကြီးရှိတဲ့ တိုင်းပြည်ပဲ။ သူတို့ ဟိုဟိုသည်သည် လျှောက်သွားနေကြ တာပဲလို့။ ပြီးတော့ စောင်းတီးတတ်တာတွေလည်း တစ်ပုံ ကြီးပေါ့။ သူတို့လည်ပင်းမှာ ဘာတွေဆွဲထားထား ဘယ်သူ အပူလိုက်လို့ မင်းတို့ဂျပန်စစ်သားတွေဟာ ဒီလို ရူးကြောင် ကြောင်အလုပ်တွေလျှောက်လုပ်မယ့်အစား ဘာသာတရားကို ကိုင်းခိုင်းဖို့ကောင်းတယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်တို့ သိပါတယ် အမေကြီးရဲ့။ ဒါပေမဲ့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော် ပြောတာလေးတွေတော့ စုံစမ်းပေးပါနော်’

‘အဲဒီဘုန်းကြီးဟာ သူတော်ကောင်းအစစ်ဖြစ်နေရင် ကျွန်တော်တို့ သူ့ဆီမှာ ဆည်းကပ်ကိုးကွယ်ပြီး တရားအား ထုတ်ပါ့မယ်’

ခဏမျှ စကားနိုင်လှပြောပြီးသော် အမေကြီးသည် ကြီးစားပေးရန် သဘောတူသွားခဲ့လေသည်။

အမေကြီး၏အပြန်ကို စောင့်ရသည်မှာ စိတ်မရှည်ဖြစ် လာသဖြင့် တပ်ခွဲမှူးသည် အင်္ဂလိပ်အရာရှိထံသွား၍ စုံစမ်း ခိုင်းသေး၏။ ဤတစ်ကြိမ်တွင်မူ တပ်ခွဲမှူး၏ အထင်အမြင် သည် စိတ်ကူးယဉ်ဆန်လွန်းသည်ဆိုကာ စုံစမ်းပေးရန် ငြင်းပယ်လိုက်လေသည်။

အစတွင်တော့ ဝဝစိုင့်စိုင့်ပခုံးကျယ်ကျယ်နှင့် အင်္ဂလိပ် ကြီးသည် ကုလားထိုင်တွင် နစ်ဝင်သွားအောင်ထိုင်ရင်း

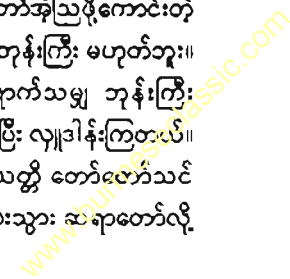
ကြင်နာစွာ နားထောင်နေသေး၏။ သို့သော် မကြာမီပင် သူ၏ ပြာလှဲသော မျက်လုံးများတွင် သံသယအရိပ်အယောင် ကလေးများသမ်းလာပြီး သူ၏ ညိုမောင်းသော နှုတ်ခမ်းမွှေး သည် လှုပ်လှုပ်လှုပ်လှုပ် ဖြစ်လာ၏။ ထို့နောက် သူသည် အော်၍ ရယ်လိုက်လေသည်။

‘စောင်းသံကလေး နည်းနည်းပါးပါး လေထဲပျံ့ဝဲပြီး ကြားရတာနဲ့ ဆွေတုလူကို ရှင်တယ်လို့ ထင်နေကြတယ်ပေါ့။ တော်တော်စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းပါတယ်။ ကဗျာလည်း ဆန်ပါတယ်။ မင်းတို့တစ်တွေ အိပ်မက်မက်နေတာ ဖြစ်ရ မယ်’

တပ်ခွဲမှူးသည် ဘာမျှမပြောနိုင်တော့ချေ။

ကြက်တုရွေးလေးကို လေ့ကျင့်သင်ကြားပေးပြီးသော အချိန်၌ အမေကြီး ပြန်ရောက်လာလေ၏။ ထုံးစံအတိုင်းပင် သူသည် ကျယ်လောင်စွာနှင့် စကားတွေဖောင်လောက်အောင် ပြောနေရာ လိုရင်းကို တော်တော်နှင့် မရောက်နိုင်ချေ။ သို့ရာ တွင် တပ်ခွဲမှူးသည် အတင်း အစ်အောက်ဖျစ်ညှစ်မေးမြန်း လေရာ သူပြောသမျှသတင်းမှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်ပါ သည်။

‘အဲ... အဲဒီဘုန်းကြီးဟာ တော်တော်အံ့ဩဖို့ကောင်းတဲ့ ဘုန်းကြီးပဲ။ လူဟာ သာမဏ်ညောင်ညဘုန်းကြီး မဟုတ်ဘူး။ တော်တော်ရီသေထိုက်တယ်။ သူ့ရောက်သမျှ ဘုန်းကြီး ကျောင်းတွေမှာဆိုရင် သူ့ကို အရေးပေးပြီး လှူဒါန်းကြတယ်။ ငယ်ငယ်ကလေးတည်းက စာပေပရိယတ္တိ တော်တော်သင် ကြားခဲ့တယ်နဲ့ တူတယ်။ သူ့ဘယ်သွားသွား ဆ ရာတော်လို့

ခေါ်ကြတယ်။

‘အဲ... မင်းတို့ သိချင်နေကြတဲ့ သူလည်းပင်းက သေတ္တာ အကြောင်းလေး။ ကျုပ်လည်း တခြားဘုန်းကြီးတစ်ပါးကို မေးကြည့်တယ်။ သူလည်း ဘာများပါလိမ့်လို့ သိချင်လို့ စင်ပေါ်က မ ကြည့်တော့ ပေါ့ပေါ့လေးဆိုပဲ။ သူတို့ပြောတော့ အထဲမှာ ပတ္တမြားကြီးတစ်လုံးရှိတယ်တဲ့။ တခြားဘုန်းကြီး တွေလည်း ဒီအကြောင်းကို ပြောနေကြတယ်။ မြန်မာပြည် ဟာ ပတ္တမြားမှာ နာမည်ကြီးတယ်မဟုတ်လား။ ဒါပေမဲ့ ဒီလောက်ကြီး ရဲနေတာမျိုးကို တွေ့ရခဲတယ်ဆိုပဲ။ ကျဆုံး သွားတဲ့ ဗြိတိသျှစစ်သားတွေအတွက် အမှတ်တရထားရှိ တယ်လို့ တခြားဘုန်းကြီးတွေက ယူဆကြတာပဲ’

‘သူဟာ ငယ်ငယ်လေးပဲ ရှိသေးတယ်။ ဒီမုဒုံကို ခဏခဏ လာတတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ တောတွေတောင်တွေ မှာ အချိန်ကုန်နေတာပဲဆိုပဲ’

ထို့နောက် အဘွားကြီးသည် ဘုရားစာများဟု ယူဆရ သည်များကို တိုးတိုးကလေး ရွတ်ဆိုလိုက်သည်။

ကျွန်တော်တို့၏ နောက်ဆုံးမျှော်လင့်ချက်ကို အမေကြီး က အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ပြီးခဲ့လိုက်ပါတော့၏။ ဤမျှ ထူးမြတ်သော ရဟန်းသည် ကျွန်တော်တို့တပ်မြေးတွေထဲက တစ်ယောက်တော့ မဟုတ်နိုင်ပါ။ ထို့ပြင် ထိုသေတ္တာလေးထဲ တွင် ပတ္တမြားသာရှိသည်ဆိုလျှင်ကား ဂျပန်တို့၏ ဓလေ့ထုံးစံ နှင့် ဘာမှမဆိုင်ပါ။ သူ သယ်ယူသွားပုံသည် ဂျပန်ဆန်သည် တိုင်အောင် ဤဘုန်းကြီးသည် ဂျပန်ဖြစ်သည်ဟူသော သက်သေအရာ၌ ထိုသေတ္တာကလေးသည် မတည်နိုင်တော့

ပါ။ မီးဇူရှိမ အသက်ရှင်လျက် ရှိသေးသည်ဟူသော မေးခိုက် သည့် မျှော်လင့်ချက်ကလေးကို ဖက်တွယ်လျက်ရှိသော ကျွန်တော်တို့တစ်တွေမှာ လုံးဝ လက်လျှော့လိုက်ကြရပါပြီ။ ကြက်တူရွေးကလေးမှာ လေ့ကျင့်ထားပြီးပြီဖြစ်သည့် အလျောက် ထိုဘုန်းကြီး၏ ပန်းပေါ်တွင်တင်ထားရန် အမေကြီးအား ဆက်ကပ်ခိုင်းဦးမည်ဟု ကြံစည်ခဲ့ကြသေး၏။ ယခုတော့ ထိုအကြံကိုလည်း လက်လျှော့လိုက်ကြပါပြီ။

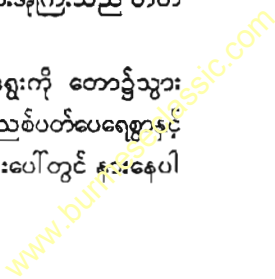
ထိုနေ့ည ကျွန်တော်တို့ ရိက္ခာဘူးများကို ဖွင့်သော အသံကို ကြက်တူရွေးက ကြားသောအခါ ထုပ်တန်းပေါ်မှ နေ၍ ‘ဟေး... မီးဇူရှိမ ဂျပန်ပြည်ကို ပြန်ကြပါစို့... တို့များ အတူတူ’ ဟု စူးရှစွာ အော်လိုက်သည်။

တစ်ယောက်က အပေါ်မော့ကြည့်၍ ပြောလိုက်၏။

‘တိတ်တိတ်နေစမ်း၊ မီးဇူရှိမကိုထားလို့ တို့တောင် ဂျပန် ပြည်ကို ဘယ်တော့ပြန်ရမှန်းမသိဘူးကွ’

တပ်ခွဲမှူးသည် စိတ်ပျက် ညှိုးငယ်သွားပုံရသည်။ ကာလရှည်ကြာစွာ အခက်အခဲများကို အာရုံပြုရလွန်းခြင်း သည် စကားပြောစပြုလာပေပြီ။ သူသည် ရောဂါဝေဒနာခံစား ရသူကဲ့သို့ အိပ်ကောင်းခြင်း မအိပ်ရဘဲ စိတ်များပင် မာကြော လာသည်။ စိတ်ဆတ်လာသည်။ စစ်သားအိုကြီးသည် တတ် နိုင်သရွေ့တော့ သူ့ကို ဖျောင်းဖျပါ၏။

စစ်သားအိုကြီးသည် ကြက်တူရွေးကို တော၌သွား လွှတ်၏။ သို့သော် အမွေးအတောင်များ ညစ်ပတ်ပေရေစွာနှင့် ပြန်ရောက်လာ ပြီးကျွန်တော်တို့ခေါင်မိုးပေါ်တွင် နူးနေပါ တော့၏။

အခန်း (၉)

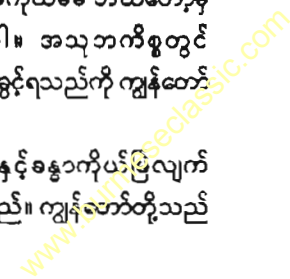
ကွယ်လွန်သူ အင်္ဂလိပ်များအတွက် သတိရဆုတောင်းပွဲကို ပွဲလမ်းဖြင့် ရက်ပေါင်းများစွာ ကျင်းပသည်။ ထိုအချိန်တွင် ကျွန်တော်တို့မှာ အနားရကြသော်လည်း ဆုတောင်းပွဲပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အရိုးဆောင်ခန်းမသို့ ကျွန်တော်တို့ သွားရပြန်၍ မူလအတိုင်းဖြစ်စေရန် သိမ်းဆည်းကြရလေသည်။

အခန်းကြီးသည် ကြီးမားပြီး ကျွန်တော်တို့ပြုလုပ်သည့် စင်များဖြင့် ပြည့်နှက်နေသည်။ အရိုးအိုးများသည် တန်းစီလျက် စင်များပေါ်တွင် မဆုံးနိုင်အောင် ရှိပေတော့သည်။ ကျွန်တော်တို့ ကြားသိရသလောက်ဆိုလျှင် ဤအိုးများသည် သေဆုံးသူအပေါင်းတို့၏ တစ်စိတ်တစ်ဒေသမျှသာ ဖြစ်သည်ဆိုသည့်တိုင်အောင် ဤအိုးများ၏ အရေအတွက်သည်ပင်လျှင် ကြက်သီးထစဖွယ် များပြားလှပါ၏။ ဤအိုးများကို မြင်ရသောအခါ ဂျပန်ပြည်မှ ပိုးချည်ပိုးများကို မွေးမြူသည်

ဌာနတွင် နံရံများရှိ စင်များပေါ်၌ရှိသော ပိုးချည်ပိုးတို့၏ ပိုးငယ်အိမ်များကို အမှတ်ရစေပါသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် လေးစားစွာ ဦးညွတ်လိုက်ကြပါ၏။ အရိုးများ ဤနေရာတွင် ရောက်နေကြရသော လူအားလုံးတို့တွင် မိသားစုများ ရှိကြသည်။ အလုပ်အကိုင်များ ရှိခဲ့ကြသည်။ မျှော်လင့်တောင့်တချက်များ ရှိခဲ့ကြသည်။ သူတို့ ဓမ္မာကား လူသူမသိသည့် မြန်မာပြည်မှ တောင်များပေါ်တွင် အားပြတ်ခြင်းကြောင့်လည်းကောင်း၊ အညှာတာကင်းသော ရောဂါဆိုးကြောင့်လည်းကောင်း သေဆုံးခဲ့ကြရရှာသည်။ သို့ရာတွင် ကံအားလျော်စွာ သူတို့သည် ရိုသေလေးစားစွာနှင့် အရေးတယူပြုမူခြင်း ခံနေရပါသည်။ သူတို့တွင် အရိုးသာ ကျန်ရှိနေသည်ဖြစ်ပြီးလည်း မကြာမီပင် ကိုယ့်နိုင်ငံ ကိုယ်ပြန်၍ ကိုယ့်ရပ်ကိုယ်စာတိမြေတွင် ငြိမ်းချမ်းစွာ လဲလျောင်းကြရပါတော့မည်။ ဒါသည်ပင် မြေသိမ်စရာ ဖြစ်ပါ၏။ အကယ်၍ သာ သူတို့၏ ဖွေးဖွေးဖြူသော အရိုးများသည် မြန်မာပြည်၏ တောခေါင်ခေါင်တွင် ဆွေမျိုးမိတ်သင်္ဂဟများနှင့် ဝေးလံလှစွာ စွန့်ပစ်ခြင်း ခံနေရပါလျှင် သူတို့၏ ဝိညာဉ်များသည် စိတ်ဒုက္ခ ခံစားနေကြရပါလိမ့်မည်။ ထိုအခါတွင် အသက်ရှင်လျက်ရှိသော ကျွန်တော်တို့သည် မိမိကိုယ်မိမိ ဘယ်တော့မှ ခွင့်လွှတ်နိုင်တော့မည် မဟုတ်ပါ။ အသုသာန်စုတွင် တစ်နည်းတစ်လမ်း ပါဝင်ဆောင်ရွက်ခွင့်ရသည်ကို ကျွန်တော်တို့ ဝမ်းမြောက်မိကြပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ကား အသက်နှင့် ခန္ဓာကိုယ်ပြုလျက် ဘေးရန်များမှ လွတ်မြောက်ခဲ့ရပါသည်။ ကျွန်တော်တို့သည်

အကျဉ်းသားများ ဖြစ်နေကြောင်းလည်း ထိုလူများ ကြုံတွေ့ သွားရရှာသည့် ကြောက်စရာဒုက္ခများကို မခံစားခဲ့ရပါ။ အချိန်တန်လျှင် အိမ်ပြန်၍ လုပ်ငန်းများ ပြန်လည်လုပ်ကိုင် ကြရန်ရှိသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ထိုနေရာ၌ ဦးညွတ်၍ မတ်တတ်ရပ်ရင်း သေသူတို့၏ ခံစားရမှုများအတွက် စိတ်နှလုံး ထိခိုက်လျက် ရှိကြပါတော့၏။

တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ ဆုတောင်းသမှုပြုပြီး၍ အဆောက်အဦထဲ လျှောက်ကြည့်ကြရာတွင် စစ်သားအိုကြီး သည် လွတ်ကနဲ အော်လိုက်သည်။

ကြည့်စမ်း... ဟိုမှာ... ဟိုမှာ'

တိုင်တစ်တိုင်၏ ခြေရင်း မှောင်ကျသော အောက်ဆုံး အဆင့်တွင် လေးထောင့်သေတ္တာကလေးကို မြင်ကြရသည်။ အဝတ်ဖြူကလေးနှင့် ပတ်ထား၏။

အကယ်၍သာ ဤဟာသည် ဂျပန်အရိုးအိုး ခန်းမ ဆောင်ဖြစ်လျှင် ထိုသေတ္တာကလေးထဲတွင် သေဆုံးသော စစ်သားတစ်ဦး၏ ပြာများရှိသည်ဟု ယူဆရန်သာ ရှိပေ၏။ သို့ရာတွင် ယခုတော့ အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် ထိုသေတ္တာ လေးထဲတွင် ကြီးမားသော ပတ္တမြားကြီးရှိနေသည်။ တပ်ခွဲ များသည် သေတ္တာကလေးကို မြင်သောအခါ အံ့သြသော အာမေဇိုတ်သံကို ပြုလိုက်ပြီးလျှင် လက်များဆန့်တန်း၍ မှင် တက်မိသလို ရပ်နေသည်။ သူဘာများ ဖြစ်သွားသလဲဟု ကျွန်တော်တို့ တွေးနေမိ၏။ ဈာန်ချင်းပင် သူသည် သတိ အနေအထားသို့ ပြောင်းလိုက်ပြီး အလေးပြုလိုက်လေသည်။

ယခုတစ်လော တပ်ခွဲများ၏ အပြုအမူများမှာ နားလည်

ရ ခက်ခဲလှသည်။ ထိုနေ့က စစ်သားအိုကြီးသည် စိတ် အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သလို မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်ပြီး ကျွန်တော်တို့ကို အဆောက်အဦအပြင်ဘက်သို့ ထွက်ခဲ့ကြ ရန် ခပ်သုတ်သုတ်နှင့် ဦးဆောင်ထွက်လာလေသည်။ ပုံပန်း မှာ ရှက်စဖွယ်ကောင်းသော မြင်ကွင်းကို ကျွန်တော်တို့အား မမြင်စေရန် ကာကွယ်ခြင်း ဖြစ်ပုံရ၏။

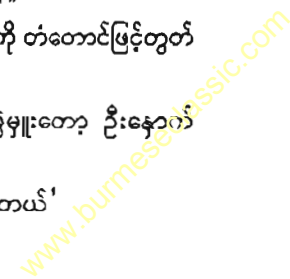
ထွက်လာခဲ့စဉ်တွင် ကျွန်တော်တို့သည် မွမ်းမံခြယ် လှယ်ထားခြင်းမရှိဘဲ ရိုးရိုးကလေးနှင့် နိမ့်နိမ့်ရုချပင် ဘာသိ ဘာသာ နေနေသော သေတ္တာကလေးကို လှည့်ကြည့်မိကြ သေးသည်။

ထိုနောက် ကျွန်တော်တို့သည် အနားမှတော့အုပ်တွင် ရှိသော မြေကွက်လပ်ကလေးတွင် ထိုင်လိုက်ကြသည်။ တပ်ခွဲများသည် စုလောကထိ ထူးထူးဆန်းဆန်းတွေ ပြုမှုနေ သည်။ သူ့မျက်နှာသည် ဝင်းကြည်ကာ သူပျော်ရွှင်နေသည် ကို တစ်ချိန်ပြန်၍ တွေ့ကြရသည်။ သူ့ကိုယ်သူပင် ပျော်ရွှင်မြူး တူးစွာ စကားပြောနေ၏။ 'ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ် ဒါပေါ့' ဟု ပြောနေသံကို ကျွန်တော်တို့ ကြားကြရသည်။ ထိုနောက် သူသည် ရယ်မောလိုက်ပြီး လက်ခုပ်တီးလိုက်ကာ ကောင်း ကင်မှ တိမ်များကို မော့ကြည့်လိုက်၏။

တစ်ယောက်က အနားမှရဲဘော်ကို တံတောင်ဖြင့်တွတ် ၍ ပြောလိုက်သည်။

'ဟိုမှာကြည့်စမ်း... တို့တပ်ခွဲများတော့ ဦးနှောက် ပျက်သွားပါပြီကော...'

'ဟုတ်မှာပဲ' သူပျော်ပြီး မြူးနေတယ်'

သူ့မိတ်ဆွေရဲဘော်က သဘောတူသည်။

ရာသီဥတုသည် ပူပြင်း၏။ လေသည် ငြိမ်လျက်ရှိသည်။ အပူပိုင်းဒေသတွင် အရာရာသည် လွန်မင်းစွာ တောက်ပြောင်၍ တစ်နှစ်ပတ်လုံး မပြောင်းလဲဘဲ ဤပုံအတိုင်း ငြီးငွေ့ဖွယ်ကောင်းအောင် တည်နေ၏။ အချိန်သည် ရာသက်ပန် ဤပုံအတိုင်း ရွေ့လျားသွားမည်ဟုပင် ထင်မြင်ခံစားရသည်။ ခါတိုင်းကဲ့သို့ပင် နေသည် ထွန်းလင်းနေ၏။ ရဲရန်သော ဗုဒ္ဓသရဏ်ပန်းများ၏ အကာအကွယ်မဲ့ တောက်ပမှုသည် ကျွန်တော်တို့၏ မျက်စိများကို ကျိန်းစေ၏။

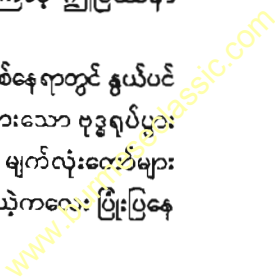
ကျွန်တော်တို့၏ရှေ့တွင် လျောင်းတော်မူဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်ကြီး ရှိ၏။ ရုပ်ပွားတော်၏ နောက်ဘက်တွင်ကား နံရံကဲ့သို့သော ကျောက်တောင်ကြီး ရှိသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် တောသာရှိ၍ သစ်ပင်မှ အကိုင်းအခက်တို့သည် ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်ပေါ်သို့ ကိုင်းညွတ်ကျရောက်နေသည်။ သစ်ကိုင်းများပေါ်တွင် ငှက်များ ကျူးရင့်နေကြပြီး မျောက်များသည် တစ်ကိုင်းမှတစ်ကိုင်းသို့ ခုန်လွှားနေကြသည်။ မြန်မာပြည်၏ ရွှေခင်းသက်သက်ဖြစ်သော ရွှေခင်းတည်း။

ဤတိုင်းပြည်မှ ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်တို့သည် ဂျပန်ပြည်မှ ရုပ်ပွားတော်များနှင့် တော်တော်ပင် ကွာခြား၏။ လျောင်းတော်မူ ကိုယ်တော်များမှာ အလွန်ပင် များပြားစွာရှိ၍ အချို့မှာ ပေငါးဆယ်ခြောက်ဆယ်ခန့်အထိ မြင့်မားကာ ခါးအပေါ်ပိုင်းမှာ ခပ်မတ်မတ် ဖြစ်နေတတ်သည်။ ဦးခေါင်းတော်များက သေးငယ်ကြ၏။ ကိုယ်ပေါ်မှ သင်္ကန်းအနားများမှာ နူးညံ့၍ အခေါက်လိုက်ပုံကျနေပြီး ယောက်ျားပုံလား။

မိန်းမပုံလား ခွဲခြား၍ မရတတ်ပါ။ မျက်နှာတော်နှင့် ကိုယ်ခန္ဓာများတွင် ထင်းလှသော ဆေးရောင်များဖြင့် ခြယ်သထား၏။ အသားရောင်မှာ ပွေးပွေးဖြူလျက်ရှိ၏။ ထိုသို့ဖြစ်ရကား မျက်နှာရေများ ခြယ်သထားသော ကြီးမားထွားကျိုင်းသည့် သူကြီးသည် အသက်ရှင်လျက် ရှေ့တွင် ထိုင်နေသည်ဟု ထင်ရပေ၏။ ဤရုပ်တော်များ၏ ရှေ့တွင် မျက်စိယဉ်ခြင်း မရှိသေးသူသည် ကြာရှည်စွာ ထိုင်နေခဲ့လျှင် လိပ်ပြာလှင့်စရာရှိပေသည်။

မြတ်ချက်။ ။ ဂျပန်ပြည်တွင် ကိုးကွယ်သော ဗုဒ္ဓဘာသာမှာ မဟာယာနဗုဒ္ဓဘာသာဖြစ်၍ ရုပ်ပွားတော်များတွင် ဗောဓိသတ်(ဘုရားအလောင်း)တို့၏ ရုပ်ပွားတော်များလည်း များစွာရှိ၏။ ဗောဓိသတ်တို့၏ ပုံတော်များမှာ ကျွန်တော်တို့ ဟိနယာန ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့၏ မျက်စိတွင် တစ်ခါတစ်ရံ ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်များနှင့် ခွဲခြားမရအောင် ရှိတတ်သည်။ ဗောဓိသတ်ထဲတွင် မိန်းမများလည်း ပါဝင်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် အထက်ကစာပိုဒ်တွင် ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်များကို မိန်းမမှန်း ယောက်ျားမှန်း ခွဲခြား၍မရဟု ရေးထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။ မြန်မာလူမျိုးတို့အဖို့ကား ဘုရားဆင်းတု ရုပ်ပွားမှန်လျှင် ယောက်ျားချည်းသာ ဖြစ်သောကြောင့် ဤပြဿနာမပေါ်ပေါက်ပါ။ ဘာသာပြန်သူ]

ကျောက်တောင်၏ အရိပ်ကျရာ တစ်နေရာတွင် နွယ်ပင်များနှင့် ညောင်မြစ်များအကြားမှ ကြီးမားသော ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်တစ်ဆူသည် မှန်သားကဲ့သို့သော မျက်လုံးလေးများဖြင့် ကျွန်တော်တို့ကို စိုက်ကြည့်ကာ ယဲ့ယဲ့ကလေး ပြုံးပြနေ

ပေ၏။

ကျွန်တော်တို့ အံ့ဩရပါသည်။ တပ်ခွဲမှူးသည် ရုတ်တရက်ထကာ 'သီချင်းဆိုကြရရင် မကောင်းဘူးလား' ဟု ပြောလိုက်၏။ သူ ဒီစကားမျိုးမပြောတာ တော်တော်ကြာပါပြီ။ ကျွန်တော်တို့လည်း သီချင်းဆိုကြတော့၏။

သီချင်းစဆိုကြပြီဆိုလျှင် ကျွန်တော်တို့အားလုံးသည် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပင် မေ့သွားကြသည်။ ကျွန်တော်တို့၏ အသံများသည် ကျောက်တောင်ကို ပဲ့တင်အထပ်ထပ်ရိုက်လျက် ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်ကို တေးသံဖြင့် လွှမ်းခြုံပေးသကဲ့သို့ ရှိတော့သည်။ ရုပ်ပွားတော်သည် ကိုယ်တစ်ဝက်ထူလျက် နားဆင်တော်မူနေ သယောင်ယောင် ထင်ကြရ၏။

ခဏမျှ သီဆိုမိကြသောအခါ သာယာသောအသံကလေးသည် ကျွန်တော်တို့ သီချင်းသံတွင် ပါဝင်ပေါင်းစပ်လာသည်ကို သတိပြုမိကြ၏။ ထိုအသံ ဘယ်ကလာမှန်း မသိချေ။ ပတ်ပတ်လည် သစ်ပင်ထိပ်ဖျားများဆီမှ ကျလာသလိုလို၊ မြေကြီးထဲမှ ထွက်ပေါ်လာသလိုလို၊ ထိုအသံသည် စောင်းမှ တေးသံဖြစ်၍ ကျွန်တော်တို့၏ ပျောက်ဆုံးနေသော ရဲဘော်၏ စောင်းသံနှင့် လက်ရာတစ်ထေရာတည်းတူလှပေ၏။

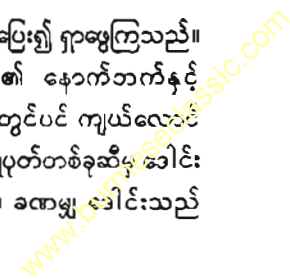
သီချင်းဆိုရင်းက စိတ်ထွေထွေသွားကာ ပတ်ချာလှည့်လည်ကြည့်မိကြသည်။ သို့ရာတွင် တပ်ခွဲမှူးကား ပို၍ပင် စောင့်ကြည့်ကာ စိတ်ပါဝင်စားတက်ကြွစွာနှင့်ပင် ဦးဆောင်၍ သီဆိုနေတော့သည်။ စောင်းကောက်နှင့်အဆိုတို့ နှစ်ခု ပြိုင်ပွဲဝင်နေကြသည်နှင့်ပင် တူလာလေ၏။

မဝေးလှသောနေရာတွင် စေတီတစ်ဆူရှိသည်။ ငါးအကြေးခွံများ လှန်ထားသကဲ့သို့သော ကော့ပျံနေသည့် အရစ်ကလေးများနှင့် ထီးတော်ကို တွေ့ရသည်။ အကြေးခွံသဏ္ဍာန်ကလေးများ တစ်ခုစီ၏ အဖျားတွင် ဆည်းလည်းကလေးများ ဆွဲထား၏။ ပထမတွင် ကျွန်တော်တို့သည် ထိုဆည်းလည်းကလေးများထံမှလာသော အသံဟု ထင်မိကြလေသည်။ သို့သော် လေသည် ငြိမ်နေ၏။ ကြာကြာနားထောင်လေ လွန်ခဲ့သည့် တစ်နှစ်ကျော်ကျော်တွင် တောင်များတို့ဖြတ်၍ ပြေးခဲ့ကြစဉ်က ကျွန်တော်တို့ နောက်ဆုံးကြားခဲ့ကြရသည့် စောင်းမှတေးသံနှင့် ပို၍ တူလာလေ ဖြစ်တော့၏။

ကျွန်တော်တို့ သီချင်းပြီးဆုံးသွားသောအခါ စောင်းသံသည် ခဏမျှ လေထဲတွင် ဝဲပျံနေပြီးမှ ရပ်ဆိုင်းသွားသည်။ စောင်းမှ တေးသံရိုက်ခတ်မှုသည် တဖြည်းဖြည်းတိုး၍ တိုး၍ သွားကာ ကျွန်တော်တို့ခြေအောက်မှ မြေကြီးထဲသို့ ဝင်ရောက်သွားသကဲ့သို့ ပျောက်ကွယ်သွားတော့၏။

ရှေ့က ဖြူဖွေးသော ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်ကြီးကို ကြည့်မိသည်။ စောင်းသံ၏ ပဲ့တင်သံများသည် ပြီးနေသော နှုတ်ခမ်းတော်များတစ်ဝိုက်တွင် ရစ်ဝဲပြီး ကိုယ်တော်ထံသို့ ဝင်ရောက်သွားသလို ထင်ရ၏။

လူတိုင်းသည် စောင်းသံများကို ပြေး၍ ရှာဖွေကြသည်။ စစ်သားအိုကြီးသည် ရုပ်ပွားတော်၏ နောက်ဘက်နှင့် သစ်ပင်များဆီသို့ သွား၏။ ထိုခဏတွင်ပင် ကျယ်လောင်သော တောင်ပုံခတ်သံများနှင့်အတူ ချုံပုတ်တစ်ခုဆီမှ ဒေါင်းတစ်ကောင် ထ၍ ပျံသွားလေသည်။ ခဏမျှ ဒေါင်းသည်

မြေကြီးနားတွင် ကပ်၍ပျံနေရာ အမြီးမှ လှပသောမြီးတောင်များ ကျွတ်ကျ၏။ သို့သော် နောက်ဆုံး၌ ဒေါင်းသည် ရုပ်ပွားတော်၏ ကျော၌ နားလိုက်သည်။ စစ်သားအိုကြီးသည် လိုက်ကြည့်ရင်းက အော်လိုက်၏။

‘ဟေ့... ဟိုမှာ တံခါးပေါက်ရှိတယ်ဟေ့’

ကျွန်တော်တို့အားလုံး ထိုနေရာသို့ သွားကြည့်ကြရာ ရုပ်ပွားတော်ကြီး၏ ကျောဘက်တွင် ဝင်ပေါက်ရှိသည်ကို တွေ့ကြရသည်။ အတွင်းတွင် အခေါင်းကြီးဖြစ်၍ ဝင်သွားနိုင်ခြင်းမှာ ထင်ရှားနေ၏။ ဝင်ပေါက်မှာ ခုံးခုံးကလေးဖြစ်ပြီး အတွင်းဘက်တွင် လှေကားထစ်ကလေး အနည်းငယ်ရှိပြီး တံခါးတစ်ချပ်ဆီသို့ ဦးတည်နေ၏။ အမိုးခုံးခုံးကလေးမှာ အုတ်ခဲကြီးများဖြင့် ပြုလုပ်ထားပြီး အပေါ်က အင်္ဂတေကိုင်ထားကာ ရွှေမင်များဖြယ်ထားပုံရ၏။ သို့သော် ယခုအခါတွင် ရွှေမင်များသည် ကွာကျကုန်ပြီဖြစ်၍ တစ်နေရာ နှစ်နေရာ လောက်တွင်သာ တွေ့နိုင်ပါသည်။ အမိုးမှ ကြမ်းပြင်အထိ ရှုပ်ထွေးသော ညောင်မြစ်များကြောင့် ဆိုပီတ်နေသည်။

တံခါးသည် သံချေးတက်နေ၍ ဖွင့်မရချေ။ နှစ်ပေါင်းများစွာပင် ဤအတိုင်း ရှိနေခဲ့ပုံရ၍ လောလောလတ်လတ် အားဖြင့် မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ အတွင်းသို့ဝင်ရောက် ခဲ့ပုံ လက္ခဏာများ မရှိပါ။ သို့တိုင်အောင် ဓောင်းမှတေးသံသည် ဤအထဲကပင် လာရမည်ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်တို့သည် လက်သီးဆုပ်များ နာလာသည်အထိ သံတံခါးရွက်များကို ဆုပ်မိတော့သည်။

ထိုအခိုက်တွင် အိန္ဒိယစစ်သားသည် ပေါက်ချလာ၍

ဒေါသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ကို အလုပ်ခွင်သို့ ပြန်လာရန် ခေါ်ငင်လေသည်။ ထိုအကြောင်းကို ကျွန်တော်တို့ မေ့ပစ်လိုက်ကြ၏။ တော်တော်ကလေး ညနေစောင်းမှ ကျွန်တော်တို့ စခန်းသို့ ပြန်ရောက်ကြသည်။

ထိုညတွင်ကား ကျွန်တော်တို့သည် စိတ်များ လေးလံထိုင်းမိုင်းစွာနှင့် ဝိုင်းထိုင်နေကြပြီး ခါတိုင်း လုပ်နေကြ ငြင်းခုံမှုကိုပင် မလုပ်ကြတော့ပါ။

‘မီးဖူရိုမရဲ့ တစ္ဆေများလား မသိဘူး’

တစ်ယောက်က ပြောလိုက်သည်။

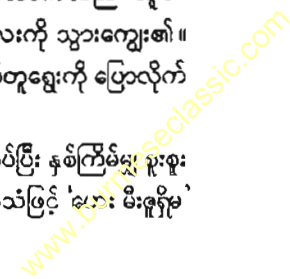
‘ဒါလောက် မမိုက်စမ်းပါနဲ့’

အားလုံး ငြိမ်သက်သွားကြပြန်၏။

တပ်ခွဲများသည် တစ်ယောက်တည်း ထောင့်တစ်ထောင့်တွင်ထိုင်၍ ပျက်စီးနေသော ဂီတာတစ်လက်ကို တီးနေသည်။ မကြာခဏပင် သူသည် မျက်လုံးများပိတ်၍ ပျော်ရွှင်စွာ ခေါင်းကိုဆတ်လိုက်ကာ ‘ဟုတ်ပြီ ဒီအကွပ်ပဲ။ သူ တီးတီးနေခဲ့တာ ဒီ တီးပုံမျိုးပဲ’ ဟု တိုးတိုးကလေး ပြောလိုက်၏။

စစ်သားအိုကြီးသည် ခေါင်မိုးပေါ်မှ ကြက်တူရွေးကို ဖမ်းယူလာခဲ့ပြီး အမွေးများကို သပ်ပေးကာ စောင့်ကြည့်နေသည်။ ငယ်ရွယ်သော စစ်သားတစ်ယောက်သည် သူ၏ ညစာမှ ကျန်နေသော အသားတုံးကလေးကို သွားကျွေး၏။ ကျွေးရင်းက ‘ဟေး... မီးဖူရိုမ’ ဟု ကြက်တူရွေးကို ပြောလိုက်၏။

ကြက်တူရွေးသည် ကိုယ်ကို ခါလှုပ်ပြီး နှစ်ကြိမ်မျှ နူးစူးရှရှ အော်လိုက်ပြီးသော် ကွဲအက်သောအသံဖြင့် ‘ဟေး မီးဖူရိုမ’

ဟု အော်လိုက်သည်။

စစ်သားကြီးသည် လက်ဝါးထဲတွင် ပေါင်မုန့်စ အနည်းငယ်ထည့်၍ 'ဂျပန်ပြည်ကို' ဟု ပြောလိုက်၏။

ကြက်တူရွေးက ထစ်ငေါ့စွာနှင့် ... 'ဂျပန်ပြည်ကို' ဟု လိုက်ပြောသည်။

ကျွန်တော်တို့အားလုံး ဝိုင်းပြောလိုက်ကြ၏။

'ပြန်ကြပါစို့... တို့များအတူတူ'

ကြက်တူရွေးကလည်း ကြီးစား၍ လွှတ်ခနဲ ပြောလိုက်သည်။

'ပြန်ကြပါစို့ တို့များအတူတူ'

ကြက်တူရွေးကား မမေ့သေးချေ။ အားလုံးသည် သူ့အား တစ်လှည့်စီ သင်ကြားလေ့ကျင့်ပေးကြသည်။ နောက်ဆုံးတွင် သူသည် ဝမ်းဝသွားပုံရ၏။ တစ်ခွန်းမျှ လိုက်မပြောတော့ချေ။ သို့ရာတွင် သူ့ကို အစကပြန်၍ ကျင့်ပေးပြန်၏။

စစ်သားအိုကြီးသည် ကြက်တူရွေးကို ပခုံးပေါ်တင်၍ မတ်မတ်ထိုင်လိုက်ပြီး လက်ပိုက်လိုက်သည်။ 'တို့ ဘယ်လို လုပ်ပြီး ဒီကောင့်ကို ဘုန်းကြီးဆီပို့မလဲ' ဟု အတွေးနက်စွာ နှင့် ညည်းညူလိုက်သည်။

ထိုခဏတွင် ကျွန်တော်တို့အထဲမှ တစ်ယောက်သည် တန်းလျားတွင်းသို့ ခုန်ပေါက်ပြေးလွှား ဝင်ရောက်လာပြီး ငယ်သံပါအောင် အော်ပြောလိုက်၏။

'ကျွန်တော်တို့ ပြန်ကြရတော့မယ်။ မုဒုံက စစ်သုံ့ပန်း တွေအားလုံး ပြန်ကြရတော့မယ်။ ငါးရက်ကြာရင် သွားကြရ

တော့မယ်'

အားလုံးမှာ ခုန်၍ ထလိုက်မိကြတော့သည်။ အချို့ကား ပျော်ရွှင်မြူးတူးကြ၏။ ကြက်တူရွေးသည် စစ်သားအိုကြီး၏ ပခုံးဆီမှ အပေါ်တွင်ရှိသော ထုပ်တန်းပေါ်သို့ တောင်ပံခတ်၍ တက်သွားသည်။

'မင်း သေချာသလားကွ... ဟေ'

'အို... သိပ်သေချာတာပေါ့။ အထုပ်အပိုးတွေ ပြင်ကြစို့' 'ထုပ်ပိုးစရာ ဘာမှမရှိဘဲ...'

*

အခန်း (၁၀)

နောက်တစ်နေ့နံနက်စောစောတွင် အမေကြီးရောက်လာသည်။

‘ဝမ်းသာပါတယ်... ဝမ်းသာပါတယ်’

သူသည် ပြုံးရယ်လျက်က မျက်ရည်များသုတ်ရင်းပြော၏။

‘ကျုပ်လည်း ရောပျော်ရပါတယ်လေ။ အခုဆိုမင်းတို့အိမ်ပြန်ပြီး ကောင်ကောင်းနေနိုင်ကြပြီ။ အခုအထိ ဒုက္ခသုက္ခတွေ ရောက်ခဲ့ကြတာပဲနော်’

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အမေကြီး၊ အမေကြီးရဲ့ ကြင်နာမှုကို ကျွန်တော်တို့ ဘယ်တော့မှ မေ့မှာမဟုတ်ပါဘူး။ အိမ်ပြန်ရောက်ရင် အမေကြီးအကြောင်း ကျွန်တော့်အမေကို ပြောပြရဦးမယ်’

လူတိုင်းသည် မိမိတို့တွင် ကျန်သေးသည့် ပစ္စည်းအနည်းငယ်ထဲမှ တစ်ခုစီကို အမေကြီးအား အမှတ်တရ

လက်ဆောင်ပေးကြသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်တော်တို့သည် ကြက်တူရွေးကိုပေး၍ ဘုန်းကြီး၏ ပခုံးပေါ်တွင် တင်ထားရန် ဆက်ကပ်ခိုင်းလိုက်၏။

‘လေးရက်ကြာရင် ကျွန်တော်တို့ ဂျပန်ပြည်ကို ပြန်ကြတော့မယ်လို့ လျှောက်ပေးပါ။ ဒါဟာ အမေကြီးကို နောက်ဆုံး ခိုင်းတာပါပဲ’

ခဏတော့ အမေကြီးသည် ဆုတ်ဆိုင်းနေ၏။ သို့သော် ခွဲခွာခါနီး ကျေးဇူးပြုခြင်းအနေဖြင့် လုပ်ဆောင်ပေးရန် လက်ခံလိုက်ပါသည်။ ကြက်တူရွေးကို တယုတယ ပါးတွင်ကပ်၍ ပွတ်သပ်လိုက်၏။

‘ကောင်းပြီ... မပူနဲ့။ ကျုပ် ဆက်ကပ်လိုက်ပါမယ်။ ကဲ... ကြက်တူရွေးရေး... ဘုန်းကြီး ပခုံးပေါ်မှာ နားပြီး နင့်အစ်ကိုနဲ့အတူ ဘုရားဝတ်ပြုပေတော့...’

အဘွားကြီးသည် ကျွန်တော်တို့ကို အထပ်ထပ်နှုတ်ဆက်သည်။ သူ ထွက်သွားခါနီးသောအခါ ကျွန်တော်တို့မှာ စိတ်မကောင်းဖြစ်သည့်ကြားကပင် သူ ဘုန်းကြီးကို တောက်လျှောက်သွားတွေ့စေလိုသောစိတ်က စောလျက်ရှိကြ၏။

‘မင်းတို့ မပြန်ခင်တော့ ကျုပ် တစ်ခေါက် လာခဲ့ဦးမယ်လေ...’

အမေကြီးသည် တောင်းကို ခေါင်းပေါ်၌ ရွက်လိုက်၍ တအိအိထွက်သွားလေတော့သည်။

သူထွက်သွားသည်ကိုကြည့်ရင်း ကျွန်တော်တို့သည် သံသယစိတ်များဖြင့် ခေါင်းများကို ခါရမ်းမိကြ၏။

‘အမေကြီးကတော့ တော်ရှုပ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ယုံစား

လို့တော့ မရဘူးလေ...

တစ်ယောက်က မျက်နှာ မသာမယာနှင့် ပြောလိုက်သည်။

နောက်နေ့မှစ၍ စခန်းဝင်းထဲတွင် အချိန်အတော်များများ သီချင်းဆိုကြတော့၏။ သီချင်းဆိုရင်းက ကြက်တူရွေးနှင့် ဘုန်းကြီးကို မျှော်လျက် ခြံစည်းရိုးပေါ်ကျော်၍ ကြည့်ကြည့်နေမိကြသည်။ သူ့ကို ဖိတ်ခေါ်သည့်အနေဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် မိုးချုပ်သည့်တိုင်အောင် နင်းကန်အော်၍ သီချင်းဆိုကြ၏။ အကယ်၍ သူသည် မီးဖူရီမ စင်စစ်ဖြစ်ခဲ့လျှင် မုချလာရမည်ဟု ကျွန်တော်တို့ တွက်မိကြသည်။

ပထမနေ့တွင် ခြံစည်းရိုးမှ လူအုပ်ထဲတွင် သူနှင့်တူသည့်သူ တစ်ဦးမျှ မပါဝင်ချေ။ ဒုတိယနေ့အချိန်တွင်ကား တစ်ယောက်က 'ဟိုမှာ သူရှိတယ်' ဟု ပြောလိုက်၏။ သို့သော် အသက်ပို၍ငယ်သော တခြားရဟန်းတစ်ပါးသာဖြစ်ပါသည်။

ထိုညတွင် ကျွန်တော်တို့ ထပ်မံ၍ ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ကြပြန်၏။ သန်ဘက်ခါတွင် ကျွန်တော်တို့ ပြန်ကြရပါတော့မည်။ ကျွန်တော်တို့သည် အဖြေကို ရှာနေရင်းက ပြဿနာထဲတွင် ဝိုင်းကြီးပတ်ပတ် ဖြစ်နေကြရတော့သည်။

'မီးဖူရီမဟာ နက်ဖြန်မှ မလာရင်တော့ ကျန်ရစ်ခဲ့တော့မှာပဲ။ သူ ဘယ်တော့မှ ဂျပန်ကို ပြန်လို့ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး'

'အဲဒီဘုန်းကြီးက မီးဖူရီမ မဟုတ်လို့ ဖြစ်မှာပေါ့'

'ငါလည်း မဟုတ်ဘူးလို့ ထင်ပါတယ်။ လက်နက်ချတဲ့ညက တပ်ခွဲမှူးပြောတာ မင်းတို့ မှတ်မိသေးတယ်မဟုတ်

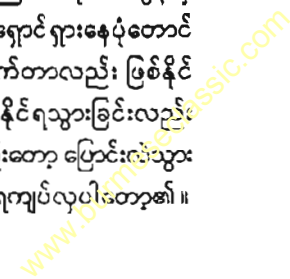
လား။ ဆိုးတူကောင်းဘက် ကံကြမ္မာကို ဝေမျှခံယူဆိုတာလေ။ ရှင်လည်း အတူတူ သေလည်း အတူတူလို့ သူပြောခဲ့တယ်။ ဂျပန်ပြည် ပြန်ရရင်လည်း တို့ထဲက တစ်ယောက်မကျန်အတူတူ ပြန်ကြပြီး တို့တိုင်းပြည်ကို ပြန်လည်ထူထောင်ဖို့ဆိုတာတွေလေ။ အားလုံးထဲမှာ မီးဖူရီမဟာ စိတ်တုံးတုံးအကျဆုံးလှပဲ။ ဒီတော့ သူပြန်မလာဘူးဆိုရင် သေပြီမို့လို့ပေါ့...'

'ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရုပ်ပွားတော်ကြီးထဲက ထွက်လာတဲ့ စောင်းသံဟာတော့ သူ့စောင်းသံဖြစ်ရမှာပါ'

'ဘုရားပေါ်က ကောင်လေးလည်း သူ့လို တီးတတ်တာပဲ။ ကိုင်း... သူဆိုရင် တို့နားဒါလောက် နီးနီးရောက်နေပြီးမှ ဘာလို့ တို့နဲ့ လာမပေါင်းတာလဲ။ အို မေ့ပစ်လိုက်ကြပါစို့ကွာ'

'သူဘာဖြစ်သွားတယ်လို့ မင်းထင်တာကို မှန်မှန်ပြောစမ်းကွာ'

ထိုအခိုက်တွင် တပ်ခွဲမှူးသည် ပြည်တော်ပြန်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်သည့် စာရွက်စာတမ်းများဖြင့် ဆိတ်ငြိမ်စွာ အလုပ်လုပ်နေသည်။ သူသည် မီးဖူရီမအကြောင်းကို တစ်ခွန်းမှ မပြောတော့။ ထိုအကြောင်းအရာကို ရှောင်ရှားနေပုံတောင် ရသည်။ သေပြီဆိုပြီး လက်လျှော့လိုက်တာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ မေ့ပျောက်ပစ်ရေးကိစ္စတွင် အနိုင်ရသွားခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်၏။ သူ့အမူအရာသည် တစ်နည်းတော့ ပြောင်းလဲသွားသည်ဖြစ်၍ ကျွန်တော်တို့မှာ အတွေးရကျပ်လှပါတော့၏။

တတိယမြောက်နေ့တွင်ကား ကျွန်တော်တို့ အသံတွေ
 ဝင်ကုန်ကြပါပြီ။ ဂီတသံသည် ကျွန်တော်တို့ နာနေသည့်
 လည်ချောင်းမှ တွန်းထုတ်ရသည်ဖြစ်၍ မသာယာချေ။ ပရိ
 သတ်သည် စိတ်ရှုပ်ကုန်၏။ ကျွန်တော်တို့က ခြံစည်းရိုးကို
 ကျော်၍ ကြည့်ကြည့်နေကြသောကြောင့် လူအုပ်ထဲမှ လူတိုင်း
 သည် ဘာတွေဖြစ်နေလို့လဲ ဟူသည့် သဘောဖြင့် သူတို့
 လည်း နောက်သို့ လှည့်ကြည့်ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့က
 သူ့ကို ကြည့်ကြည့်နေသည်ဟု ထင်သွားသော သူများမှာ
 လည်း ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်ကုန်ကြသည်။ ကလေးများ
 လည်း ကျွန်တော်တို့နှင့် ရော၍ သီချင်းဆိုမှုကို ရပ်ပစ်လိုက်
 ၏။ ကနေသော မိန်းကလေးများသည် ရှက်သွားပြီး လူအုပ်
 ကြားထဲသို့ လျှိုဝင်ပျောက်ကွယ်သွားကြသည်။

ထိုနေ့နံနက်ကား ဤသို့ ကုန်ဆုံးသွားရသည်။

မြန်မာဘုန်းကြီးများသည် ဆွမ်းခံ၍ စားကြ၏။ နံနက်
 တွင် ကျောင်းမှ ထွက်လာကြပြီးသော် တန်းစီ၍ မြို့ထဲသို့
 ကြွကြ၏။ အိမ်တိုင်းမှ အိမ်ရှင်မတို့သည် အရက်မတက်မီက
 ပင် ဆွမ်းထချက်ကြ၍ စောင့်နေကြသည်။ စကားတစ်လုံး
 တစ်ပါဒမျှမပြောဘဲ ရဟန်းသည် အိမ်ဝှံ့ ရပ်လိုက်၏။
 အိမ်ရှင်မသည် သပိတ်ကိုယူ၍ ရိုသေစွာ ဆွမ်းကို လောင်း
 သည်။ ရဟန်းများသည်တစ်နေ့လျှင် တစ်နပ်သာစား၍
 ဘယ်တော့မဆို မွန်းမတည့်စင် ဆွမ်းစားသည်။ ဤစည်း
 ကမ်းကို ယခုထက်တိုင် တင်းတင်းကျပ်ကျပ် လိုက်နာနေ
 ကြသေး၏။ ထိုသို့ဖြစ်သည့်အတွက် ဆွမ်းကိစ္စပြီးစီးသည့်
 မွန်းတည့်ကျော်လွန်မှ ဘုန်းကြီးများ ကျွန်တော်တို့ဆီသို့

လာလေ့ရှိကြသည်။

နေ့လယ်စာ စားချိန်မှာပင် ကျွန်တော်တို့သည် သီချင်း
 ဆက်ဆိုနေကြရာ သီချင်းဆိုရင်းကပင် ခြံစည်းရိုးတွင် ဘုန်း
 ကြီးများ ရောက်လာစပြုသည်ကို သတိပြုမိကြ၏။ ဆံဖြူနေ
 ပြီဖြစ်သော ဘုန်းကြီးအိုကြီးတစ်ပါးသည် လက်များကို မြေ
 ကြီးနှင့် ထိလှမတတ်ချကာ ခြံစည်းရိုးတွင် ကျွန်တော်တို့
 ဘက် မျက်နှာမူ၍ထိုင်ပြီး ကျယ်လောင်သောအသံဖြင့် တရား
 စာများကို ရွတ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ သီဆိုနေသည်များမှာ
 ဗုဒ္ဓကို ပူဇော်သည့် ဓမ္မစားများဟု ထင်မှတ်လို့ပဲလား သို့
 မဟုတ် ကျွန်တော်တို့သည် ကောင်းကင်ဘုံတွင် ပျံပဲနေသည့်
 နတ်သားများနှင့် တူနေ၍ပဲလား မသိချေ။ ထိုဘုန်းကြီးတွင်
 အသားမည်းမည်း ကျောင်းသားလေးနှစ်ယောက် ပါ၍ သူတို့
 သည် ပန်းများကိုကိုင်ကာ ဘုန်းကြီး၏ နောက်တွင် ရိုသေစွာ
 ရပ်နေကြလေသည်။

ထိုနေ့က လူအုပ်မှာ များပြားလွန်းလှသဖြင့် ကြေးစား
 ဖျော်ဖြေသူများပင် ရောက်လာကြ၏။ ခြံစည်းရိုးနှင့် မဝေး
 လှသောနေရာတွင် မြွေဟောက်နှစ်ကောင်နှင့် အလမွှာယ်
 ဆရာရှိနေသည်။ မြွေဟောက်များသည် ဂီတသံကိုနှစ်သက်၍
 ဂီတသံကြားလျှင် ပြသမှုအမျိုးမျိုးကို လိုက်နာလုပ်ကိုင်၏။
 ထိုမြွေဟောက်ကြီးနှစ်ကောင်သည် သူ့သခင်၏ ပြေသံနှင့်
 မောင်းသံတို့ကို နားထောင်ရင်း မြွေကြီးပေါ်တွင် စာများကို
 သဏ္ဍာန်ဖော်ကြသည်။ အချင်းချင်း ပုံစံအမျိုးမျိုးဖြင့် ရစ်ပတ်
 ယှက်လိမ်ပြကြသည်။ ပြန်၍ ခွဲခွာပြသည်။ ပါးပျဉ်းကြီးများ
 (ပါးစပ်များမှ အစွယ်များကို ထုတ်ထားသည်) ထောင်ပြ

သည်။ လျှာထုတ်ပြသည်။ စည်းချက်ညီညီ ကပြကြသည်။

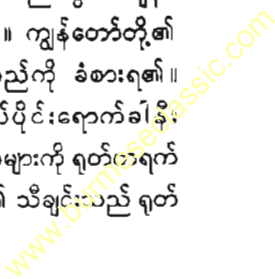
အနားမှ သစ်ပင်အောက်တွင် ဘုရားပေါ်က သူငယ်လေးသည် စောင်းကောက်ကို တီးနေ၏။ ကျွန်တော်တို့ကောင်းကောင်းကြားနိုင်သည့် အချိန်ဖြစ်သည့် စောစောကများ သူလာတီးလျှင် ...လျောင်းတော်မူကိုယ်တော်ကြီးထဲတွင် တီးခဲ့သော စောင်းသမားမှာ သူဖြစ်နိုင်သဖြင့် ကျွန်တော်တို့၏ စိတ်တတ်များ ကျကျနံ့ရပါသည်။ သို့သော် ထိုကနေ လူအုပ်မှာ ကျွန်တော်တို့ သီချင်းဆိုခြင်းကို လာရောက်နားထောင်သည်ဖြစ်သည်က တစ်ကြောင်း၊ သူသည်လည်း အနည်းငယ်မျှသာ တီးသည်ကတစ်ကြောင်းကြောင့် သူ့လက်စွမ်းကို သိပ်မပြလိုက်ရချေ။

ပြီးခဲ့သော သုံးရက်တိုင်တိုင် ကျွန်တော်တို့ရသမျှ သီချင်းအားလုံးကို 'ဟန်းယုနော်ယာဒိုး' (သာယာနေအိမ်)မှ လွဲ၍ သီဆိုခဲ့ကြပါပြီ။ သီချင်းတိုင်းသည် သတိရစရာကလေးများ ရှိသောကြောင့်လည်းကောင်း၊ ယခုအခါတွင် ကျွန်တော်တို့မှာ ပြန်ရခါနီးပြီဖြစ်သောကြောင့်လည်းကောင်း၊ သီချင်းတိုင်းကို စိတ်ခံစားမှုအပြည့်ဖြင့် သီဆိုကြပါသည်။ သို့ရာတွင် သီဆိုရာ၌ စိတ်အထိခိုက်ဆုံးမှာ 'မိယရိုးနော်ဆောရ' (မြို့တော်ပေါ်မှ ကောင်းကင်) သီချင်းပင် ဖြစ်ပေတော့၏။

'မိယရိုးနော်ဆောရ' သည် တိုကျိုမြို့၏ ပထမဆုံး အထက်တန်းကျောင်းမှ ကျောင်းသီချင်းဖြစ်ပြီး ကျောင်းသားလေးများက စစ်ထွက်ကြတော့မည့် သူငယ်ချင်းရောင်းရင်းများကို နှုတ်ဆက်သည့် သီချင်းဖြစ်သည်။ မမြင်နိုင်သော လက်က ခေါ်ငင်ခြင်းခံရသလို သူတို့ တစ်ယောက်ပြီး

တစ်ယောက် ထွက်သွားကြရလေရာ ကျောင်း၏ပတ်ဝန်းကျင်တွင် သီချင်းသံသည် နေ့ရောညဉ့်ပါ ပဲ့တင်ရိုက်ခတ်နေခဲ့ပုံရ၏။ ကျွန်တော်တို့သည် ယင်းသီချင်းကို ထိုကျောင်းတော်သားစစ်သားတစ်ယောက်နှင့် တစ်မြို့တည်းအတူတူ စခန်းချခဲ့စဉ်က သင်ယူရထားလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ လူငယ်များကို နှုတ်ဆက်လွှတ်ရာတွင် ကောင်းလှသော တေးသွားလေးနှင့် သီချင်းဖြစ်၏။ တောက်ပရွှင်မြူးသံအကြားမှ စူးရှသော ဝမ်းနည်းမှုကလေး ရောစွက်နေသံတို့ ပေါင်းစပ်ပါဝင်သော တေးသွားပင်တည်း။ ယခုပင်လျှင် ကျွန်တော်သည် မျက်စိပိတ်လိုက်လျှင် ပြန်လည်၍ ကြားယောင်နေ၏။ အာရုံဖြင့် ပြန်၍ နားထောင်နေလျှင် ထိုစဉ်က အဖြစ်တို့ကို ထင်ရှားစွာ မြင်လာပါသည်။ အကယ်၍သာ စစ်ကြီးအတွင်းတွင် ဂျပန်တိုင်းသည် အပေါ်စားပြည်တော်ချစ်သီချင်းများအစား 'မိယရိုးနော်ဆောရ' လို သီချင်းမျိုးကိုသာ များများ သီဆိုကြမည်ဆိုလျှင် အားလုံးသည် ပို၍ မြင့်မြတ်သော အသရေဖြင့် စစ်ကိုကျော်လွန်၍ ကျန်ရစ်ကြရပေမည်။

ထိုနေ့က ကျွန်တော်တို့သည် 'မိယရိုးနော်ဆောရ' သီချင်းကို ဆိုကြရာတွင် ငယ်စဉ်က လွမ်းဆွေးမှုလေးများကို ပြန်လည်တမ်းတမိသည်နှင့် တစ်ချိန်တည်းတွင် ကျေနပ်နှစ်သိမ့်မှုကိုလည်း ခံစားကြရပါသည်။ ကျွန်တော်တို့၏ ကိုယ်တွင်းဝယ် အင်အားနီးကြွလာသည်ကို ခံစားရ၏။ သို့သော် သီချင်း၏ အထွတ်အထိပ်ပိုင်းရောက်ခါနီး ခဏနားမှုတွင် ကျွန်တော်တို့သည် အသံများကို ရုတ်တရက် ဆိတ်ပစ်လိုက်ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့၏ သီချင်းသည် ရုတ်

တရက် ပြတ်သွားသည်။

သီချင်းဆိုနေကြခိုက်တွင် ခြံစည်းရိုးအပြင်ဘက်မှ လူအုပ်သည် နေရာရွေ့သွားသဖြင့် အဝါရောင်သင်္ကန်းနှင့် တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ရိပ်ခခဲ တွေ့ကြရသည်။ ကျွန်တော် တို့သည် သူ့ကို အတင်းစူးစိုက်ကြည့်ကြရာ အနားမှ မိန်းမ ပျိုလေးများပင် မနေတတ်မထိုင်တတ် ဖြစ်ကုန်ကြလေသည်။ မျက်နှာများ နီမြန်းကုန်ပြီး အချင်းချင်း ရှက်ကြည့်ကြည့်ကာ ထိုမိန်းမပျိုကလေးများသည် တဖြည်းဖြည်း ရွှေ့သွားကြကုန် ၏။

အနားမှ လူအုပ်ပါးသွားသည်နှင့်အမျှ ဘုန်းကြီးမှာ ကျွန်တော်တို့၏ ဘုန်းကြီးပင်ဖြစ်သည်ကို တွေ့ရလေသည်။ ပရုံးတစ်ဖက်စီပေါ်တွင် ကြက်တူရွေးစိမ်းကလေး တစ်ကောင် စီ ရှိပေ၏။

ကျွန်တော်တို့၏ သီချင်းဆိုမှု ပြီးဆုံးသွားတော့သည်။ ခြံစည်းရိုးကို မှီနေကြသူများသည် လှုပ်ရှားစပြုလေသည်။ တစ်စုံတစ်ခု ထူးခြားမှုရှိသည်ကို ရိပ်မိသလိုနှင့် ပတ်ဝန်းကျင် သို့ လှည့်ကြည့်စူးစမ်းကြ၏။ နောက်ဆုံးတွင် သူတို့၏ မျက်စိများအားလုံးသည် ထိုဘုန်းကြီးထံတွင် ရောက်ရှိနေကြ တော့သည်။

သို့ရာတွင် ဘုန်းကြီးသည် မြေတွင် အမြစ်တွယ်နေ သလို ရပ်နေကာ အမူအရာ ပြောင်းလဲခြင်းမရှိချေ။ ထိုခဏ တွင် ပရုံးပေါ်က ကြက်တူရွေးတစ်ကောင်က စူးရှစွာ အော် လိုက်လေတော့၏။

‘ဟေး... မီးစူရှိုမ၊ ဟေး... မီးစူရှိုမ ဂျပန်ပြည်ကို ပြန်ကြ

ပါစို့... တို့များအတူတူ

ကျွန်တော်တို့ ပြတ်သားစွာ ကြားကြရပါသည်။ သို့တိုင်အောင် ဘုန်းကြီးသည် နည်းနည်းကလေးမျှ မလှုပ် ချေ။

မီးစူရှိုမပေးလား၊ မဟုတ်ဘူးလား၊ တူလုပ်ကို ကျွန်တော် တို့ အံ့ဩနေမိကြ၏။ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သဏ္ဍာန် မျက်နှာပုံးနှင့် တူသော မျက်နှာမှ နက်ရှိုင်းစွာ ဝင်နေသည့် မျက်လုံးအစုံ တို့ဖြင့် ဘုန်းကြီးသည် ကျွန်တော်တို့ကို စိုက်ကြည့်နေ၏။ ကျွန်တော်တို့ထင်ခဲ့သလို နေလောင်ထားခြင်း မရှိသည့်အပြင် သူ့မျက်နှာမှာ ညှိုးလျှော့ယောင်နေပုံပင်ရချေ၏။ နှုတ်ခမ်းများ မှာ ကွမ်းသွေးဖြင့် နီမြန်းနေ၏။ သင်္ကန်းကို လျော့ရဲစွာ ဆင်မြန်းထားရင်း ကျောက်ရုပ်ကဲ့သို့ တည်ငြိမ်လှသည်။ သူ့ မျက်နှာမှာ မီးစူရှိုမနှင့် တစ်ထပ်တည်းဖြစ်သော်လည်း သူက ပို၍ နူးညံ့သိမ်မွေ့နေသည်။ သူ့နှလုံးကို သူ အာရုံပြု၍ ကမ္မ ဌာန်းထိုင်နေသည်နှင့် တူ၏။

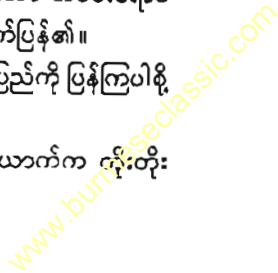
‘ဟေး... မီးစူရှိုမ’

ကျွန်တော်တို့အထဲမှ တစ်ယောက်က ဝေဝေဝါအသံ နှင့် လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

ဘုန်းကြီးသည် ကြားပုံမပြု။ သို့သော် အစိမ်းရောင် ဖျော့ဖျော့နှင့် ကြက်တူရွေးကမူ အော်လိုက်ပြန်၏။

‘ဂျပန်ပြည်ကို ပြန်ကြပါစို့... ဂျပန်ပြည်ကို ပြန်ကြပါစို့ တို့များအတူတူ...’

‘လူလွဲနေပြီထင်တယ်’ ဟု တစ်ယောက်က ဂနိုးတိုး ကလေး ပြောလိုက်သည်။

ဘုန်းကြီးသည် မျက်စိကို တစ်ဝက်မျှသာ ဖွင့်၍ စိုက်ကြည့်နေသည်။ ကျွန်တော်တို့ ဆုတ်ဆင်းသွားကြသည်။ လူများပြီဆိုလျှင်ကား လူများစွာ ကြည့်ညှိနေသော ဗုဒ္ဓဘာသာ ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါးကို စော်ကားရာ ရောက်ချေမည်။ ကျွန်တော်တို့ သီချင်းဆိုသည်ကို နားထောင်ရန် လာရောက် စုဝေးသော လူအုပ်ကိုလည်း စော်ကားရာ ရောက်ချေမည်။ အစောင့်စစ်သားကလည်း ကြည့်နေသေး၏။ အဖြေရှာ၍ ရတော့မည်မဟုတ်ပါ။ သူနှင့် ကျွန်တော်တို့၏ အကြားတွင် ခြံစည်းရိုးနှစ်ထပ်က ခံနေသည်မှာ ပို၍ ဆိုးဝါးပါသည်။

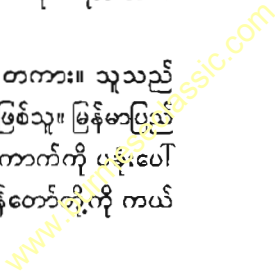
ကျွန်တော်တို့ အချင်းချင်း လေသံဖြင့် တိုင်ပင်ကြပြီး မီးစုရိုးမ အနှစ်သက်ဆုံး တေးဖြစ်သည့် 'ဟန်းယုနော်ယာ ဒိုး' ကို သီဆိုရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ လပေါင်းများစွာတွင် ပထမဆုံးအကြိမ် သီဆိုခြင်းတည်း။ သီချင်းကို ဆိုနေစဉ်တွင် ရေကန်လေးဘေး၌ ပျော်ရွှင်စွာ စုဝေးသီဆိုခုံပုံကိုလည်း ကောင်း၊ ခဲယမ်းမီးကျောက်လှည်းပေါ်က ထွက်ပေါ်ရသည့် စောင်းမှ တေးသံကိုလည်းကောင်း၊ ပြန်လည်၍ သတိရလာ ကြတော့၏။ ရဲဘော်ရဲဘက်ဟူသော စိတ်ခံစားမှု၊ မရောက်ဘူးခွဲသော ဤအပူပိုင်းဒေသ နယ်မြေအပေါ်တွင် ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော ပျော်ရွှင်မှု၊ ဝမ်းနည်းမှုများ၊ စွန့်စားခဲ့ကြရသည့် စွန့်စားမှုများ၊ ကျွန်တော်တို့၏ အားတက်ဖွယ်ရာများနှင့် အားပျက်ဖွယ်ရာများ၊ ကံကြမ္မာ၏ ရုတ်တရက် ပြန်လှည့်လိုက်ပုံများ။ ထိုဟာများအားလုံးသည် ဤသီချင်းတွင် ရစ်ပတ်ချည်နှောင်မိနေ၏။

ဘုန်းကြီးသည် မလှုပ်မရှား ရပ်နေသည်။ အာရုံမရှိဟု

ထင်ရသည့်ကြားကပင် သိက္ခာအပြည့်နှင့် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့သည် တစ်ပိုဒ်ပြီးတစ်ပိုဒ် သီဆိုသွားကြရာက နောက်ဆုံး သီချင်းဖြစ်၍ အသံများကို အလွန်ကျယ်အောင် မြှင့်တင်ကြသည်။ ရုတ်တရက်ပင် ဘုန်းကြီးသည် ကိုယ်ကို ရှေ့သို့ ကိုင်းလိုက်၏။ စကသီအောက်စများကို ဆုပ်ကိုင် မြှင့်တင်လိုက်ပြီး လူအုပ်ကြားမှ ခပ်သုတ်သုတ်ဖြတ်ကာ သစ်ပင်အောက်မှ သူငယ်လေးဆီသို့ သွားလေတော့သည်။ သူငယ်လေးထံမှ စောင်းကိုယူလိုက်ပြီး ခြစ်ည်းရိုးဆီသို့ ပြန်လာကာ စောင်းကောက်ကို ပခုံးဆီသို့ မ တင်လိုက်၏။ ထို့နောက် သူသည် 'ဟန်းယုနော်ယာဒိုး' ကို မီးစုရိုးမ၏ တီးကွက်ဖြင့် တီးလေသည်။

သူကား မီးစုရိုးမဖြစ်သည်ပေါ့။ ကျွန်တော်တို့ ပျော်ရွှင်စွာ အော်ဟစ်မိကြသည်။ ဤမျှကြာအောင် ကွဲကွာခဲ့ရပြီးနောက် တစ်နှစ်ကျော် ကြာပြီးနောက် သူ၏ စောင်းသံနှင့် အတူ ကျွန်တော်တို့ အသံကွဲကြီးများဖြင့် ပူးပေါင်းသီဆိုရလေပြီ။ ဤအချိန်တွင် သူက ရှေးက မီးစုရိုးမဘဝသို့ လုံးဝ ပြန်ရောက်သွားသည်။ သူ့နှုတ်ခမ်းများသည် တင်းကျပ်နေ၏။ သူ့မျက်လုံးများသည် အပေါ်သို့ မော့၍ စိုက်ကြည့်နေသည်။ သူသည် စောင်းကောက်ကို လုံ့လမထုတ်ရဘဲ သက်သက်သာသာ တီးခတ်နေ၏။

ရေမရောသော မီးစုရိုးမစစ်စစ်ပါတကား။ သူသည် ကား ကျွန်တော်တို့တပ်ခွဲ၏ ဂုဏ်ယူစရာဖြစ်သူ။ မြန်မာပြည်၏ တောများ တောင်များတွင် စောင်းကောက်ကို ပခုံးပေါ်ထမ်း၍ သွားလာခဲ့သူ။ မကြာခဏ ကျွန်တော်တို့ကို ကယ်

ဆယ်ခဲ့သူ။ ဘေးဒုက္ခများမှ ကယ်တင်ခဲ့သူ။ ကျွန်တော်တို့၏ စိတ်ဓာတ်ကို မြှင့်တင်ပေးခဲ့သူ။ ဤသို့သောသူဖြစ်သည့် တပ်ကြပ် မီးဖူရီးမပင် ဖြစ်ပေ၏။ ကျွန်တော်တို့သည် ပျော်လွန်း၍ မြေကိုပင် ခြေဆောင့်မိကြသည်။

သီချင်းဆုံးသောအခါ ကျွန်တော်တို့သည် အတွင်းဘက်က စည်းရုံးဆီသို့ပြေးဖို့ကာ သူ့ကို အော်၍ ပြောကြသည်။

‘မီးဖူရီးမ ကျွန်တော်တို့ နက်ဖြန် ဂျပန်ပြန်ကို ပြန်ကြတော့မယ်’

‘ခင်ဗျားပြန်ရောက်လာတာ ဟန်ကျတာပဲ’

‘မြန်မြန်လုပ် အထဲကို ဝင်လာခဲ့ပါ’

မျက်ရည်များ ရောစွက်နေသော ဒေါသသံဖြင့် အော်ပြောကြသူများလည်း ရှိသေးသည်။

‘ဒီလောက်ကြာအောင် ဘယ်တွေ လျှောက်သွားနေတာလဲ ရှင်းပြစမ်းပါ’

သို့သော် မီးဖူရီးမကား ခြံစည်းရိုးအပြင်ဘက်တွင်သာနေ၍ မျက်လွှာချကာ ဆီတံငြိမ်စွာ မတ်တတ်ရပ်နေသည်။ ဧကကြာသော် သူသည် စောင်းကောက်ကို ပြန်ကောက်ကိုင်လိုက်ကာ သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို တီးလေတော့၏။

ထိုသီချင်းကား နှေးကွေး၍ ဝမ်းနည်းဖွယ်ကောင်းသော တေးသွားရှိပြီး ကျွန်တော်တို့ တော်တော်ကလေး ကြားဖူးသော သီချင်းတစ်ပုဒ် ... မှတ်မိပါပြီ။ မူလတန်းကျောင်း နောက်ဆုံး ကျောင်းဆင်းချိန်တွင် သီဆိုခဲ့ကြရသော ကျောင်းထွက်သီချင်း ဖြစ်ပါ၏။ သူသည် သီချင်းတစ်ပုဒ်လုံးကို

သာယာလှအောင် တီးသွားပြီး နောက်ဆုံးအပိုဒ်ဖြစ်သော ‘ငါတို့ ခွဲကြရတော့မယ်၊ ငါတို့ ခွဲကြရတော့မယ်’ ဟူသော နေရာတွင် ကျော့၍ ကျော့၍ တီးသွားလေသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် နှင့်လှသော နှလုံးသားများနှင့် နားထောင်ကြရ၏။ မီးဖူရီးမသည် နောက်ဆုံးပိုဒ်ကို သုံးကြိမ် ကျော့၍ တီးလိုက်ပြီးသော် ကျွန်တော်တို့ဆီသို့ ဦးတစ်ချက် ညွတ်လိုက်ကာ လျင်မြန်စွာကျွေး၍ လူအုပ်ကို ဖြတ်ထွက်သွားလေတော့သည်။

သူသွားတော့မည်ကို သိသောအခါ ကျွန်တော်တို့သည် လက်များကို ဝှေ့ရမ်း၍ သူ့ကို တားဆီးရန် ကြိုးစားကြပါသေး၏။

‘ဟေး... မီးဖူရီးမ ဂျပန်ပြည်ကို ပြန်ကြပါစို့။ တို့များအတူတူ’

သို့သော် ဘုန်းကြီးသည် မသိမသာ ခေါင်းကိုခါရမ်းလိုက်ပြီး နောက်သို့ပင် လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ ထွက်ခွာသွားလေတော့၏။ သူ၏ လက်ဝဲဘက် ပခုံးပေါ်တွင် စောင်းကောက်ရှိ၍ ထိုစောင်းကောက်ပေါ်၌ ကြက်တူရွေးတစ်ကောင် နားနေသည်။ အခြား ကြက်တူရွေးတစ်ကောင်ကမူ သင်္ကန်းကင်းလွတ်သော ပခုံးတစ်ဖက်ပေါ်တွင် ရှိနေ၏။ ကြက်တူရွေးနှစ်ကောင်သည် အချင်းချင်း အသံပြုကာ လိုက်ပါသွားကြလေတော့သည်။

*

ဘုန်းကြီး၏ စာတစ်စောင်

အခန်း (၅)

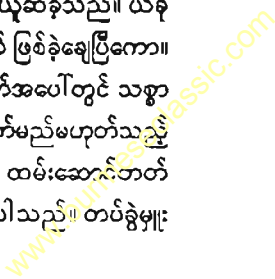
ဤကား ကျွန်တော်တို့နှင့် မီးစုရှီးမ ခွဲခွာသွားပုံပင် ဖြစ်ပေ၏။ သူ့ကိုယ်သူ့ စကားတစ်လေး လာပြလိုက်ပြီး ချက်ချင်း ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့သည်။ ကျွန်တော်တို့ သူ့ကို နောက်ထပ် မတွေ့ကြရတော့ပါ။ သူသည် ယခုထက်တိုင် မြန်မာပြည်တွင် သင်္ကန်းဝတ်နှင့်ရှိသေး၍ မဆုံးနိုင်သော နေ့ဥတုကြီးစိုးရာ ထိုဒေသတွင် လှည့်လည်သွားလာနေဆဲပင် ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့ထဲတွင် မီးစုရှီးမသည် တပ်ပြေးတစ် ယောက်ဖြစ်သည်။ သူပြန်လာတော့မည် မဟုတ်။ ဤအချက် ကား ကျွန်တော်တို့အဖို့ အထိခိုက်ဆုံးပင် ဖြစ်သည်။ သူသည် လက်နက်ချသည့်ဥက တပ်ခွဲမှူးပြောသည့် စကား များကို လျစ်လျူရှုချေပြီ။ ရဲဘော် အပေါင်းအသင်း ရောင်း

ရင်းများကို သစ္စာဖောက်ချေပြီ။ ကိုယ့်တပ်ခွဲကို သစ္စာဖောက် ချေပြီ။ ကိုယ့်မိခင် တိုင်းပြည်ကြီးကိုပင် သစ္စာဖောက်ချေပြီ။ ယခုအခါ ဂျပန်ပြည်သည် ဆင်းရဲစုတ်ချာလျက်ရှိပြီး ဂျပန် လူမျိုးအချင်းချင်း ဖက်အန်တု မညီမညွတ်ဖြစ်နေလည်။ ဤသို့ ဖြစ်နေလျက်နှင့်ပင် မိခင်တိုင်းပြည်ကြီးကို မည်သို့ ကျောခိုင်းရက်ပါသနည်း။ မိမိတို့ ကျူးလွန်ခဲ့ကြသည့် ဆိုးဝါး မှုများကို ပေးဆပ်သည့်အနေဖြင့် ကိုယ့်လူမျိုးအချင်းချင်း ချစ်ကြည်စွာ အလုပ်အတူတူ လုပ်ကြရန်ကိုသော်လည်း ကောင်း၊ ကိုယ့်တိုင်းပြည်ကို ပြန်လည်ထူထောင်ရန်ကိုသော် လည်းကောင်း၊ ပြုလုပ်လိုစိတ်ကလေး မွေးမြူခြင်းငှာ တိုင်း ပြည်ကို ချစ်ခင်စိတ် မရှိလေရောသလား။ မီးစုရှီးမသည် ကိုယ့်နိုင်ငံတွင် စောင့်ကြိုလျက်ရှိသည့် အခက်အခဲပေါင်း များစွာကို ရင်ဆိုင်ရန် ပြန်ဖို့အစား ပြည်ပနိုင်ငံတစ်ခုတွင် ဘုန်းကြီးဘဝနှင့် သက်သက်သာသာ နေထိုင်သွားလိုသည် ဟု တွေးမိတိုင်း စိတ်မကောင်းဖြစ်ကြရပါသည်။

အဆိုးဝါးဆုံး ဝမ်းနည်းကြေကွဲရသူကတော့ စစ်သား အိုကြီးပင်ဖြစ်၏။ မီးစုရှီးမသည် ကိုယ့်လူမျိုး ရဲဘော်ရဲဘက် များကို ကယ်ဆယ်ရန် အသက်စွန့်သွားခြင်းဖြင့် မြင့်မြတ် သော သေခြင်းဖြင့် သေသွားလေပြီဟု သူယူဆခဲ့သည်။ ယခု တော့ မီးစုရှီးမသည် တပ်ပြေးတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ချေပြီကော။

အဘိုးကြီးသည် တစ်ဦးတစ်ယောက်အပေါ်တွင် သစ္စာ ဖောက်ရန် အိပ်မက်မျှပင် ဘယ်တော့မှ မက်မည်မဟုတ်သည့် လူစားမျိုး။ တာဝန်ကို တင်းကျပ်တိကျစွာ ထမ်းဆောင်ဘတ် ပြီး မြောင့်မှန်သစ္စာရှိသော လူစားမျိုးဖြစ်ပါသည်။ တပ်ခွဲမှူး

စိတ်ပျက်အားလျော့သည့်အချိန်မှစ၍ ကျွန်တော်တို့၏ စိတ်ဓာတ်ကို ထိန်းသိမ်းရသည့်အလုပ်ကို သူ လွှဲယူလုပ်ကိုင် လာသည်။ သို့သော်ငြားလည်း သီချင်းဆိုရာတွင်ကား ကျွန်တော်တို့၏ 'တေးသီတတ်သော တပ်ခွဲ' တွင် သူသည် အညံ့ဖျင်းဆုံးအဆိုတော် ဖြစ်သည်ဟုရာတွင် သံသယမရှိ ထိုက်ပါ။

စစ်ထဲမဝင်မီက သူသည် အနိမ့်စား ရုံးစာရေးလုပ်ခဲ့ သည်။ တပ်က ထွက်ပြီးသည့်နောက်တွင် သူနှင့်ကျွန်တော် တစ်ကြိမ် တွေ့ဆုံခဲ့ပါသေးသည်။ သူနှင့် ကြီးမားသော သူမိ သားစုသည် ပျက်စီးယိုယွင်းနေသောအိမ်တွင် နေကြရသည်။ နေ့စဉ် ရုံးတက်ရုံးဆင်းရာတွင် သူသည် အရောင်မှေးမှိန် လွင့်ပျက်နေပြီဖြစ်သော အဝတ်အစားများကိုဝတ်၍ လူများ ပြည့်သိပ်ကျပ်ခဲနေသော ဘတ်စ်ကား စီးရ၏။ သူ့ကို ကြည့် ရသည်မှာ ဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်၍ အာဟာရဓာတ် ပြည့်ဝပုံမရ သော်လည်း တစ်လုံးတစ်ပါဒမျှ ညည်းညူခြင်းမရှိချေ။

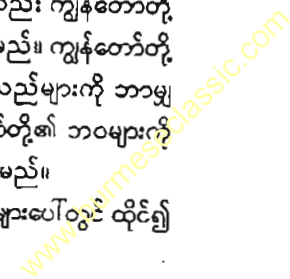
ယနေ့ထုတ်ဝေနေသော သတင်းစာ၊ မဂ္ဂဇင်းများထဲတွင် ဖတ်ရသည်များကြောင့် ကျွန်တော်မှာ အထိတ်တလန့် ဖြစ်မိ ရသည်။ များစွာသော သူတို့သည် တစ်ယောက်ကိုတစ် ယောက် ပြစ်တင်စွတ်ချ အမနာပ ပြောရသည်ကို ဂုဏ်ယူ ဝင့်ကြားနေကြ၏။ 'ဒါဟာ ... ဟိုကောင့်အပြစ်ပဲ' ဟု စစ်ပြ ကြီးကို အောင်နိုင်ရာသည့်အလား ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိဒ္ဓိ တင်ကာ ထုတ်ဖော်ပြောဆိုကြ၏။

'ဒါကြောင့် တိုင်းပြည်ကြီး ဒါလောက်ပျက်စီးနေတာ' သို့ရာတွင် ဤလူမျိုးသည်ပင် စစ်ကြီးအတွင်းက

ချိုးကျူးပြောပလောက်စရာ စိတ်ထားမရှိသူများဖြစ်ပြီး ယခု လည်း ဝင့်ကြားထည်ဝါစွာ နေထိုင်ကြသည်။ သို့ရာတွင် စစ်သားအိုကြီးကဲ့သို့သောသူများကား ဘာမျှမပြောဘဲ အလုပ်ကိုပင် ဆက်လက်လုပ်ကိုင်နေကြ၏။ ကိုယ်ကျိုး အတွက် တစာစာတောင်းဆိုနေခြင်းထက် အလုပ်ကို ငြိမ် သက်စွာလုပ်နေခြင်းက များစွာ ပို၍ကောင်းသည်ဟု ကျွန်တော် ယူဆမိပါသည်။ အခြေအနေများသည် မည်မျှပင် ဖရိုဖရဲဖြစ်စေကာမူ အချို့သူများသည် သူတစ်ပါးကို နောက် ပျက်ခြင်းမပြုဘဲ တိတ်ဆိတ်စွာပင် အလုပ်ကို လုပ်မြဲ လုပ်နေ ကြ၏။ ဤသူများသည် တကယ်မျိုးချစ်စိတ်ရှိသူများ မဟုတ် ပါလား။ တိုင်းပြည်တစ်ပြည်၏ အသက်ရှင်ရေးသည် သူတို့ အပေါ် တည်မနေပါသလား။

ကျွန်တော်တို့ ပြန်ကြရမည့် နံနက်ခင်းသို့ ရောက်သည့် တိုင်အောင်လည်း မြန်မာပြည်ကြီးကို နောက်တွင် ရာသက်ပန် ထားရစ်ခဲ့ကြရခြင်းနှင့် နက်ရွိုင်းသော ခံစားမှု မဖြစ်ပေါ်ခဲ့ပါ။ ကျွန်တော်တို့၏ အာရုံအားလုံးသည် ရှေ့တွင်တွေ့ရမည့် အရာများအပေါ်တွင်သာ ရောက်နေကြပါသည်။ ကျွန်တော် တို့ ကျွန်ုပ်ပြည်ကို ပြန်ကြပါတော့မည်။ လောလောဆယ်တွင် ဟိုမှာ ဘာတွေဖြစ်နေမှန်းမသိရသော်လည်း ကျွန်တော်တို့ သည် ကိုယ့်အိမ်ကိုယ် ပြန်ကြရပါတော့မည်။ ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လိုနေ၍ ဘယ်လိုထိုင်ကြမည်ဆိုသည်များကို ဘာမျှ မသိကြရသေးသော်ငြားလည်း ကျွန်တော်တို့၏ ဘဝများကို အစက ပြန်လည်ပျိုးထောင်ကြရပါတော့မည်။

အားလုံးသည် အထုပ်အပိုးကလေးများပေါ်တွင် ထိုင်၍

ရှေ့ကို ဘာတွေလုပ်မည်ဆိုတာတွေကို ဝိုင်း၍ ပြောနေကြ၏။

‘ငါတော့ နံရံဖြူဖြူနဲ့ ပိုးစာပင်တွေဝိုင်းနေတဲ့ ငါ့အိမ်က ဝရံတာပေါ့မှာ အားရပါးရ အိပ်ပစ်လိုက်ဦးမယ်။ အေးမြတဲ့ လှိုင်းဂယက်ကလေးတွေနဲ့ စီးဆင်းနေတဲ့ ရောင်ကလေးရဲ့ စီးသံနဲ့၊ ခေါင်မိုးပေါ် ကြွေကြွေကျတဲ့ ဗာဒသီးကြွေသံကလေး တွေကို နားထောင်မယ်။ ပိုးချည်ပိုးတွေထားတဲ့ အခန်းထဲမှာ တော့ ပိုးတွေဟာ ပိုးစာရက်တွေကို လေးလေးတွဲ့တွဲ့ စား သောက်ပြီး ပိုးငယ်အိမ်တွေ ရက်ကြလိမ့်မယ်။ အဲဒီလို ပျော် ရွှင်စရာကောင်းပြီး အလုပ်နဲ့လက်နဲ့ မပြတ်တဲ့ ဘဝကို ငါ ပြန်ရောက်မယ်။ အဲဒီတော့... ဒီပိုးကောင်တွေကို မွေးမြူနေ မယ်...’

‘ငါကတော့ စက်ရုံမှာ အလုပ်လုပ်မယ်။ ဆူညံတဲ့ စက်သံတွေကြားက သတ္တုပွက်သံတွေကို နားထောင်ရင်း တလက်လက်ပြောင်နေတဲ့ မူလီတွေ၊ နတ်တွေ ထွက်ထွက် လာတာကို ငါကြည့်မယ်။ ဒါ ငါ့ဝါသနာပဲ...’

‘ငါကတော့ ဘူတာရုံမှာ ရထားလမ်းပြလုပ်မယ်။ ညဘက်မှာဆိုရင် ငါ့တစ်ယောက်တည်းရဲ့ တာဝန်ပဲ...’

‘ငါတော့ လေကလေးရွှန်ရင်း စက်ဘီးတစ်စီးနဲ့ ဂင်စာနားတစ်စုံမှာ နည်းနည်းပါးပါး စားသောက်ပြီး ရုပ် ရှင်ကလေးဘာလေး ဝင်ကြည့်မယ်’

ထိုခဏတွင် အမေကြီးသည် ရောက်လာလေ၏။ ယနေ့အဖို့ အမေကြီးသည် မှိုင်တွေငြိမ်သက်၍ ခါတိုင်းကဲ့ သို့ စကားမများချေ။ မြေကြီးပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်၍ သူ့ပစ္စည်း ထုပ်ကြီးကိုဖြေကာ ကျွန်တော်တို့အားလုံးအား သရက်သီး

များကို ပေး၏။ အပူပိုင်းမသ၏ နေရောင်ခြည်ကို ပြည့်ဝစွာ ရသဖြင့် သစ်သီးများသည် အသွေးအရောင် ရွန်းပြောင်ကာ စူးရှမွှေးကြိုင်သောရနံ့နှင့် ကျွန်တော်တို့၏ မျက်စိများ၊ နှာခေါင်းများအတွင်းသို့ ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်ကြလေသည်။ ဤတစ်ကြိမ်သည် အမေကြီး၏ ရက်ရောကြင်နာမှုကို ခံယူရန် နောက်ဆုံးအကြိမ်ဖြစ်ကြောင်း သိရသည်နှင့်ပင် သစ်သီးများ၏ အရသာသည် ခါတိုင်းထက်ပင် ပို၍ ကောင်း လှသည်ဟု ကျွန်တော်တို့ ထင်မိကြပါ၏။

အမေကြီးသည် အထုပ်ထဲမှ ငှက်တစ်ကောင်ကို ဖြေထုတ်လိုက်သည်။ ကြက်တူရွေးကလေးဖြစ်၏။

စစ်သားတစ်ယောက်က ကြက်တူရွေးကို စကားပြော လိုက်သည်။

‘ငါတို့ဆီက သတင်းစကားကိုယူပြီး ပို့ပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွာ။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုမှ အကျိုးမထူး လှပါဘူး... နော်’

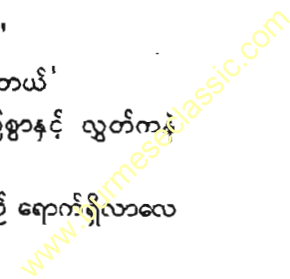
ကြက်တူရွေးကလေးသည် ကျောက်မျက်ရတနာကဲ့သို့ တောက်ပြောင်သော ဦးခေါင်းစိမ်းကလေးကို လှုပ်ခါလိုက်၍ ခဏတော့ ပြုံးကြည့်သေး၏။ ထို့နောက် စူးရှသောအသံဖြင့် ဂျပန်စကားကို ပြောလိုက်လေသည်။

‘အား... ကျွန် အိမ်မပြန်နိုင်ဘူး...’

‘ဟာ... သူ စကားသစ်တတ်လာတယ်’

ကျွန်တော်တို့တစ်တွေက အံ့ဩစွာနှင့် လွတ်ကနဲ ပြောလိုက်မိကြ၏။

ထိုခဏတွင် စစ်သားအိုကြီးသည် ရောက်ရှိလာလေ

၏။ ကြက်တူရွေးကိုမြင်လျှင် မျက်မှောင်ကုတ်ကြည့်လိုက်သည်။

ဒီငှက်ဟာ တို့အတွက် ဘာမှ အသုံးမဝင်တော့ဘူးလွတ်ပစ်လိုက်ပါစို့'

သူသည် ကြက်တူရွေးကို ခြေထောက်များမှ ဆတ်ခနဲ ဆွဲယူလိုက်ရာ ကြက်တူရွေးသည် လည်ကိုဆန့်၍ စူးစူးရှရှ အော်ကာ တောင်ပံများကို တဖျပ်ဖျပ်ခတ်သည်။

အမေကြီးက ပျာယံးပျာယာနှင့် ပြန်ယူလိုက်၏။ ထိုနောက် ရင်ခွင်ထဲတွင် ထားရင်းက စကားပြောလိုက်၏။

'ဟဲ့ ဒီကောင်က အစ်ကိုလေ၊ ဟိုဘုန်းကြီးပခုံးပေါ်တင်သွားတဲ့အကောင်။ သူ့ အမွှေးတွေက ပိုချော ပိုလှတယ်နော်။ မင်းတို့ ပေးလိုက်တဲ့ကောင်ကို ဘုန်းကြီးက ယူထားလိုက်ပြီး ဒါကို မင်းတို့ကို လဲပေးခိုင်းလိုက်တာ'

'ဟင်... ဟုတ်လား'

ကြက်တူရွေးက တစ်ကြိမ် ထပ်အော်လိုက်ပြန်၏။

'အား... ကျုပ် အိမ်မပြန်နိုင်ဘူး'

'အဲဒီဘုန်းကြီးက ပေးခိုင်းလိုက်သေးတယ်' ဟု ပြောရင်း အမေကြီးသည် သူ့အဝတ်အစားများထဲတွင် ရှာဖွေပြန်၏။ ထိုနောက် ထူထဲသော စာအိတ်တစ်ခုကို ထုတ်ပေးသည်။

'ဒီစာကို တပ်ခွဲများကို ပေး ပေးပါတဲ့။ ခိုင်းတာက ဘုန်းကြီးဖြစ်နေပြန်၊ မင်းတို့အတွက် ကျေးဇူးပြုရမှာကလည်း နောက်ဆုံးအကြိမ်ဖြစ်နေပြန်ဆိုတော့ ငါယူလာခဲ့ဇာယ်လေ' ကျွန်တော်တို့အားလုံး စာကိုကြည့်ရန် ဝိုင်းလာကြပါ

သည်။ စာအိတ်မှာ မြန်မာပြန်ဖြစ်ပြီး ရှည်လျား၍ စက္ကူအမျိုးအစား ကောင်းသည်။ ဘုန်းကြီးများ အသုံးပြုတတ်သည့် ရှေးရိုးစာအိတ်တစ်အိတ်ဖြစ်၏။ စစ်သားအိုကြီးသည် စာအိတ်ကို လှမ်းယူရင်းက လက်တွေ့ တုန်ရီနေသည်။ သူသည် မဝေခွဲနိုင်သလို ပုံမျိုးဖြင့် စာအိတ်ကို စိုက်ကြည့်နေ၏။

ကျွန်တော်တို့၏ ကိစ္စများကို စီမံခြင်းဖြင့် အလုပ်ရှုပ်နေသော တပ်ခွဲများကို ခေါ်ဝင်ကြ၏။ ယခုအချိန်တွင် သူသည် မူလအတိုင်း ပြန်ဖြစ်လာကာ ဖျတ်လတ်ပျော်ရွှင်လျက် ရှိပါချေပြီ။ ထူထဲသော စာအိတ်ကြီးကို သူ့ထံလှမ်းလိုက်သော အခါ သူသည် မျက်ချင်းပင် ဆုတ်ဖြင့် ဖွင့်ဖောက်တော့မည် ဖြူပြီးမှ မဖွင့်တော့ဘဲ...

'အို... တို့ အခုပဲ သွားကြရတော့မယ်၊ အချိန်ရတော့မှပဲ ဖတ်ကြရအောင်' ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

စစ်သားအိုကြီးက ကန့်ကွက်လိုက်၏။

'ဒါပေမဲ့ တပ်ခွဲများရယ် အခု ဖွင့်ဖတ်လို့ မရဘူးလား။

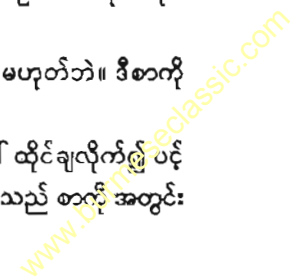
မီးစူရီးမအတွက် အခွင့်အလမ်းကလေးများ...'

'ဟင်အင်း'

တပ်ခွဲများသည် တည်ငြိမ်စွာဖြင့်ပင် ဦးခေါင်းကို ခါရမ်းလိုက်၏။

'မီးစူရီးမဟာ ဂျပန်ကို ပြန်မှာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ဒီစာကို အခုဖတ်လို့ အကျိုးမထူးပါဘူးလေ'

စစ်သားအိုကြီးသည် မြေကြီးပေါ် ထိုင်ချလိုက်၍ ပင့်သက်ရှည်ကြီးကို ရှုလိုက်၏။ တပ်ခွဲများသည် စာကို အတွင်း

အိတ်တွင် ထည့်လိုက်ပြီး အဖော်ကအုပ်၍ ကြယ်သီးအုပ် လိုက်သည်။ ထိုနောက် နှစ်သိမ့်စကားပြောလိုက်၏။

‘ပူစရာ မလုပ်ပါဘူး။ ဒီစာဟာ မင်းတို့အားလုံးကို ကျေနပ်စေမယ့် နှစ်သိမ့်စာဖြစ်ရမယ်ဆိုတာ ငါ သေချာသိပါတယ်’

ထွက်ခွာရမည့် အချိန်သို့ ရောက်သောအခါ အားလုံး သော စခန်းများမှ ဂျပန်စစ်သားများသည် တန်းစီ၍ ထွက်လာကုန်ကြလေ၏။ ဂိတ်ပေါက်ဝန်းတွင် ရပ်လျက်ရှိသော အမေကြီးကို အားလုံးက လက်များ ရှေ့ရမ်းနှုတ်ဆက်ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ ထွက်ခွာလာခဲ့သည်တွင် အမေကြီးသည် လည်ကိုဆန့်၍ မျှော်ကြည့်ရစ်ခဲ့သည်။

နာရီအနည်းငယ်ကြာသောအခါ ကျွန်တော်တို့သည် မြစ်ဆိပ်ကလေးတစ်ခုရှိ စစ်သားတင်သင်္ဘောပေါ်သို့ တက်မိကြတော့သည်။ ဆိပ်ခံတံတားသည် သံမဏိယက်မများ၊ သစ်သားတုံးများဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ကုန်းဘောင်ပေါ် ကျော်ဖြတ်၍ ဇောက်မတ်သော လှေကားကို ဆင်းကာ ကျဉ်းမြောင်း၍ လူများပြည့်ကျပ်နေသော ကုန်လှောင်ခန်းထဲသို့ ရောက်သွားကြလေ၏။

သင်္ဘောထွက်နိုင်ဖို့ရန် အချိန်အနည်းငယ်လိုသေးသည်။ စက်ကို နှိုးလိုက်ရပ်လိုက် လုပ်နေသည်တွင် ရေခွေးငွေ့၏ တစ်စိတ်မြည်သံနှင့်အတူ အခန်း၏ ပုနေသော နံရံတို့သည် တုန်ခါလျက်ရှိ၏။ အပေါ်က ကုန်းပတ်ပေါ်တွင်ကား လူတွေ အော်ဟစ်ပြောဆိုနေကြ၏။ ကုန်တင်စက်များက တကွီကွီမြည်နေကြ၏။ ကြိုးများဆွဲတင်သံ ပြန်ချသံသည်

ကုန်သေတ္တာများ ချသံများနှင့်အတူ ထွက်ပေါ်နေသည်။ သင်္ဘောပေါ်သို့ ကုန်တင်သော အသံငလံမျိုး ဖြစ်တော့သည်။ ကျပ်သိပ်ပြီး သေတ္တာလေးနှင့်တူသော ထိုအခန်းထဲတွင် ကျွန်တော်တို့သည် ကိုယ့်ခွေးကိုယ်ဖက်၍ ထိုင်ရင်းက ရုတ်တရက် ပေါ့ပါးမှုကို ခံစားလိုက်ရသည်။ ကျွန်တော်တို့၏ မျက်စိများတွင် မျက်ရည်များ ရစ်ဝဲလာလေတော့၏။

သင်္ဘောဘေးပေါက်များမှနေ၍ ရွံ့ရောင်ထ၍ နှေးကွေးစွာ စီးနေသော မြစ်ရေပြင်နှင့် ဘေးတွင် တန်းစီ၍ ပေါက်နေကြသော ကိုင်းပင်၊ သစ်ပင်များကို တွေ့ကြရ၏။ ရေထဲမှ ချဉ်စုတ်စုတ် အနံ့တစ်မျိုးကို ရသည်။ ဖြန့်ထားသော လိပ်ပြာကြီး၏ တောင်ပံကြီးများကဲ့သို့ ရွက်များဖြင့် လှေတို့သည် စုန်ဆန်လူးလာ သွားနေကြ၏။ မကြာခဏပင် သူတို့အကြား၌ မော်တော်ဘုတ်ကလေး တစ်စင်းတလေသည် ထည်ဝါစွာ ဖြတ်မောင်း၍ မီးခိုးအခွေအလိပ်ကလေးများကို ထုတ်လွှင့်သွားတတ်ကြသည်။

သစ်သားဖြင့် ဆောက်ထားသည့် ကုန်လှောင်ရုံများရှိသော ဆိပ်ကမ်းမြို့ကို မြင်နိုင်ပေပြီ။ အနားပတ်ဝန်းကျင်တွင် လုံချည်နှင့်လူများ သွားလာနေကြ၏။ လမ်းတစ်လျှောက်တွင် ခွေးများ ပြေးသွားနေကြသည်။ တံငါသည်များသည် သူတို့၏ လှေများကို ရေသို့ တွန်းချနေကြ၏။ အရာရာမှာ ဆိတ်ငြိမ်အေးချမ်းစွာ ရှိလှသဖြင့် ဤတိုင်းပြည်တွင် စစ်ကြီးတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့သည်ဆိုသည်မှာ ယုံရပင်ခက်လှသည်သဘော ရှိနေလေသည်။ ဝေးလံလှသော အရပ်တွင်ကား မီးခိုးရောင်တောင်တန်းကြီးသည် တွန့်လိမ်ကောက်ကွေးစွာ ဟာည့်ရှိနေ

ပေ၏။

ကျွန်တော်တို့ သတိမပြုနိုင်ခင်တွင်ပင် ထိုည၌ သင်္ဘောသည် ပင်လယ်ပြင်ကျယ်ဆီသို့ ထွက်ခဲ့လေတော့သည်။

အခန်း - (၂)

သုံးရက်မြောက်သောနေ့တွင် ကျွန်တော်တို့သည် သင်္ဘောပေါ်နေရသည့်ဘဝကို ကျင့်သားရလာကြပြီဖြစ်၏။ ကုန်းပတ်ပေါ် တက်သွားသောအခါတွင် ကျွန်တော်တို့သည် လက်ဝဲဘက်၌ မလေးကျွန်းဆွယ်၊ လက်ယာဘက်၌ ဆူမကြားကျွန်း၊ ထိုနစ်ခုအကြားမှ ကျယ်ပြန့်သော ရေလက်ကြားကို ဖြတ်သန်းသွားနေကြောင်း သိကြရ၏။ တောင်ပိုင်းပင်လယ်များ၏ အလှအပကို ကျွန်တော်တို့ တအံ့တဩ ငေးမော ကြည့်နေမိကြတော့သည်။

ပင်လယ်ပြင်၊ မိုးကောင်းကင်နှင့် ကျွန်းကလေးများ အားလုံးတို့သည် ကျောက်မျက်ရတနာများကဲ့သို့ ထွန်းလင်းနေကြ၏။ မြန်နှင့် ကြောင်ကျောက် အစိုင်အခဲများသည် ဘေးချင်းယှဉ်၍ လွင့်မျောနေသကဲ့သို့ ရှိတော့သည်။ တိမ်ဖြူစုကလေးများ ပဟိုဟိုသည်သည်ရှိနေသည့် ကောင်းကင်ပြင်ကြီးသည် မှန်နှင့်တူသော ပင်လယ်ရေမျက်နှာပြင်ထက်တွင်

အရိပ်ပြန်ထင်နေ၏။ သူတို့နှစ်ဦး၏ အကြားတွင် ကြီးမားသောမြေထုများသည် ကျွန်တော်တို့ကို ဖြည်းဖြည်းချင်းစွာ ပတ်ချာလည် လှည့်ပတ်လျက် ရှိနေသည်။ ထူးထူးခြားခြား ပုံပန်းများနှင့် ချောင်းကလေးများ၊ ရွာငယ်ကလေးများနှင့် မီးပြတိုက်တို့သည် မြင်ကွင်းထဲသို့ ဘွားခနဲ ဝင်ရောက်လာကြပြီး တစ်ဖန် ကြက်လျှာစွန်း နောက်တစ်ခု၏ နောက်ကွယ်တွင် ကွယ်ပျောက်သွားပြန်၏။ ပင်လယ်လေညှင်းသည် သာယာစွာ တိုက်ခတ်နေသည်။ ရေက သင်္ဘောကို တဖျပ်ဖျပ်ရိုက်နေခြင်းသည် ကျွန်တော်တို့၏ အသည်းနှလုံးကို စင်ကြယ်အောင် ဆေးကြောပေးနေသကဲ့သို့ ခံစားရသည်။ နေရောင်ခြည်သည် ပူနေ၏။ လေညှင်းသည် အေးမြနေ၏။ ကျွန်တော်တို့သည် ရွက်လွင့်သွားနေသည်နှင့် မတူဘဲ ပျံသန်းသွားနေရသလို ဖြစ်မိတော့၏။

ကျွန်တော်တို့သည် ပဲ့ပိုင်းဆီသို့ ထွက်သွားပြီး တဖျပ်ဖျပ်ခါနေသော နေကာအောက်တွင် ထိုင်လိုက်ကြသည်။ တပ်ခွဲမှူးသည် သူ့အတွင်းအိတ်ထဲမှစာကို ထုတ်လိုက်၏။

'ကိုင်း... ငါတို့ ဖတ်ကြည့်ကြရအောင်' ဟု ပြောလိုက်သည်။ သူသည် ရိုသေမှု ပြုသလောက်နီးနီး ဂရုစိုက်ခြင်းဖြင့် စာအိတ်ကိုဖွင့်လိုက်ကာ လက်ရေးသေးသေးကလေးနှင့် ရေးထားသော ရွက်ရေသုံးဆယ်ခန့်ရှိ စာရွက်ကြီးကို ထုတ်လိုက်၏။

တပ်ခွဲမှူးသည် ပတ်ဝန်းကျင်သို့ လှည့်လည်ကြည့်လိုက်၏။

'လူအားလုံး စုံတယ်ထင်ပါတယ်' ဟု သူက ပြော

သည်။

'ကိုင်း... မီးဖူရှီးမရဲ့စာကို ဖတ်တော့မယ်။ ဖြစ်ပုံက မှု့မှာတုန်းက သူပြန်ပေါ်မလာတော့ ငါတော်တော်စိတ်ဓာတ်ကျခဲ့တယ်။ သူ အသက်ရှင်နေဆဲပဲ ဖြစ်ရမယ်လို့ ငါတွက်မိပြီးတဲ့ အချိန်မှာတော့ တော်တော်ထူးခြားတဲ့အဖြစ်တွေကြောင့် ပိုပြီးတောင် စိတ်ညစ်ခဲ့ရတယ်လေ။ မင်းတို့ကို သောကရောက်အောင် လုပ်ခဲ့မိတဲ့အတွက် ငါဝမ်းနည်းပါတယ်။ မကြာမီဘဲ ငါဟာ မီးဖူရှီးမဟာ ဟိုမြန်မာဘုန်းကြီးဖြစ်ရမယ်ဆိုတာကို ယုံကြည်လာတယ်။ ဒါပေမဲ့ သက်သေခံ ပိုပြီးရတဲ့အထိ မပြောဘဲနေခဲ့တယ်။ ဒီကြားထဲမှာပဲ သူဟာ မီးဖူရှီးမကိုယ်တိုင်ဖြစ်ကြောင်း သိကြရတယ်လေ။ ဒါတင် မကတော့ဘူး။ ဒီစာကိုတောင်မှ တို့ရခဲ့ကြရတယ်။

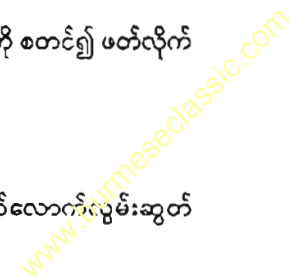
'ဒါနဲ့တောင်မှ သူဘာလို့ တို့ဆီ ပြန်မလာတာလဲ။ ဘုန်းကြီးယောင်ဆောင်ပြီး သူဘာတွေ လုပ်နေသလဲ။ အရိုးပြာတွေထားတဲ့ ခန်းမဆောင်မှာ ဟိုသေတ္တာကို မြင်လိုက်ရတော့ အဖြေကို ငါသိပြီထင်မိတယ်။ ငါသိသလောက်ဆိုရင် ပုစ္ဆာဟာ အဖြေပေါ်သွားပါပြီ။ ငါ... မီးဖူရှီးမကို နားလည်ပါတယ်။ ငါမမှားဘူးဆိုတာလည်း ဒီစာက ပြကောင်းပြပါလိမ့်မယ်လေ'

ပြောရင်းက တပ်ခွဲမှူးသည် စာကို စတင်၍ ဖတ်လိုက်လေ၏။

ချစ်ခင်လှသော

ရဲဘော်ရောင်းရင်းများ

ကျွန်ုပ်သည် သင်တို့ကို ဘယ်လောက်လွမ်းဆွတ်

တယ်၊ သင်တို့နဲ့ အတူတူလုပ်၊ အဲတူစကားပြော၊ အတူသိ
ဆင်းဆိုဖို့ တပ်ခွဲကို ဘယ်လောက်ပြန်ချင်တယ်ဆိုသည်ကိုပင်
ပြောမပြနိုင်တော့ပါ။ ဤနိုင်ငံခြားတိုင်းပြည်တွင် ဖျော်ရွှင်ဖွယ်
များ၊ အခက်အခဲများကို ကျွန်ုပ်တို့အတူတူ ခွဲဝေခံစားခဲ့ကြပုံ
များကို ကျွန်ုပ်ဘယ်တော့မှ မေ့မည်မဟုတ်တော့ပါ။ အားလုံး
ထက် ကြောက်မက်ဖွယ် ပြောင်းလဲသွားပြီဖြစ်တဲ့ ကိုယ့်နိုင်ငံ
ကိုပြန်ဖို့၊ ကိုယ့်မိသားစုနဲ့ ပြန်တွေ့ဖို့... ဆိုတာတွေ
ဘယ်လောက်အလိုရှိသည်ဆိုခြင်းကို ပို၍ပင် မပြောပြနိုင်
တော့ပါ။

သင်တို့ ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းများအတွက် သွားကြ
သည်များကိုလည်းကောင်း၊ စခန်းတွင် သီချင်းဆိုကြသည်
ကိုလည်းကောင်း ကျွန်ုပ်သည် တိတ်တဆိတ် ကြည့်နေခဲ့
ပေါင်း များလှပါပြီ။ အလွန်ဝေးကွာသောအရပ်သို့ ရောက်နေ
သည့်အခါများပင်လျှင် သင်တို့ကို လှမ်းဆွတ်သတိရ၍ မှဒ်
မြို့ကို မရှောင်နိုင်အောင် ပြန်ပြန်ရောက်ခဲ့ရပါသည်။
မကြာခဏပင် ကျွန်ုပ်သည် အရုတ်ဦးကပင် သင်တို့၏ ခြံပြင်
မှနေ၍ သင်တို့အိပ်နေကြသော တဲတန်းလျားများကို ကြည့်ရှု
နေခဲ့ပါသည်။ သို့သော် ယခုမူ ဤနှစ်သိမ့်မှုကလေးသည်
ပင် ပျောက်သွားရပါပြီ။

ကျွန်ုပ် ဂျပန်ပြည်ကို မပြန်တော့ပါ။ မြန်မာပြည်မှာပင်
နေရစ်ခဲ့ဖို့ အဓိဋ္ဌာန်ပြုပြီးပါပြီ။ သင်တို့မြင်သည့်အဝတ်ပြင်ပင်
မြန်မာပြည် အနှံ့အပြား တောင်အဆစ်ဆစ် မြစ်အတန်တန်
များသို့ သွားလာနေပါတော့မည်။ ဤဒေသတွင် လုပ်စရာ
အလုပ် ရှိနေပါသည်။ ထိုအလုပ် မပြီးမချင်း ကျွန်ုပ် မခွာ

နိုင်ပါ။ ယခုမှစ၍ ကျွန်ုပ်၏ အလုပ်ပြီးချိန်ဖြစ်သည့် နှစ်ပေါင်း
များစွာ ကြာသောင်းခဲ့ပါမူကား ဂျပန်သို့ ကျွန်ုပ်ပြန်ဖို့ ကြိုးစား
ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ သို့မဟုတ်လျှင်လည်း ကျွန်ုပ်သည် ဘုန်းကြီး
တစ်ပါး ဖြစ်နေပြီဖြစ်သည့်အလျောက် ဤအရပ်မှာပင်နေ၍
ရှင်တော်ဗုဒ္ဓ၏ ကျေးကျွန်တစ်ဦးအဖြစ်နှင့် ဘဝကို နေထိုင်
သွားဖြစ်ကောင်း သွားဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ကျွန်ုပ် ဘာကိုပင်
လုပ်လုပ် ရှင်တော်ဗုဒ္ဓ၏ အလိုအတိုင်း လိုက်နာမည်ဖြစ်
သည်။

ဤတိုင်းပြည်တစ်ဝန်းတွင် ဖရိုဖရဲ ပြန်ကျခဲ့သည့် ဂျပန်
အလောင်းများကို ကျွန်ုပ် လိုက်လံရှာဖွေပြီး လုပ်စရာရှိသမျှ
လုပ်နေပါသည်။ သူတို့ကို အပြီးသတ်အနားရမှုကိုပေးရန်
ကျွန်ုပ်သည် တွင်းများတူး၍ သူတို့၏ ဖွေးဖွေးဖြူဖြူဖြစ်
သော အရိုးများကို မြှုပ်နှံပါသည်။ ကျွန်ုပ်၏ နိုင်ငံသား
ရာပေါင်း၊ ထောင်ပေါင်းများစွာသည် စစ်ထံသို့ အသွင်းခံရ
သည်။ ပြီးတော့ စစ်ရုံးနိမ့်ရသည်။ တကွတပြား ပြေးလွှား
ကြရသည်။ အသတ်ခံကြရသည်။ ယခုတော့... သူတို့၏
ရုပ်ကလာပ်အကြွင်းအကျန်များသည် လျစ်လျူပစ်ထား
ခြင်းကို ခံနေကြရသည်။ ဝမ်းနည်းစရာကောင်းလှသော မြင်
ကွင်းပင်ဖြစ်တော့သည်။ ထိုအရာများကို မြင်လိုက်သည်နှင့်
တစ်ပြိုင်နက် လူတွေမေ့ပျောက်ထားခြင်းခံရသော ဤ
အဟောင်းများကို ငါ တာဝန်ယူမည်ဟု စိတ်ထဲတွင် ခံစားမိ
သည်။ ထိုလုပ်ငန်းကို တစ်နည်းနည်းနှင့် ပြီးပြတ်အောင်
မလုပ်နိုင်မချင်း ပြန်ဖို့ရန် ကျွန်ုပ်ကိုယ်ကျွန်ုပ် တိုက်တွန်း၍
မရနိုင်ပါ။

တပ်ခွဲမှူးပြောသလိုပင် ကျွန်ုပ်တို့သည် ဂျပန်ပြည်ကို ပြန်ပြီး ဟိုရောက်လျှင် ပြန်လည်ထူထောင်ရေးလုပ်ငန်းများကို အတူတကွလုပ်ရန် တွေးမိပါသေးသည်။ ယခုလည်း လုပ်ကိုင်လိုစိတ် ရှိနေဆဲပင် ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော်... နောက်တွင် ကျွန်ုပ်ရစ်ခဲ့သော သေဆုံးသူများကို မြင်လိုက်ရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်ုပ်၏ လိုအင်ဆန္ဒကို စွန့်လွှတ်ရတော့မည်ကို ကျွန်ုပ်သိခဲ့သည်။ ထိုသည်လည်း ကျွန်ုပ်၏ ဆုံးဖြတ်မှု သက်သက် မဟုတ်ခဲ့ချေ။ သိမ်မွေ့သောလည်း မြဲမြံသည့် အသံက တောင်းဆိုသောကြောင့်သာ ဖြစ်သည်ဟုဆိုခြင်းက ပို၍ မှန်ကန်လိမ့်မည်။ ထိုပျော့ပျောင်းသော်လည်း မလှန်သာ သည့် အသံကို ကျွန်ုပ်သည် ဦးညွှတ်၍ နားထောင်ရန်သာ ရှိတော့သည်။

ကျွန်ုပ်က စောင်းကောက်နှင့် တွဲဖက်ပေးခဲ့သည့် ယနေ့ သီဆိုခဲ့သော ခွဲခွာနှုတ်ဆက်သည့် သီချင်းကလေးအပြီးတွင် ကား ကျွန်ုပ် ဒီမှာ နေရစ်ခဲ့ရန် သင်တို့နှင့် ညှိနှိုင်းပြီးပြီဟု ဆိုရလှနီးနီးပင် ဖြစ်တော့၏။ ကျွန်ုပ် နောက်တွင် ချန်နေရစ် ခဲ့ပါတော့မည်။ အိမ်သို့ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ပြန်ကြပါလော့။ ကျွန်ုပ်အတွက်ပါ အလုပ်ကို ပို၍ ကြီးကြီးစားစားလုပ်ကြပါ လော့။

ယခု ကျွန်ုပ် တောင်ပေါ်ရွာကလေးမှ သင်တို့နှင့် ခွဲခွာ ခဲ့ရသည့်နေ့မှစ၍ နောက်ပိုင်း ဖြစ်ပျက်သမျှကို ဖော်ပြပါတော့ မည်။

x x x

တပ်ခွဲမှူးက ဖတ်ပြု၍ ဤနေရာသို့ ရောက်သောအခါ စစ်သားအိုကြီးသည် မျက်စိကိုပိတ်၍ လက်များကို ယှက်ကာ ဆုတောင်းလိုက်သည်။ အချို့လူများလည်း သူ့လို လိုက်လုပ် ကြ၏။

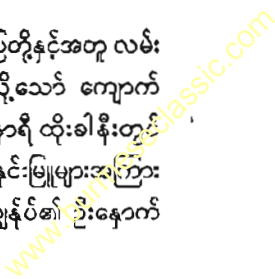
ကြက်တူရွေးသည် နေကာယျဉ်မှ ကြိုးပေါ်တွင် နားနေ သည်။ ပြီးတော့ သာယာသောအသံဖြင့် ကျယ်လောင်စွာ... 'အား... ကျုပ် အိမ်မပြန်နိုင်ဘူး... ' ဟု အော်လိုက်၏။ အသံ သည် သက်ပြင်းကို မျှဉ်း၍ ချလိုက်သည့်အသွင်ဖြင့် အဝေး သို့ ရွေ့လျားလွင့်ပါးသွားလေ၏။

ကျွန်တော်တို့ မော့ကြည့်လိုက်ကြသည်။ ကြက်တူရွေး စိမ်းကလေးသည် ခေါင်းကိုငဲ့ပြီး ကျွန်တော်တို့ကို ငဲ့ကြည့် လိုက်၏။

တပ်ခွဲမှူးသည် ဆက်၍ဖတ်သွားရင်း မျက်နှာမှာ ပျော်ရွှင်မှုဖြင့် ကြည်လင်လာသည်။ သူ့အတွေးများ မှန်ကန် နေခြင်းကြောင့်သာ ဖြစ်၏။

x x x

ကျွန်ုပ်သည် အင်္ဂလိပ်စစ်သား လမ်းပြတို့နှင့်အတူ လမ်း ကလေးကို လျှောက်ဆင်းသွားသည်။ သို့သော် ကျောက် တောင်သို့ ရောက်သောအခါ ညနေလေးနာရီ ထိုးခါနီးတွင် ဖြစ်၏။ ထိုနောက်တွင်ကား ထူထပ်သော နှင်းမြူများအကြား တွင် လျှောက်သွားရသကဲ့သို့ ရှိသည်။ ကျွန်ုပ်၏ ဦးနှောက်

ထဲတွင် ဘာတစ်ခုမျှ ကြည်ထင်ပြတ်သားမှု မရှိခဲ့။ ဖြစ်ပေါ် ရရှိလာမည့် အကျိုးတရားနှင့် ပတ်သက်၍ပင် မသေချာခဲ့ပါ။ ကျွန်ုပ်သည် အချို့အစိတ်အပိုင်းများကိုသာ မှတ်မိသည်ဖြစ် သော်လည်း မှတ်မိသမျှတို့သည်ကား မနေ့က ဖြစ်ခဲ့သလို ပြတ်သားလှပါ၏။

တောကလေးကို ဖြတ်သန်းလိုက်သည်တွင် အမြောက် သံများကို တဖြည်းဖြည်း ပို၍ ပို၍ ကျယ်လောင်စွာ ကြားလာ ရပေပြီ။ တောသည် နေရောင်နေပြောက် မထိုးလောက်အောင် ထူထပ်သော်လည်း ကျွန်ုပ်တို့သည် အခါအားလျော်စွာ သစ်ပင်တွေကြား၌ လင်းခနဲဖြစ်သွားသည်ကို တွေ့ရတတ် ၏။ ထိုအခါမျိုးတွင် 'သုံး၊ လေး၊ ငါး' စသည်ဖြင့် ရေတွက် ဆဲ၌ ပြင်းထန်သော ပေါက်ကွဲသံဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ပါ တုန်ခါ သွားတတ်ကြသည်။ သစ်ပင်ထိပ်များတို့သည် ယိမ်းခါသွား ကြသည်။ ၎င်းများလည်း ထပ်ပြန်၏။ ၎င်းများ၏ သာယာ သော မြည်ကျူးသံတစ်ချက်မျှ မကြားရ။ နှစ်ပေခန့်ရှည်သော ဖွတ်တစ်စုံကို တွေ့ရပါ၏။ တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင် ဦးခေါင်းချင်း တိုးစေ့လျက်ရှိပြီး သေနေပုံရသည်။

နောက်ဆုံးတွင် တောအုပ်အတွင်းမှထွက်၍ ပြုန်းခနဲ အလင်းရောင်ထဲသို့ ရောက်လာကြရသည်။ ကျွန်ုပ်တို့၏ ရှေ့ တည့်တည့်တွင် မီးခိုးရောင် တြိဂံကျောက်တောင်ထွတ်ကြီး သည် မိုးလျက်ရှိတော့၏။ သစ်ပင်ချွန်နွယ်ကင်းမဲ့သည့် တစ်ခဲ နက်သော ကျောက်စိုင်ကျောက်ခဲကြီးဖြစ်သည်။ မြစ်ကွေ့ကြီး ပေါ်သို့ စွန်း၍ ထွက်နေခြင်းဖြစ်ပြီး တောင်ထွတ်၏ မျက်နှာ ပြင်တစ်ခုလုံးမှာ ပျားအုံကဲ့သို့ အပေါက်များဖြင့် ပြည့်နေ

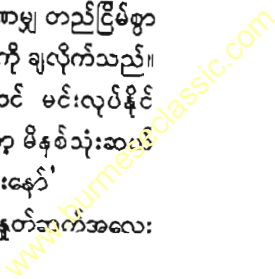

သည်။ ကျောက်လုပ်ငန်းအတွက် တွင်းတူးထားခြင်းသော် လည်းကောင်း၊ နေထိုင်ရန် ဝှုးထားခြင်းသော်လည်းကောင်း ဖြစ်တန်ရာသည်။ လိုက်ရုများသည် အတွင်းတွင် ဝက်ပါကဲ့ သို့ ဆက်သွယ်ကူးသန်းလျက် ရှိမည်ကတော့ ထင်ရှားလှ၏။ ပါးလွှာသော သေနတ်မီးခိုးတို့သည် ထိုလိုက်ပေါက်ကလေး များမှထွက်၍ ကျောက်တောင်စွန်းကို ခိုကပ်ရွေ့လျားကာ တောက်ပသော နေရောင်ခြည်ထဲတွင် တိတ်ဆိတ်စွာ တလူလူ တက်နေသည်။ မကြာခဏဆိုသလိုပင် ရိုင်ဖယ် မီးခိုးကလေးများသည် ပြီးပြက်သော မီးပွင့်နှင့်အတူ အူထွက် လာကြ၏။ ခြောက်သွေ့၍ လူသူနှင့်ဝေးသော တောင်ထွတ် ကြီးသည် အသက်ဝင်နေသည့်အသွင်ကို ဆောင်နေလေ သည်။

တိုက်စစ်ဆင်နေသော ဗြိတိသျှတပ်၏ ဌာနချုပ်မှာ တောထဲတွင်ရှိသည်။ ကျွန်ုပ်နှင့်အတူပါလာသော စစ်သား၏ ကျေးဇူးကြောင့် ကျွန်ုပ်သည်ချက်ချင်းပင် ဗြိတိသျှတပ်မှူးနှင့် တွေ့ရပါသည်။ သူသည် လူလတ်ပိုင်းထဲကဖြစ်ကာ မီးခိုး ရောင်ဆံပင် ရှိသည်။ ဆုံးဖြတ်ချက်ချရာတွင် တော်သူတစ် ယောက်ဟု အကဲခတ်ရသည်။ ကျွန်ုပ် ပြောပြသမျှကို နားထောင်ပြီးသော် သူသည် ကျွန်ုပ်ကို ခဏမျှ တည်ငြိမ်စွာ ဖိုက်ကြည့်၏။ ထိုနောက် သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ချလိုက်သည်။

'ကောင်းပြီ သူတို့လက်နက်ချအောင် မင်းလုပ်နိုင် မလား စမ်းကြည့်ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ တို့ကတော့ မိနစ်သုံးဆယ် ပဲ အချိန်ပေးနိုင်မယ်။ တစ်စက္ကန့် မစွန်းဘူးနော်'

ကျွန်ုပ်သည် ထွက်ခွာသွားရန် သူ့ကို နှုတ်ခွာအလေး

ပြုလိုက်သောအခါတွင် သူက ကံကောင်းပါစေ'ဟု အော်ပြောပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဗြိတိသျှစစ်စခန်းမှသည် တြိဂံတောင်ထွတ်ဆီသို့ ကတုတ်ခံကျင်းများမှနေ၍ ပြေးလာခဲ့၏။ ဤမြေသည် တစ်ချိန်က ဂျပန်များ စိုးမိုးထားခဲ့ပုံရသော်လည်း ယခုအခါတွင် နှစ်ဖက်စလုံးက မပိုင်သည့် ကြားနယ်မြေဖြစ်ကာ မီးသွေးဖြစ်နေသော သစ်ပင်များ၊ ကျိုးပြတ်လွှင့်စင်နေသော သစ်ကိုင်းစများသာ ရှိနေလေသည်။ သေသူများလည်း ကျဆုံးရာနေရာတွင်ပင် လဲနေကြသည်။ အမြောက်များသည် ကြေမွပျက်ပြုန်းနေ၏။ မြေပြင်သည် လက်ကိုင်များ၊ ခွေးသွားစိတ်ဘီးများ စသည့် သတ္တုဖြင့် ပြုလုပ်သည့် ပစ္စည်းမျိုးစုံတို့ဖြင့် ရွပ်ထွေးပေပွလျက်ရှိတော့သည်။ မြေကြီးသည်ပင် မီးကျမ်းထား၏။ တစ်ခုလုံးသည် မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် ပျက်ပြုန်းနေသော မြင်ကွင်းတည်း။

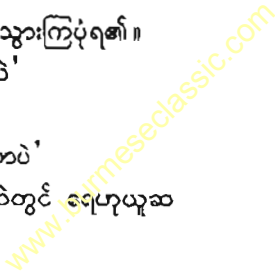
နောက်ဆုံး ကတုတ်ကျင်းမှ ကျွန်ုပ်သည် ကျောက်သားမြေအငူလေးပေါ်သို့ တက်လိုက်မိသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် တောင်ထွတ်ဆီမှရိုင်ဖယ်သံများ ရုတ်တရက်ထွက်ပေါ်လာကာ ကျွန်ုပ်၏ ခြေထောက်များတစ်ဝိုက်တွင် ကျည်ဆံများ မိုးရွာသလို ကျရောက်လာ၏။ ကျွန်ုပ်၏နောက်မှ ဝါးရုံကလေးများမှာ လေပြင်းကျသည်သို့ ဖရိုဖရဲ ယိမ်းယိုင်လှုပ်ရှားသွားပြီး အချို့အပင်များမှာ မမြင်ရသော တံစဉ်ရှည်ကြီးနှင့် ရိုက်ဖြတ်သကဲ့သို့ လဲကျကုန်လေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ပြားပြားဝပ်လိုက်ရတော့သည်။ ကျွန်ုပ်မှတ်မိသလောက် အားလုံးသည် ထူးဆန်းစွာ တိတ်ဆိတ်နေ၏။ ကျည်ဆံများသည်

ကျောက်ကိုထောက်သွားပြီး ဝါးပင်များလဲကျသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကျွန်ုပ်သည် တောင်ထွတ်ဆီသို့ အော်ပြောသည်။ ထိုကျွန်ုပ်၏ အသံပင်လျှင် တခြားသူထံမှ ထွက်သကဲ့သို့ ရှိသည်။

ခဏအကြာတွင် ကျွန်ုပ်သည် မတ်တတ်ရပ်၍ လက်ကို ရှေ့ရမ်းပြ၏။ သို့သော် တစ်ချိတစ်မောင်း ပစ်ခတ်သံက ကျွန်ုပ်ကို ကြိုဆိုသည်။ စက်သေနတ်ကျည်ဆံများ အတန်းလိုက် ကျရောက်ကြသည်။ ချုပ်ရိုးတစ်စုစီမှ ဖုံးတွေထဲသွား၏။ ကျောက်သားများ ပဲ့ထွက်သည်။ မြက်များ မီးထတောက်သည်။ ကျွန်ုပ်ပြန်၍ ဝပ်လိုက်ရပြန်၏။

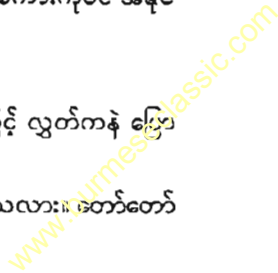
ဤသို့ ဆက်လုပ်နေ၍ အကျိုးထူးမည်မဟုတ်သောကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ကျောက်ငှက်ကလေးပေါ်မှ ခုန်ချလိုက်ပြီး တန်းတန်းမတ်မတ်ပင် ပြေးခဲ့သည်။ သူတို့ ကျွန်ုပ်ကို ဂျပန်တစ်ယောက်ဟု သိသွားပုံရ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ပစ်ခတ်မှုသည် ချက်ချင်းရပ်စဲသွားသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်သည် ကျောက်တောင်၏ မျက်နှာပြင်ကို အလှူအယက်လေးဖက်တွားတက်ခဲ့၏။ လိုဏ်ပေါက်တစ်ခုမှ ဂျပန်စစ်သားအချို့ ထွက်လာပြီး ကျွန်ုပ်ကို ဆွဲတင်ကြသည်။

- 'မင်းလွတ်လာပြီ'
- ကျွန်ုပ်ကို မြင်ရ၍ သူတို့ ဝမ်းသာသွားကြပုံရ၏။
- 'ဘယ်လိုဘယ်ပုံရောက်လာတာလဲ'
- 'မင်း အဝတ်အစားတွေကော'
- 'မင်း တော်တော် သတ္တိကောင်းတာပဲ'
- တစ်ယောက်က ရိုက္ခာဘူးအဖုံးထဲတွင် ရေဟုယူဆ

ရသည်များကို ထည့်၍ ကျွန်ုပ်ကို ပေးသည်။
 'ရှေး... ဒါကိုသောက်လိုက်'
 ကျွန်ုပ်သည် တစ်ကျိုက်တည်းမော့ချလိုက်၏။
 ထိုအခါမှ ဆာကောအရက်တွေမှန်း သိရတော့သည်။
 ဤတွင် တစ်ယောက်က ပြော၏။
 'ငါတို့ ပြီးဆုံးအောင်တိုက်မယ်။ မင်းလည်း ဝင်တိုက်
 ပေါ့။ ရိုင်ဖယ် မပါလာဘူးလား။ ရှေး... ဒါကိုယူလေ'
 သူသည် ကျွန်ုပ်ကို ရိုင်ဖယ်တစ်လက်ပေးသည်။
 ဗိုလ်ကြီးဟု ယူဆရသူသည် လိုက်ဝုလမ်းတစ်ခုမှနေ၍
 ရောက်လာလေ၏။ ဂူထဲတွင် အလွန်မည်းမှောင်နေရကား
 အစတွင် ကျွန်ုပ်သည် ဘာကိုမှ ကောင်းစွာ မမြင်ရချေ။
 တဖြည်းဖြည်းနှင့်မှ ဝူပေါက်ဝန်းတွင် လူအုပ်ကြီး စုပြုံ၍
 ကျွန်ုပ်ကို ကြည့်နေကြသည်ကို မြင်မိတော့၏။
 'မင်းကို တွေ့ရတာ ဝမ်းသာတယ်'
 သူတို့သည် ဖျစ်ညှစ်၍ ပြုံးလိုက်ကြသည်။
 'မင့်အဝတ်အစားတွေ ဘယ်လိုလဲ'
 အားလုံးမှာ တိုက်ပွဲဝင်ရန်အတွက် ခါးမှအထက်ပိုင်း
 တွင် ဘာအဝတ်မှ ဝတ်မထားပေ။ သူတို့၏ ကျုံ့လိုသော
 ကိုယ်ခန္ဓာများမှာ ယမ်းခိုးများဖြင့် မည်းညစ်နေသည်။
 မျက်လုံးများမှာ နီရဲနေ၏။
 တပ်ခွဲမှူးသည် ပန်းကျယ်ကျယ်၊ မျက်နှာပိုင်းပိုင်းနှင့်
 ဖြစ်သည်။ မျက်နှာမှာ နီမြန်းနေ၍ နှုတ်ခမ်းမွေးတိုတိုနှင့်
 ဖြစ်သည်။ သူ့ကိုကြည့်ရသည်မှာ အလွန်ဇွဲနဘဲ ကြီးပုံရ၏။
 သူ့လူများသည် သူ့ကို ချစ်ခင်ကြကြောင်းကို တစ်မဟုတ်ချင်း

ပင် ကျွန်ုပ် အကဲခတ်နိုင်ပါသည်။ သူတို့၏ တပ်ခွဲသည်
 သေသည်အထိ တိုက်ပွဲဝင်နေကြောင်းကို အပြင်လူတစ်ဦး
 အား ပြသခွင့်ရသည့်အတွက် ဂုဏ်တက်နေပုံရ၏။ ကျွန်ုပ်
 လက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်စဉ် သူ၏ မျက်လုံးများမှာ တလက်
 လက်တောက်ပနေ၏။
 'တို့က သူတို့ကို ကောင်းကောင်းတီးနေတာပဲ မဟုတ်
 ဘူးလား။ တို့စိတ်ဓာတ်တွေ ကြိုခိုင်တယ်နော်'
 ထိုနောက် ကျွန်ုပ်တွင် သတင်းစကား တစ်စုံတစ်ရာ
 ပါ ပါသလား မေးမြန်းသည်။
 သူ့ရှေ့တွင် သတိအနေအထားဖြင့် ရပ်လျက် ကျွန်ုပ်
 သည် ကျွန်ုပ်၏ လုပ်ငန်းတာဝန်ကို အစီရင်ခံသည်။ အခြား
 သော ဂျပန်စစ်တပ်တွေ မည်သို့ဖြစ်ကုန်ကြောင်း ပြောပြပြီး
 လက်နက်ချရန် သူ့ကို တိုက်တွန်းလိုက်ပါသည်။
 ကျွန်ုပ်သည် အခြေအနေများကို ရှင်းပြနေဆဲမှာပင်
 တပ်ခွဲမှူးသည် ချက်ချင်းအော်ငေါက်လိုက်၏။
 'တော်ပြီ'
 သူ့နဖူးနှင့် လည်ချောင်းမှ သွေးကြောကြီးများသည်
 ဒေါသဖြင့် ခရမ်းရောင်ဖြစ်လာကြ၏။ အလွန်ပင်
 အမျက်ထွက်နေသောကြောင့် သူသည် စကားကိုပင် အနိုင်
 နိုင်ပြောနေရသည်။
 'လက်နက်ချရမယ်'
 သူသည် ကြမ်းတမ်းသောအသံဖြင့် လွှတ်ကနဲ ပြော
 လိုက်၏။
 'မင်းက လက်နက်ချပါလို့ ပြောတဲ့သလား။ တော်တော်

စက်ဆုပ်စရာကောင်းတာပဲ။ ငါတို့ အခုလက်နက်ချလိုက်ရင် သေသွားပြီးတဲ့လူတွေကို စော်ကားတာပဲ။ တို့တပ်ခွဲက မင်းတို့တပ်ခွဲလို လူကြောက်တွေ မဟုတ်ဘူး။ ငါတို့အားလုံး ပျက်ပြုန်း ပျောက်ကွယ်ကုန်တဲ့အထိ တို့တိုက်မယ်'

ကျွန်တော်က ပြောပါသေးသည်။

'ပျက်ပြုန်းပျောက်ကွယ်ကုန်တော့ ဘာအကျိုးရှိမှာ မို့လို့လဲ။ ကျွန်တော်တို့တိုင်းပြည်အတွက် အသက်ရှင်နေရဦးမယ်'

စစ်သားတစ်ဦးသည် တပ်ခွဲများကိုကျော်ကြည့်၍ ရွတ်ချသံဖြင့် ဝင်ရောက်ပြောဆိုလိုက်၏။

'ကျွန်တော်တို့တိုင်းပြည်အတွက် လက်နက်ချတာဟာ ဘာတိုင်းပြည်ချစ်တာဖြစ်ရမှာလဲ'

'တို့တပ်ခွဲထဲမှာ အဲဒီလို လူကြောက်မျိုးမရှိဘူး'

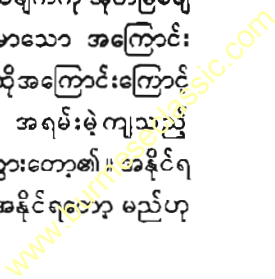
တစ်ယောက်က ပြောလိုက်ပြန်သည်။ သူသည် တပ်ခွဲများကိုလည်း ကြည့်လိုက်၏။ တပ်ခွဲများက သဘောတူသလို ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

'တို့တိုင်းပြည်မှာ ဘယ်သူမှ လက်နက်မချရင် ဂျပန်ဟာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး စစ်ရှုံးနိုင်မှာလဲ'

သူတို့အားလုံးသည် ထိုပုံစံအတိုင်းပင် ပြောကြ၏။ ပြောရင်းကလည်း ဂူ၏အလယ်တွင်ရှိသော စည်ကြီးထဲမှ ဆာကေများကို ဓပ်၍သောက်ကြသည်။

ကျွန်ုပ်သည် သူတို့စကားတွေကို နားထောင်နေလျက် က ဤဒေါသထွက်နေသော သူတို့ကို ထူးဆန်းသော အင်အားတစ်ခုက စိုးမိုးနေသည်ဟု ထင်မိသည်။ တစ်ဦးချင်း

ကတော့ တစ်မျိုးစီ တွေးကောင်းတွေးမိမည်ဖြစ်သော်လည်း အစုအဝေးနှင့်ဆိုသောအခါ တစ်ဦးချင်း တွေးထင်မှုသည် မှေးမှိန်ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး လွဲမှားသော သတ္တိပြပုံမျိုးဖြင့် ရှိုးဆော်အားပေးထားသည်တွင် သူတို့သည် အလျော့မပေးနိုင်ကြတော့။ သူတို့သည် တစ်မျိုးတစ်ဖုံ တွေးတောဆင်ခြင်ခြင်း မပြုနိုင်ကြတော့။ တစ်ဦးချင်း၏ စိတ်ဆန္ဒမဟုတ်သော အရာတစ်စုံတစ်ခုက အဆုံးအဖြတ်ကို ပေးနေပြီး တစ်အုပ်လုံးကို ကိုင်တွယ်ထိန်းကွပ် နေလေသည်။ ဤခေါင်းမာသောအရာကို ဘယ်လို ဖမ်းချုပ် ဆုပ်ကိုင်ရမည်ကို ကျွန်ုပ်မတွေးတတ်အောင် ဖြစ်ခဲ့၏။ မှန်ပါသည်။ အချို့မှာ သေသည်အထိ တိုက်ခိုက်ရန် ဆုံးဖြတ်ထားပြီး သူများ ဖြစ်ကြသည်။ သို့တိုင်အောင် ဤသို့ တိုက်ခိုက်ခြင်းမှာ မှန်ကန်သောလမ်းမှ ဟုတ်ပါလေစေဟု သံသယဝင်သူများလည်း ရှိနိုင်ပါသေးသည်။ သို့သော် သူတို့သည် ထုတ်ဟု မပြောနိုင်ကြ။ သူတို့သည် လူအုပ်ကို ဆန့်ကျင်ဖို့ အားနည်းရသည့်အပြင် အခြေအနေမှန်ကိုလည်း သိရသူများ မဟုတ်ကြ။ သူတို့သည် အမှားအမှန် ပိုင်းခြားခြင်းကို ပြုရန် လမ်းမရှိချေ။ သူတို့၏ ထင်မြင်ယူဆချက်ကို ထုတ်ဖော်ပြောဆိုလိုသည့်တိုင်အောင် သူတို့ထင်မြင်ယူဆချက်ကို အုတ်မြစ်ချတည်ဆောက်နိုင်လောက်သည့် ခိုင်မာသော အကြောင်းအချက် တစ်စုံတစ်ရာမျှ မရှိကြပါ။ ထိုအကြောင်းကြောင့် စိတ်ဓာတ်တက်ကြွမှုရှိသော်လည်း အရမ်းမဲ့ကျသည့် စကားနိုင်ပြောဆိုချက်သည် အနိုင်ရသွားတော့၏။ အနိုင်ရသွားပြီဟု မဆိုနိုင်သည့်တိုင်အောင် အနိုင်ရတော့ မည်ဟု

တော့ ဆိုရပေတော့မည်။

‘ထွက်သွား... မင်းဟာ ဂျပန်မဟုတ်ဘူး။ မင်းလို ဖျင်းသိမ်ကြောက်ရွံ့တတ်တဲ့ကောင်ဟာ ဂျပန်မဟုတ်ဘူး။ သွား... ထွက်သွား’

‘မသွားပါဘူး။ ခင်ဗျားတို့ သတိတရားဝင်လာတဲ့အထိ ကျုပ်နေနေမယ်’

‘မင်းမသွားရင် ဒီမှာ သေမှာပဲ။ မင်းရဲ့ အဖိုးတန်လှတဲ့ အသက်ကလေးကို မဆုံးရှုံးချင်ဘူးမဟုတ်လား’

‘ဘာမှ အကျိုးမရှိတာအတွက်တော့ ကျုပ်အသက်ကို လွှင့်မပစ်နိုင်ဘူး’

‘အော... ငါတို့ဟာ အကျိုးခွဲတိုက်ခိုက်နေတယ်လို့ မင်းထင်တယ်ပေါ့လေ’

‘အခု တိုက်နေတာဟာ ခင်ဗျားတို့ တိုင်းပြည်အတွက် ရော၊ ခင်ဗျားတို့အတွက်ရော... ဘာအကျိုးမှ မရှိဘူး။ အဓိပ္ပာယ်မရှိပါဘူးလေ’

‘သစ္စာဖောက်’

စစ်သားတစ်ယောက်က ကျွန်ုပ်ကိုထိုးရန် ကြိုးစား လိုက်၏။ ကျွန်ုပ်က တိမ်းရှောင်လိုက်သဖြင့် သူ့လက်သီး သည် ကျွန်ုပ်၏ ပန်း၌ လွယ်ထားသော စောင်းကောက်ပေါ် သို့ ကျရောက်သွားလေသည်။

‘ဒါကဘာလဲ... ဒါလိုဟာမျိုးနဲ့ ဘာလို့ လျှောက်ပြီး လိမ်နေတာလဲ’

သူက အော်၏။

‘ငါ ဒါနဲ့ လျှို့ဝှက်စကားတွေပို့တယ်’

ကျွန်ုပ်က ပြန်အော်လိုက်သည်။

အချိန်သည် ကုန်ဆုံးလေတော့မည်။ ကျွန်ုပ်သည် တပ်ခွဲများကို တစ်ကြိမ်ထပ်၍ စကားပြောလိုက်ပြန်သည်။

‘ဗိုလ်ကြီး... ဒီလူတွေရဲ့အသက်တွေဟာ ဗိုလ်ကြီးရဲ့ တာဝန်ပါ’

ကျွန်ုပ်က တဲ့တိုးပင် ပြောလိုက်၏။

‘တကယ်လို့ သူတို့တွေမသေသင့်ဘဲ သေကြရရင် ဗိုလ်ကြီးဟာ အပြစ်တင်တာကို ခံယူနိုင်မလား။ ဗိုလ်ကြီးလုပ် ခဲ့တာ မှန်ပါတယ်လို့ တိုင်းပြည်နဲ့ သူတို့တွေရဲ့ မိသားစုတွေ ကို ပြန်လည်ပြသနိုင်ရဲ့လား’

တပ်ခွဲများသည် ပါးရိုက်ခဲလိုက်ရသကဲ့သို့ အသက်ရှူ တစ်ချက် အောင့်လိုက်၏။ ခဏတော့ သူတွေဝေသွားသည်။ ပြီးတော့ လှည့်၍ ပြော၏။

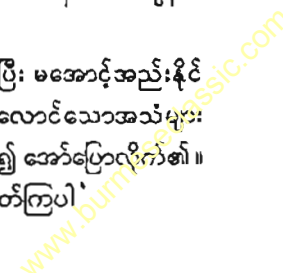
‘ကောင်းပြီ။ မှတ်တမ်းတင်တဲ့သဘောနဲ့ သူတို့အားလုံး ဘယ်လိုသဘောကြသလဲဆိုတာ ကြည့်ရအောင်’

သူ၏ အမိန့်အရ ဝူ၏ နောက်ဘက် လေဟာပြင် ကွက် လပ်ငယ်ကလေးတွင် သူတို့ တန်းစီကြသည်။ ကျွန်ုပ်ကိုမှ အဆောင့်တစ်ယောက်နှင့် ချန်ထားခဲ့၏။

နာရီကို ကြည့်လိုက်မိသည်။ ဆယ်မိနစ်သာ ကျန်ပါ တော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် တုန်လှုပ်လျက်ရှိပြီး မအောင့်အည်းနိုင် တော့ပါ။ တစ်ဖက်က ဝူထဲမှ ကျယ်လောင်သောအသံများ ကို ကြားရသည်။ ကျွန်ုပ်က ကြားဝင်၍ အော်ပြောလိုက်၏။

‘နောက်ငါးမိနစ်အတွင်း ဆုံးဖြတ်ကြပါ’

အစောင့်စစ်သားက 'ဒါထက် အခြေအနေတွေ ဘယ်လိုလဲ' ဟု ကျွန်ုပ်ကို တီးတိုးမေးလိုက်သည်။ သူ့ကြည့်ရသည်မှာ စိတ်လက်မသာပုံရ၏။ ထိုနောက် တစ်ယောက်တည်း ပြောသကဲ့သို့ ဆက်လက်ညည်းညူပြောဆိုသည်။

'အဲဒီဂူထဲမှာ ဒဏ်ရာရနေတဲ့လူတွေ တစ်ပုံကြီးရှိတယ်။ ပြီးတော့ သူတို့ပြောနေတယ်... သူတို့ဟာ ဒီဒုက္ခက လွတ်မြောက်ဖို့အတွက်...'

တပ်ခွဲမှူးက မေးခွန်းများမေး၍ သူတို့က အော်ပြီး ပြန်ဖြေသံများကို ကြားရပါသည်။ မိနစ်အနည်းငယ်ကြာသော် သူတို့ ပြန်ရောက်လာကြ၏။ လန်းလန်းကြွကြွနှင့်ပင် ဖြစ်သည်။ သူတို့ကို ယခုအချိန်ရောက်အောင် ခေါ်ဆောင်လာသော စိတ်အနေအထားသည် ရှိနေသေးသည်မှာ သိသာပါ၏။ အကယ်၍သာ သူတို့နှင့် အေးချမ်းစွာ တစ်နာရီလောက် စကားပြောရလျှင် သူတို့၏ စိတ်ထားများကို ပြောင်းလဲပစ်နိုင်စရာအကြောင်း ရှိပါသည်။ သို့သော် ယခုကဲ့သို့ ကျပ်တည်းသည့် အခြေအနေတွင် ဘာမျှ မတတ်နိုင်ပါ။ ငါးမိနစ်တိတိသာ ကျန်ပါတော့သည်။

ကျွန်ုပ်ကို စိုက်ကြည့်၍ တပ်ခွဲမှူးသည် ကျယ်လောင်သောအသံဖြင့် ပြော၏။

'ဒီမှာရှိနေတဲ့လူတိုင်းဟာ... တို့ရဲစခန်းကို သေသည်အထိ ခုခံတိုက်ခိုက်သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်။ ဒါပဲ'

ကျွန်ုပ်သည် စကားမပြောနိုင်အောင် ဖြစ်သွားရတော့သည်။ သွေးများသည် ဦးခေါင်းဆီသို့ စုပြုံတက်လာသည်ကို ခံစားရ၏။ အချို့သော စစ်သားများသည် 'ဘန်ဇိုင်း' ဟု

အော်ဟစ်နေကြသည်။

ရီဝေစွာနှင့်ပင် ကျွန်ုပ်သည် ဂူဝဲဆီသို့ ထွက်လာခဲ့၏။ ယခုအခါတွင် ကျွန်ုပ်လုပ်နိုင်သရွေ့မှာ ဗြိတိသျှတပ်မှူးကို အချိန်အနည်းငယ်ပိုပေးဖို့ပြောရန်ပင် ရှိပါတော့သည်။

ဂူဝဲရောက်သည်တွင် စော်ကားသောစကားများသည် ကျောဘက်က ထွက်ပေါ်လာ၏။

'လူပျော၊ စကြောက်အိုး၊ သွား... မင်းရဲ့အသက်ကလေးကို မွေးထား'

သို့ရာတွင် သူတို့၏ အသံများသည် သနားစဖွယ်ပင် ဖြစ်သည်။ ကျရောက်မှာသေချာသည့် ကြမ္မာဆိုးအောက်မှနေ၍ ဆက်လက်အသက်ရှင်နေမည့် လူဆီသို့ ပစ်ပေါက်လိုက်သော ခါးသီးဝန်တို့သည် အသံများပင်ဖြစ်ပေတော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဒေါသဖြင့် ခပ်ကြမ်းကြမ်းပင် ပြန်အော်လိုက်သည်။

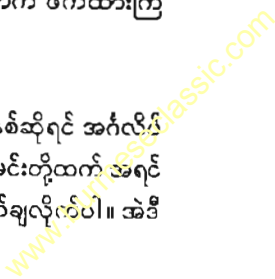
'ငါ လူကြောက် မဟုတ်ဘူးကွ'

'ဒါဖြင့် ဘာဖြစ်လို့ အလျော့ပေးသေးသလဲ။ မင်းအသက်က ဒါလောက်ပဲ အဖိုးတန်သလား'

ကျွန်ုပ်လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ သူတို့သည် ဒုက္ခရောက်စွာ တစ်ယောက်ပုခုံးကို တစ်ယောက် ဖက်ထားကြသည်ကို တွေ့ရ၏။

ကျွန်ုပ်က အော်ပြောလိုက်သည်။

'နားထောင်ကြစမ်း။ နောက် သုံးမိနစ်ဆိုရင် အင်္ဂလိပ်တွေ တိုက်ကြတော့မယ်။ ငါထွက်သွားပြီး မင်းတို့ထက် အရင်သေပြမယ်။ ငါသေရင် မင်းတို့ လက်နက်ချလိုက်ပါ။ အဲဒီ

တော့ ငါဟာ လူကြောက်လား-အာလား မင်းတို့ သိကြလိမ့်မယ်'

ကျွန်ုပ်သည် ဂူမှခုန်ချလာပြီး တောင်ထွတ်နှင့် ဗြိတိသျှစခန်းအကြား ပိုင်သူမဲ့ မြေပြင်ရှိ သစ်ငုတ်တိုဆီသို့ ပြေးလာခဲ့၏။ မြေတစ်ဖက်ကို သစ်ငုတ်တိုပေါ်၌တင်၍ ဒူးပေါ်တွင် စောင်းကောက်ကိုတင်ပြီးသော် စတင်တီးခတ်လိုက်သည်။

တစ်မိနစ်ခန့် ကြာသောအခါတွင် ဗြိတိသျှတို့က စတင်၍ ပစ်ခတ်တော့၏။ တောင်ထွတ်ပေါ်က ဂျပန်တို့က တုံ့ပြန်ပစ်ခတ်သည်။ မီးခိုးနှင့် စိမ်းရွေရွေယမ်းနဲ့သည် ကျွန်ုပ်၏ နှာခေါင်းထဲသို့ လွင့်မျောဝင်ရောက်လာ၏။ ချက်ချင်းပင် ထူထပ်သော နှင်းမြူကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်ကို လွှမ်းခြုံလာသည်။ ထိုအထဲကပင် ကျောက်ရုပ်တစ်ပိုင်းဖြစ်ကာ ကျွန်ုပ်သည် စောင်းကို တီးခတ်နေ၏။

ကျည်ဆံများသည် ကြာပွတ်သံမြည်၍ နားနားမှ ဖြတ်သွားကြသည်။ ကြက်သီးမွေးညင်းထစဖွယ် ကျိုးပဲ့ပြတ်တောက်သံများကို ပတ်ပတ်လည်၌ ကြားနေရ၏။ ကျောက်တောင်မျက်နှာပြင် ဟိုနေရာသည်နေရာတို့၌ ဖွာခနဲ ဖွာခနဲ ပဲ့ထွက်နေသည်။ ဗြိတိသျှတို့၏ စခန်းသည်လည်း ဖိတိုက်ခြင်း ခံနေရ၏။

အစတွင်ကား ကျွန်ုပ်၏စောင်းမှ တေးသံကို ကျွန်ုပ်ပင် မကြားရချေ။ သို့သော် ခဏကြာသောအခါ ဂီတသံသည် ကျွန်ုပ်၏နားကို ဖောက်ထွင်းဝင်ရောက်လာသည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ပို၍ ကျယ်လောင်လာ၏။ နားထောင်နေရင်းကပင် ကျွန်ုပ်၏ ကိုယ်ခန္ဓာနှင့် ဝိညာဉ်တို့သည် ဘာမျှမရှိသော

လေဟာပြင်ဟင်းလင်းတွင် လွင့်ပါးနေရသလို ခံစားရသည်။ နောက်ဆုံးမှာတော့ စောင်းက တေးဆိုနေခြင်းဖြစ်ပေ၏။ ဤမျှ ကျယ်စွာ ဤမျှ ပြတ်သားစွာ တစ်ခါကမျှ မမြည်ခဲ့ဖူးပါ။ လေသည် ဝေဝေဆိုနစ်နေသော ယမ်းခိုးများဖြင့် ပြည့်ကျပ်နေသည်။

'ဆိုပါ...'

စောင်းညှို့ကိုခတ်ရင်း ကျွန်တော်က စောင်းကောက်ကို အော်ပြော၏။

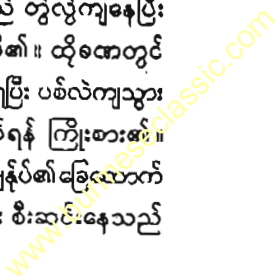
'ကြိုးခွေပြတ်တဲ့အထိ တေးဆိုပါ။ မင်းလည်း တေးသီလို့ပန်းသွား၊ ငါလည်း သေသွား... အဲဒီလို ဆိုရင် လူတွေ အသက်ချမ်းသာကြလိမ့်မယ်'။

သို့ရာတွင် ထိုခဏ၌ပင် ကျည်ဆန်တစ်တောင့်သည် စောင်းကို ပြင်းထန်သောအသံဖြင့် လာရောက်ထိမှန်လေရာ မွမ်းမံထားသော ကြိုးနီပန်းဖွားများ ပြန်ကြဲသွားတော့သည်။ စောင်းကလေးကား ပျက်စီးသွားလေပြီ။

'ဟာ... သွားပါပကော...'

ကျွန်ုပ်သည် အော်လိုက်မိ၏။

ကျွန်ုပ်၏ တာဝန်လုပ်ငန်းကား လုံးဝ မအောင်မြင်ခြင်းသို့ ရောက်ရပြီကော။ လက်မှစောင်းသည် တွဲလွဲကျစနုပြီး ကျွန်ုပ်သည် စိတ်ပျက်တွေဝေ၍ ရပ်နေမိ၏။ ထိုခဏတွင် ပေါင်ကို တုတ်နှင့်ရိုက်လိုက်သလို ခံလိုက်ရပြီး ပစ်လဲကျသွားရတော့သည်။ ပြန်လည်၍ မတ်တတ်ရပ်ရန် ကြိုးစား၏။ သို့သော် ပြန်၍ပင် လဲကျပြန်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်၏ မြေလောက်သည် အေးစက်၍ စိုစွတ်နေ၏။ သွေးများ စီးဆင်းနေသည်။

ကို မြင်ရပါသည်။

မြေကြီးပေါ်တွင် လဲကျနေရင်းက သတိကင်းလွတ်စပြုနေပြီကို သိရ၏။ ကျွန်ုပ်သည် တစ်နည်းတစ်ဖုံအားဖြင့် ငြိမ်းအေးမှုနှင့် နားနေပန်းဖြေမှုကို ခံစားနေရသည်။ ဘာမှ သောကမဖြစ်သကဲ့သို့ ရှိနေ၏။ ကြောက်ရွံ့ခြင်း၊ ထိတ်လန့်ခြင်းတို့ ဘာမျှမဖြစ်ပေ။ ကျွန်ုပ်သည် မီးထိုးပြသသည့် ဆလိုက်များကို ကြည့်နေရသကဲ့သို့ ရီဝေစွာ ငေးမောကြည့်နေမိခဲ့သည်ကို မှတ်မိပါသည်။ ဝှုပ်တစ်ခုဆီမှ အလံဖြူကလေးသည် ပြု၍ ထွက်ပေါ်လာ၏။ ဂျပန်စစ်သားများ ပြု၍ ထွက်လာကြသည်။ အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်များက အပစ်အခတ်ရပ်စဲလိုက်ကြတော့သည်။

ငိုက်မျဉ်းစွာနှင့် ကျွန်ုပ်သည် ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်မိသည်။ ညနေဘက် ကောင်းကင်ပြာရင့်ရင့်ကြီးထက်တွင် တိမ်ဖြူစုအဆုပ်ကြီးများသည် လွင့်မျောနေသည်ကို မှတ်မိပါ၏။ ကောင်းကင်ပြင်ကြီးနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်တောင်များသည် ကျွန်ုပ်၏ထံသို့ အရှိန်ပြင်းစွာနှင့် အတင်းပြေးဝင်လာကြသလို ထင်မှတ်ရသည်။

နောက်များမကြာမီ ကျောက်တောင်ရှိ ဝူများထဲမှ ပစ္စည်းများကို သယ်ထုတ်ကြသည်ကို တွေ့ရ၏။ စိတ်သည် အနည်းငယ် ကြည်လင်စပြုလာသည်။ လည်ချောင်းမှာ မီးတောက်နေသလို ရေငတ်လှသည်။ ထိုအခါတွင် ကျွန်ုပ်၏ အောက်ဘက်တွင် ရေစီးဆင်းနေသံကို သတိပြုမိသည်။ ဘာမျှ မစဉ်းစားဘဲ အသံကြားရာဆီသို့ တွားသွားကြည့်၏။ ဒဏ်ရာမှ နာကျင်မှုကို မခံစားရသေးသော်လည်း ကျွန်ုပ်၏

တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ကြီးများဖြင့် တုပ်စည်းချည်နှောင်ထားဘိသကဲ့သို့ တောင့်တင်းနေတော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဆက်လက်၍ တွားသွားရာ တောင်ခြေရှိ ကျောက်တုံးပြားပြားတစ်ခုနားသို့ ရောက်လာသည်။ အောက်တွင် ရေကျသံကို ကြားနေရ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ရှေ့သို့ ကိုယ်ကို ကိုင်းလိုက်ရာ ကျောက်တုံးသည် စောင်း၍ အောက်နားက ကမ်းပါးသို့ ကျသွားသည်။ ကျွန်ုပ်လည်း လိမ့်ကျ၍ မျက်စိထဲတွင် အားလုံးမှောင်မည်းသွားတော့သည်။

အခန်း (၃)

သတိရလာသောအခါတွင် ကျွန်ုပ်သည် အေးအေးလူလူ ရှိလှသော ရှေးကျသည့် သက်ကယ်မိုးတဲကလေးထဲ ရောက်နေသည်ကို တွေ့ရတော့၏။ ကျွန်ုပ်၏ ဒဏ်ရာမှာ သေချာစွာ ပတ်တီးစည်းထား၏။ ၎င်းမွေးများဖြင့် သိပ်ထားသည့် နူးညံ့သော သားရေအခင်းကလေးပေါ်တွင် ရောက်နေသည်။ ကျွန်ုပ်ကို ပြုစုကြသူများမှာ လူရိုင်းများဖြစ်ကြ၏။

ယခုထက်တိုင်အောင်ပင် မြန်မာပြည်၏ တောင်များပေါ်တွင် လူရိုင်းမျိုး အမျိုးမျိုးရှိကြသေး၏။ အချို့မှာ လူသားစားသူများ သို့မဟုတ် ခေါင်းဖြတ်သူများ ဖြစ်ကြသည်။ ကမ်းပါးတွင် ကျွန်ုပ် မေလဲနေခိုက်တွင် ဗြိတိသျှစစ်တပ်များသည် သူတို့၏ အကျဉ်းသားများဖြစ်ကြသော ဂျပန်များကို ဝိုင်းမိပြီးသော် ခေါ်ယူဆုတ်ခွာသွားကြပြီးနောက် ကျွန်ုပ်ကို လူရိုင်းများက တွေ့မိ၍ ကယ်ဆယ်ထားပုံရသည်။

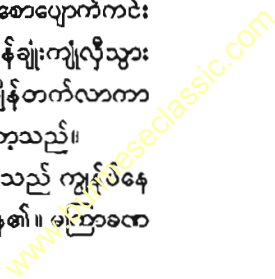
ဤလူရိုင်းမျိုးမှာ ဝစ်လစ်စလစ်ဖြစ်ကြပြီး သူတို့၏

တစ်ကိုယ်လုံးတွင် ထိုးကွင်းမှင်ကြောင်များ တမင်ပြုလုပ်ထားသည့် အမာရွတ်များနှင့် အလှူခြယ်ထားကြ၏။ ခြေနှင့်လက်များတွင် သံခြေကျဉ်းများ၊ သံလက်ကောက်များကို ဝတ်ဆင်ထားကြသည်။ သူတို့၏ မျက်လုံးများ ထောင့်များတွင် အပေါ်သို့တက်နေပြီး ထူထဲသော နှုတ်ခမ်းများသည် ရှေ့သို့ ထော်ကြသည်။ သို့ရာတွင် သူတို့သည် အလွန်ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ကြပြီး ကျွန်ုပ်ကို ရန်ပြုမည့်ပုံ မပေါ်ပါ။

နေ့များလည်း ကုန်ဆုံးလာသောအခါ သူတို့မည်မျှ ကြင်နာသိမ်မွေ့ကြသည်ကို တွေ့ရှိလာရပါသည်။ စည်သည်တစ်ယောက်ကဲ့သို့ထားကာ ဂရုစိုက်သည်။ နေ့စဉ် ကျွေးမွေးပြုစုသည်။ ကျွေးပုံကို ကြည့်ပါဦး။ အရသာရှိသော၊ အာဟာရဖြစ်စေသော အစားအစာများကို စားသောက်ပါရန် အတင်းတိုက်တွန်းသည်။ ကျွန်ုပ်က ငြင်းဆန်ရန်ကြံလျှင် သူတို့၏ စိတ်များ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ကြရသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် နေရထိုင်ရ အလွန်ပင်ခက်ရ၏။ ဤရွာတွင် ကျွန်ုပ် နားနေအားဖြည့်ဆဲကာလသည်ကား ကျွန်ုပ်သည် တကယ်ပင် ထူးခြားလှသည့်ဘဝတွင် နေနေရပါသည်။

ကျွန်ုပ်၏ဒဏ်ရာမှာ ပေါင်၌ ရိုင်းဖယ်ကျည်ဆံမှန်ခြင်း ဖြစ်ပြီး ကျွန်ုပ်မျှော်လင့်သည်ထက်ပို၍ စောစောပျောက်ကင်းခဲ့၏။ အစတွင် ကျွန်ုပ်သည် လွန်မင်းစွာ ပိန်ချုံးကျလှီသွားခဲ့သော်လည်း မကြာမြင့်မီတွင် အလေးချိန်တက်လာကာ တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ နေကောင်းလာပါတော့သည်။

စားစရာများယူလာသော အဘိုးကြီးသည် ကျွန်ုပ်နေကောင်းလာပုံကိုကြည့်၍ များစွာ ကျေနပ်နေ၏။ ခြောက်ခဏ

ပင် ကျွန်ုပ်၏လက်မောင်းများ ခြေထောက်များကို လက်ဖြင့် ကွင်းပတ်၍ တိုင်းတာကြည့်တတ်၏။ ကျွန်ုပ်မှာ ဝ၍ ဝ၍လာ ပေရာ သုံးရက်တွင် အဘိုးကြီး၏ လက်တစ်ဆစ်စာနှုန်း လောက် ရှိပေသည်။ ထိုအခါ သူသည် သွားမရှိသောပါးစပ်ဖြင့် မျက်နှာကြီး တွန့်ရှုံ့သွားအောင် မျှော်ရွှင်စွာ ပြုံးရယ်လိုက်ပြီး မိကျောင်းသားစွပ်ပြုတ်ကို သောက်ရန်သော်လည်းကောင်း၊ အပူပိုင်းဒေသ သစ်သီးများကို စားရန်သော်လည်းကောင်း တိုက်တွန်းတတ်ပေသည်။

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ်... ကျေးဇူးတင်ပါတယ်’

ကျွန်ုပ်ကပြော၍ ဝအောင်စား၏။

ဘာအလုပ်မျှလုပ်ရန်မရှိသောကြောင့် ခုတင်ပေါ်တွင် ထိုင်၍ စောင်းကောက်အသစ်တစ်လုံးကို ထပ်၍လုပ်သည်။ ကုန်ကြမ်းပစ္စည်းများမှာ နည်းပါး၏။ သို့သော် ဝါး အရွယ်အစား အမျိုးမျိုးကိုရပြီး ကြိုးများအတွက် နွားရေဖြစ်စေ၊ သိုးရေဖြစ်စေ ရရှိပါသည်။ ကျွန်ုပ်တွင် စောင်းကောက်ပြုလုပ်သည့် အတွေ့အကြုံ များစွာရှိပါ၏။

တစ်နေ့တွင် ရွာသူကြီးနှင့် သမီးတို့သည် ကျွန်ုပ်ကို လာရောက်တွေ့ဆုံကြသည်။ သူကြီးသည် အလွန်အရပ်မြင့်၍ မည်းနက်သော အသားအရေ၊ တည်ငြိမ်သော မျက်နှာထားရှိ၏။ ခန့်ညား၍ ကျက်သရေရှိသူဖြစ်သည်။ သူသည် ဆရာဝန်တစ်ဦးက အထူးလူနာကို ကြည့်ရှုသကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်ကို ကြည့်ရှုစစ်ဆေးသည်။ ထိုနောက် ကျွန်ုပ်မှာ ပိန်နေသေးကြောင်း၊ ဤသို့ဖြစ်ရသည်မှာလည်း အဘိုးကြီး၏ ဂရုမစိုက်မှုကြောင့် ဖြစ်ကြောင်းများနှင့် ကျွန်ုပ်ကို ပို၍ ဂရုစိုက်ရန်

အဘိုးကြီးကို အပြစ်တင်၏။ အဘိုးကြီးသည် ရိုကျိုးစွာ တောင်းပန်လေသည်။

‘အို... မဟုတ်ဘူး။ သူ သိပ်ဂရုစိုက်တယ်။ ကျွန်တော့်အသက်ကို သူ ကယ်တာ’ ဟု ကျွန်ုပ်က ကမန်းကတန်းကြားဝင်ပြောလိုက်၏။

အဘိုးကြီးသည် ကျွန်ုပ် အဘယ်မျှ ဝလာကြောင်းကို ပြသလို၍ ကိုယ်ခန္ဓာ ဟိုနေရာသည်နေရာကို ပုတ်ပြသည်။

သူကြီး၏သမီးသည် ကျွန်ုပ်၏ ဒဏ်ရာကို ကြည့်ရှုသည်။ လူရိုင်းတစ်ယောက်အနေဖြင့် သူသည် ထူးခြားစွာပင် ရှက်တတ်သည့် မိန်းမချောကလေး ဖြစ်သည်။ ကောင်းစွာ မကျက်တတ်သေးသော ဒဏ်ရာကို ဆေးဝါးများထည့်ပေးရင်းက သူသည် အကြိမ်ကြိမ် သက်ပြင်းချကာ ကျွန်ုပ်အတွက် တကယ်ပင် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေပုံလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် သူမအတွက် စောင်းဖြင့် တေးတစ်ပုဒ်ကို တီးပြ၏။ ကျွန်ုပ်မှာ အားနည်းနေသေး၍ စောင်းကောက် တီးရခြင်းကိုပင် မောနေ၏။ သူကြီး၏သမီးသည် များစွာ ကြင်နာတတ်၍ စိတ်လှုပ်ရှားမှုများစွာဖြင့် နားထောင်သည်။ မကြာမီပင် သူမသည် ကျွန်ုပ်ကိုစိုက်ကြည့်၍ မျက်ရည်များ ကျလာ၏။ သူမသည် ကျွန်ုပ်မှာ သေမင်း၏ ခံတွင်းဝသို့ ရောက်နေသလို ပုပန်သောက ရောက်နေရသလိုပုံမျိုး ဖြစ်နေသည်။

‘ငါ သေမယ်ထင်သလား’

ကျွန်ုပ်က သူမကို မေးလိုက်၏။

‘ဒီမှာ ကြည့်စမ်းပါဦး’

ကျွန်ုပ်သည် ချောမွတ်ပြည့်ဖြိုးသော လက်မောင်းများကို ကွေးပြသည်။ ထို့နောက် မတ်တတ်ရပ်ရန် ကြိုးစားလိုက်၏။ သို့သော် ခြေထောက်များတွင် အားမရှိသေး၍ သားမွေးမွေ့ရာပေါ်သို့ ပြန်လဲကျသွားသည်။

မိန်းကလေးသည် သူ၏ မျက်ရည်များကို တို့လိုက်၏။ သူ့ကြီးက ပြန်တော့မည်ပြုသောအခါ ကျွန်ုပ်သည် ဦးညွတ်နှုတ်ဆက်၍ ကြင်နာသမှုကို ကျေးဇူးတင်ပါကြောင်း ပြောရသည်။ သူသည် ကောက်ကွေးသော သွားများပေါ်အောင်ပြုံး၍ ဦးခေါင်းကို ညိတ်သည်။ 'ဒါလေးစားပါ' ဟု ဆိုကာ သူဝါးနေသော ကွမ်းကို ကျွန်ုပ်အားပေး၏။ မယဉ်ကျေးသော်လည်း တကယ်တော့ သဘောကောင်းပြီး သိမ်မွေ့သောလူမျိုးဟု ကျွန်ုပ်ထင်မိသည်။

သူတို့သည် ကောင်းစွာ ဂရုစိုက်ကြသည်ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်သည် လျင်မြန်စွာ နဂိုအနေသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာလေ၏။ ထိုအချိန်တွင် လဆန်းရက်များ ရောက်လာပြီဖြစ်၍ လသည် တစ်နေ့တခြား ကြီးမားစွာ သက်ကယ်ခေါင်မိုးများထက်သို့ တက်တက်လာလေရာ လသည် ကြည့်လင်လာသည်နှင့် အမျှ ရွာထဲတွင်လည်း ပျော်ရွှင်မှုမှာ တိုး၍ တိုး၍လာပုံ ရတော့သည်။

ပွဲလမ်းသဘင်တစ်ခု နီးကပ်လာပြီဟု ကျွန်ုပ်ထင်မိ၏။ တစ်ညတွင် လသည် ပြည့်လှဆဲဆဲ ဖြစ်နေသောအခါ အပြင်ဘက်၌ ဆူညံသော ပျော်ရွှင်သံတို့သည် များပြားစွာ ထွက်ပေါ်နေ၏။ ထိုအခိုက် အဘိုးကြီးသည် ကျွန်ုပ်အား ကြက်ကောင်လုံးကင်ပါဝင်သည့် အထူးစည်ခံပွဲဖြင့် ကျွေးမွေးပါသည်။

စစ်ဒီရေသည် ကျွန်ုပ်တို့ကို ဆန့်ကျင်ဖိစီးလာပြီးသည်နောက်ပိုင်းတွင် ကျွန်ုပ်သည် ဤမျှလောက် အရသာရှိသည့် အစာကိုလည်းကောင်း၊ ဤမျှလောက် များများကိုလည်းကောင်း မစားရခဲ့ဖူးပါ။ ကျွန်ုပ်သည် အဘိုးကြီး၏ လက်ကို ကျေးဇူးတင်စွာဖြင့် ဆုပ်ကိုင်မိတော့၏။ သူက ဝဖြိုးလျက်ရှိသော ကျွန်ုပ်၏ ကိုယ်ခန္ဓာကိုပုတ်၍ တုံ့ပြန်လေသည်။

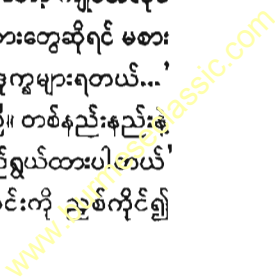
စားသောက်ပြီးသော် ကျွန်ုပ်တို့သည် ခဏတစ်ဖြုတ်စကားစမြည်ပြောကြ၏။ တိတိကျကျဆိုရသော် ကျွန်ုပ်တို့၏ စကားပြောကြပုံမှာ လက်ဟန်ခြေဟန်များနှင့် မြန်မာစကားအချို့ကို ရောနှောထားသော စကားပြောပုံမျိုးဖြစ်သော်လည်း ယခုအချိန်တွင် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် နားလည်အောင် ပြောခြင်းတွင် ပါရဂူမြောက် တတ်ကျွမ်းနေကြပါပြီ။

'အခုလို ကျန်းမာနေတာ ဝမ်းသာတယ်' ဟု သူကပြော၏။ 'ပျော်လည်း ပျော်မိတယ်' ဟု ဆက်ပြောပြန်၏။ အပြင်ဘက်တွင်ကား တိုင်းရင်းသားတို့သည် ပျော်ရွှင်စွာ ပြေမှုတ်နေကြသည်။

'ကျေးဇူးတင်ပါတယ်' ဟု ကျွန်ုပ်က ဦးညွတ်၍ ပြော၏။

'ခင်ဗျားဟာ ကျုပ်ယူလာသမျှ စားတော့ ကျုပ်အလုပ်ဟာ လွယ်ကူတာပေါ့။ တခြား အကျဉ်းသားတွေဆိုရင် မစားဘူးဘာဘူးတဲ့ ငြင်းဆန်တော့ ကျုပ်မှာ ဒုက္ခများရတယ်...'

'ကျွန်တော် ခါတိုင်းလို သန်စွမ်းပါပြီ။ တစ်နည်းနည်းနဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ ကြင်နာမှုကို ကျေးဇူးဆပ်ဖို့ ရည်ရွယ်ထားပါတယ်' အဘိုးကြီးသည် ကျွန်ုပ်၏လည်ပင်းကို ညှစ်ကိုင်၍

စဉ်းစဉ်းစားစား ပြောလိုက်၏။ - -

‘အားလုံးအတွက်တော့ လောက်ကောင်းပါရဲ့၊’

‘ဘယ်လို...’

‘ရွာသားတွေ တစ်ယောက်တစ်တုံးဆိုရင်တောင် လူစေ့အောင်လောက်မှ ဖြစ်မယ်လေ’

‘ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော့်ကို စားကြမယ်လို့ဆိုတာလား’

အဘိုးကြီးသည် ပါးစပ်ကြီးတွန့်၍ ပြီးလိုက်လေသည်။

‘ဟုတ်တာပေါ့။ အခုလို ကောင်းပြီး ဝဖြိုးလာအောင်

နေတဲ့အတွက် မင်းကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွာ’

ကြိုရသည့်အဖြစ်ဟု တွေးတော၍ လှုပ်ရှားမှုမရှိ၍ ပျော့ပျောင်းပြီး ဝပိုင်နေသည့် ကျွန်ုပ်၏ ကိုယ်ခန္ဓာကို ကျွန်ုပ် ပြန်ငဲ့ကြည့်မိတော့သည်။ လက်စသတ်တော့ ဤရွာငယ်သည် လူသားစားလူရိုင်းများ၏ ရွာပါတကား။ ပြီးတော့ ကျွန်ုပ်၏ ကိုယ်ခန္ဓာထဲသို့ ထိုအစားအစာများ သိပ်သွင်းစေရန် ကျွန်ုပ်က ခွင့်ပြုခဲ့သည်။

လူရိုင်းများပင် ဖြစ်လင့်ကစား သူတို့သည် လက်လွတ်စပယ်တော့ မသတ်ကြပေ။ နတ်များ၊ ခုန်းများ၊ စသော ပယောဂ ကိစ္စများအတွက် လိုအပ်သည်ထင်မှသာ သတ်ဖြတ်ကြ၏။ သူတို့ဝန်းကျင်တွင် မမြင်ရသော နတ်ဆိုးများ ရှိသည်ဟု ယုံကြည်ကြလျက် ထာဝစဉ် တထိတ်ထိတ် တလန့်လန့်ဘဝတွင် နေနေကြရသည်။ ကြည့်လိုက်လျှင် ကြမ်းကြုတ်သည်ဟု ထင်ရသော ဤလူရိုင်းများသည် စင်စစ်တွင် သရဲဘောင်နည်းကြ၏။ ကောက်ပဲသီးနှံ ဖွံ့ဖြိုးရေးအတွက် ဆုတောင်းရာတွင် သူတို့သည် နတ်များကို ပူဇော်

နှစ်သိမ့်ကြရာ၌ အဖိုးတန်ပစ္စည်း တစ်စုံတစ်ရာဖြင့် တင်မြှောက်ပသကြ၏။ ယင်း အဖိုးတန်ပစ္စည်းကား လူ၏ ဦးခေါင်းတည်း။ ဖမ်းမိထားသူ၏ အသားကို သူတို့ စားသောက်ကြ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဤသို့စားခြင်းဖြင့် သူတို့၏အင်အားများ တိုးလာကာ နတ်ဆိုးများနှင့် အန်တုဖက်ပြိုင်နိုင်မည်ဟု သူတို့ ယုံကြည်မျှော်လင့်သောကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ သူတို့သည် ကောက်ရိတ်ပွဲတော်ချိန် နားတစ်ဝိုက်တွင် ဆိုးသွမ်း၍ အန္တရာယ်ပြုတတ်ကြ၏။ ဤပွဲတော်ကြီး ပြီးစီးသွားလျှင် သူတို့သည် နူးညံ့ပြီး ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ပြန်ဖြစ်သွားကြသည်။ ဤသို့ပင် ရှေးက ကျွန်ုပ် ကြားဖူးထား၏။

မြန်မာပြည်အနှံ့အပြား၌ပင် လူတို့သည် ‘နတ်’ဟုခေါ်သော အရာများကို ယုံကြည်ကြ၏။ နတ်များသည် သစ်ပင်များ၊ ကျောက်တုံးများနှင့် အခြားသော သဘာဝဝတ္ထုပစ္စည်းများတွင် မှီတင်းနေထိုင်ကြပြီး သူတို့က နှစ်သက်လျှင် ကောင်းကျိုးချမ်းသာ ရလာမည်။ သို့သော် သူတို့ကို စိတ်ဆိုးအောင်လုပ်မိလျှင် ကြောက်မက်ဖွယ်သော ဘေးဆိုးများနှင့် ကြုံတွေ့ရလိမ့်မည်ဟု သူတို့ယုံကြည်ကြ၏။ မြန်မာလူမျိုးများအားလုံးသည် ပညာတတ်များ အပါအဝင်ပင် ‘နတ်’များကို ပူဇော်ကြသည်။ သူတို့သည် နတ်များကို ပူဇော်ပသခြင်းများ၊ နတ်များနှစ်သက်စေရန် နတ်ပွဲပေးခြင်းများ ပြုလုပ်သည်ကို ကျွန်ုပ်သည် မကြာခဏပင် တွေ့ဖူးခဲ့သည်။ ဤလူရိုင်းများသည်လည်း နတ်များကို ကိုးကွယ်၍ နတ်စင်ကလေးများ ဆောက်ထားကြ၏။

‘ကျွန်တော့်ကို ဘယ်တော့စားကြမလဲ’

ကျွန်ုပ်က အဘိုးကြီးကို မေးလိုက်သည်။
'ပွဲတော်က မနက်ဖြန်လေ'

ဤအချိန်မှတော့ အစားကို ရှောင်ကြဉ်နေ၍လည်း အကျိုးမထူးတော့ပါ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ကြက်ကင် တစ်ကောင်လုံးကို စားပစ်လိုက်သည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်၏ ခံတွင်း မတွေ့ပါ။ ကြက်ကင်သည် အရသာရှိပုံမရချေ။ အဘိုးကြီးကား ကျွန်ုပ်၏ ကိုယ်ခန္ဓာကို မက်မောစွာ ကြည့်နေပါ၏။

ကျွန်ုပ်သည် အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် တည်ငြိမ်နေပါသည်။ စင်စစ်မှာတော့ ကျွန်ုပ်ရင်ဆိုင်နေရသူများမှာ ရိုးသား၍ ရှေးကျသူများ မဟုတ်ပါလား။ တစ်စုံတစ်ခုအားဖြင့်တော့ ဖြေရှင်းနိုင်ပါလိမ့်မည်ဟု အကျဉ်းအကျပ်ဘေးဒုက္ခကို ပေါ့ပေါ့ထား၍ ကျွန်ုပ်တွေးမိ၏။ ထွက်ပြေး၍တော့ ဘယ်လိုနည်းနှင့်မျှမဖြစ်နိုင်။ ထွက်ပြေးလျှင်လည်း ကျွန်ုပ်အတွက် ပို၍ အကျိုးမရှိနိုင်။ ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်၏ စောင်းကောက်ကလေးပေါ်တွင် အားထားနေပါ၏။

ကျဉ်းထဲကျပ်ထဲတွင် ဤစောင်းကလေးကို အသုံးပြုနိုင်သည်ဟု မိမိကိုယ်မိမိ ပြောမိသည်။ ဒီစောင်းကလေး ရှိနေသရွေ့... ထိုညတွင် ကျွန်ုပ်သည် စောင်းကောက်ကလေးကို ဖက်၍ ကောင်းစွာပင် အိပ်လိုက်၏။

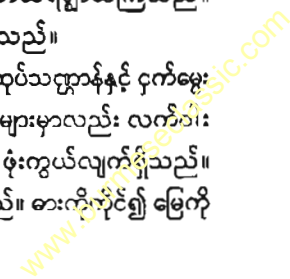
နံနက်မိုးလင်း၍ နေထွက်လာသောအခါ ကျွန်ုပ်ကို ကိုယ်တုံးလုံးချွတ်၍ မြစ်ထဲမှ ကျောက်တုံးကြီးပေါ်သို့ ခေါ်သွားကာ ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ချေးတွန်းပေးကြ၏။ ဈေးတွန်းရာတွင် ခပ်ကြမ်းကြမ်းပင်ဖြစ်၍ နာကျင်မိ၏။ သူတို့လည်း

ရေမိုးချိုးကြသည်။ ထိုနောက် ကျွန်ုပ်ကို ဖွမ်းမဲခြယ်လှယ်ထားသော လှောင်အိမ်ကြီးထဲ၌ ထည့်လိုက်ကြ၏။ ထိုအထဲတွင် ကျွန်ုပ်သည် စောင်းကို ပိုက်၍ထားသည်။ သူတို့သည် ကျွန်ုပ်ကို ရွာလယ်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားကြပြီး နတ်ကွန်းတစ်ခု၏ အရှေ့မြေကြီးပေါ်တွင် လှောင်အိမ်နှင့် ချထားလိုက်ကြ၏။

နတ်ကွန်းမှာ သက်ကယ်မိုးအိမ်ငယ်လေးဖြစ်၍ ဝါးမြိစည်းရိုးခတ်ထားသည်။ နတ်ကွန်း၏ ရှေ့တွင်ရှိသော စင်ကလေးပေါ်တွင် အထူးပူဇော်ပွဲဖြစ်သည့် နွားခေါင်းနှင့် နွားအူအသည်းများ ခင်းကျင်းတင်ဆက်ထား၏။ ကန့်လန့်ဖြတ် တန်းများနှင့် တိုင်ရှည်ကြီးများသည် ပတ်ပတ်လည်၌ရှိသည်။ ထိုတိုင်များသည် တစ်နည်းနည်း မှောင်ပညာနှင့် သက်ဆိုင်ပုံရ၏။ နတ်ကွန်း၏နံဘေးဝယ် အရွက်များထူထပ်လှသည့် သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ရှိသည်။ ထိုသစ်ပင်ကြီး၏ အမြစ်မှစ၍ အကိုင်းအခက်အလက်များအထိပါဝင်သော အစိတ်အပိုင်းတိုင်းသည် နတ်များအတွက် အရေးပါအရာရောက်သည်။

နောက်ဆုံးတွင် ပွဲတော် စတင်ပါတော့၏။ လူရိုင်းများသည် အထူးထူးအပြားပြားသော နတ်ကပုံမျိုးဖြင့် ကကြသည်။ ဂါထာမန္တာန်များကို ရွတ်ဖတ်သရဇာယံကြသည်။ ဓားများလှဲများကို ကိုင်၍ ကခုန်ကြသည်။

သူတို့၏ ဦးခေါင်းပေါ်တွင် ဦးထုပ်သဏ္ဍာန်နှင့် ငှက်မွှေးတန်ဆာကို ဆောင်းထား၍ နားရွက်များမှာလည်း လက်ခါးခန့်ကြီးသော အရိုးဝိုင်းကြီးများဖြင့် ဖုံးကွယ်လျက်ရှိသည်။ ရှည်လျားစွာ တန်းစီပြီး သီဆိုကြသည်။ ဓားကိုကိုင်၍ မြေကို

ခြေဖြင့်ဆောင့်၊ တင်ပါးများကို လှုပ်ရမ်းလျက် ကကြလေရာ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ယစ်မှူးသည့် အခြေအနေသို့ရောက်အောင် ပြုလုပ်နေကြ၏။ မကြာခဏပင် သူတို့သည် နတ်သစ်ပင် ဘက်သို့ လှည့်ကာ ဆုတောင်းသလိုလုပ်လိုက်၊ မြေကြီးကို ဦးခေါင်းများနှင့်ထိကာ ကိုယ်ကိုပြင်းစွာ တုန်ခါလိုက်နှင့် ပြုလုပ်ကြသည်။ နောက်ဆုံးတွင် သူတို့သည် ကျွန်ုပ်၏ လှောင်အိမ်ကြီးကို ပတ်ချာလှည့်လည်၍ သီချင်းဆိုလိုက်၊ တစ်ခါတစ်ရံ သီချင်းဆိုနေသည့်ကြားမှ ထိတ်လန့်တကြား အသံမျိုးနှင့် အော်လိုက် လုပ်ကြတော့၏။ သူတို့၏ဓားများ လှံများသည် ကျွန်ုပ်၏ မျက်စိရှေ့တွင် ပြီးခနဲ ပြက်ခနဲ စည်းချက်ညီညီ ရှေ့တိုးနှောက်ငင် ဖြစ်နေကြသည်။ ကျွန်ုပ်ကို ဆွဲထုတ်၍ သတ်ရန်အသင့် ဖြစ်နေလောက်ပုံရ၏။

အချိန်ကျလေပြီဟုတွေးကာ ကျွန်ုပ်သည် အေးဆေးစွာ ပင် ဆောင်းကောက်ကိုကိုလိုက်ပြီး စတင်၍ တီးခတ်လိုက်ပါ တော့သည်။ ကျွန်ုပ်တွင် ယုံကြည်ချက်အပြည့် ရှိပါ၏။ ကျွန်ုပ် တွင် စောင်းကောက်ရှိနေသရွေ့တော့ ကျွန်ုပ်နိုင်ရမည်ဟု ယူဆထားသည်။ လှောင်အိမ်ထဲတွင် တင်ပလွင်မျှတထိုင်ပြီး ပါးစပ်ထဲမှ ကွမ်းကိုဝါးကာ မျက်နှာကို ပြုံးရွှင်စွာထားလျက် က ကျွန်ုပ်ရသမျှ အကောင်းဆုံးသီချင်းများ၊ ရွှင်ရွှင်ရော လွမ်းစရာပါမကျန်ကို တီးလိုက်ပါတော့၏။

အကျိုးမထူးချေ။ လူရိုင်းများသည် ကျွန်ုပ်၏ ဘေးကိတ သံဖြင့် နှစ်သိမ့်၍မရပါ။ မည်မျှပင် ကြိုးစား၍ တီးတီး၊ သီချင်း တွေ ဘယ်လိုပင်ပြောင်းပြောင်း ကျွန်ုပ်မျှော်လင့်ခဲ့သလို သူတို့ ထံမှ တုံ့ပြန်မှုမရ။ ပို၍ဆိုးသည်မှာ ကျွန်ုပ်၏ ဆောင်းမှတေးသံ

နှင့် စည်းဝါးကိုက်ကာ ခါတိုင်းထက်ပို၍ ဓားများလှံများကို တုန်ခါကြပြီး ကရန်ကြသည်။ ပြီးတော့ နတ်များကို ဂယောင် ချောက်ချားအသွင်မျိုးဖြင့် ရှိခိုးကြသည်။ စက်ဆုပ်ဖွယ်မြင် ကွင်းတစ်ရပ်ပါပေ။

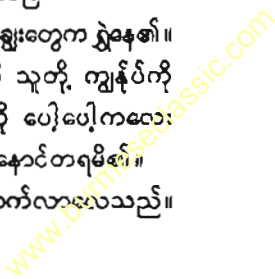
မကြာမြင့်မီပင် ကြီးမားသော ထင်းပုံကြီးကို ပုံ၍ မီးမွှေး၏။ ကျွန်ုပ်ကို လှောင်အိမ်ထဲမှ ဆွဲထုတ်ပြီး ခြေထောက် များကို တုပ်နှောင်သည်။ ပြီးတော့ မီးပုံကြီးဘေး၌ ထားထား ၏။ တစ်ချိန်လုံးပင် ကျွန်ုပ်သည် သူတို့၏စိတ်များပြောင်းလဲ လိုပြောင်းလဲငြား စောင်းကိုပင် တီးခတ်နေပါသည်။ သို့သော် အကျိုးကတော့ မထူးပါ။

မီးရိုန်သည် ကျွန်ုပ် မခံနိုင်လောက်အောင်ပင် ပူပြင်း၏။ ရွေးများ နင်းကန်ထွက်လာတော့သည်။ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ရေခွေးထဲတွင် နှစ်ထားခြင်း ခံရဘိသကဲ့သို့ ခံစားရသည်။ ဆံပင်များပင်လျှင် ရွေးဖြင့် နှစ်နေသည်။

လူရိုင်းများသည် မုန့်ကိုယ်စီကိုင်၍ ကျွန်ုပ်နားသို့ ဝိုင်း လာကြ၏။ ကျွန်ုပ်၏ကိုယ်မှ မုန့်များဖြင့်ပွတ်ကာ မုန့်များ မှာ ရွေးဖြင့် ပြည့်သွားမှ ရီသောစွာ သူတို့၏ ဦးခေါင်းထက် တင်မြှောက်လိုက်ပြီး စားလိုက်ကြသည်။ မနီးမဝေးတွင် အချို့ လူများသည် ဓားများကိုပင် သွေးနေကြပေပြီ။

ကျွန်ုပ်ကား မျှော်လင့်ချက်ဝေးပြီ။ ရွေးတွေက ရွဲနေ၏။ မီးရိုန်ကလည်း ပြင်းလှသည်။ မကြာမီ သူတို့ ကျွန်ုပ်ကို စားသောက်ကြတော့မည်။ အန္တရာယ်ကို ပေါ့ပေါ့ကလေး ယူဆမိခဲ့သည်မှာ မှားလေပြီတကားဟု နောင်တရမိ၏။

ထိုခဏ၌ လေပြင်းသည် ကျရောက်လာလေသည်။

မီးပုံကြီးမှ မီးတောက်မီးလျှံများသည် ကျွန်ုပ်ကို အရှင်လတ်လတ် လောင်ကျွမ်းတော့မည်ကဲ့သို့ လာလာဟပ်ကြ၏။ လူရိုင်းတို့သည် ကျွန်ုပ်ကို ရေလာလာတိုက်ကြ၏။ ကျွန်ုပ်၏ကိုယ်မှလည်း ချွေးများ ဆက်လက်စီးဆင်းနေသည်။ လေသည် ပြင်းသည်ထက် ပြင်း၍လာ၏။ သစ်ပင်များအကြား၌ လေသည် ဆူညံသောအသံဖြင့် တိုးတိုးတိုက်ခတ်သွားသည်နှင့်အမျှ မီးကျွမ်းထားသော သစ်ရွက်များသည် ကျွန်ုပ်၏ ဗလာကျင်းနေသော ကိုယ်ခန္ဓာပေါ်သို့ ကြွေကျလာကုန်တော့သည်။

မူးနောက်နောက်ဖြစ်လာသည်နှင့် ရေထပ်ပေးရန် အော်တောင်းလိုက်၏။ သို့သော် ဤအချိန်တွင် သူတို့သည် ကျွန်ုပ်ကို ရေပေးရန် ငြင်းဆန်ကြတော့သည်။ မုန့်များဖြင့် ကိုယ်ခန္ဓာကို လာရောက်ပွတ်တိုက်ခြင်းကိုလည်း ရပ်ပစ်လိုက်ကြ၏။ အဆုံးသတ်သို့ ရောက်လေပြီဟုတွေးမိကာ ကျွန်ုပ်သည် မျက်လုံးများကို ပိတ်ထားလိုက်မိသည်။

ခဏကြာသော် မျက်လုံးများကို ပြန်၍ဖွင့်လိုက်သောအခါ အံ့အားသင့်သွားရတော့၏။ အနားတွင် ဝိုင်းပတ်ရပ်နေကြသည့် လူအားလုံးမှာ စိုးရိမ်သောက ရောက်နေကြပုံရသည်။ လေထဲတွင် ယိမ်းယိုင်ပြီး ညည်းတွားသံကဲ့သို့ ဖြည့်နေသော နတ်နေပင်ကြီးကို ငေးစိုက်ကြည့်နေကြ၏။

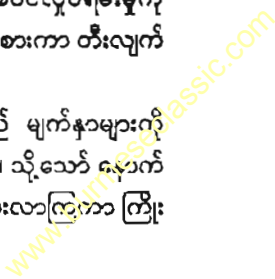
နောက်တစ်ချိလေအတိုက်လိုက်တွင် သစ်ပင်ကြီးသည် ခါရမ်းသွားပြန်၏။ လူရိုင်းများသည် နားများကို လက်ဖြင့် အုပ်၍ မြေကြီးပေါ်၌ ပျပ်ဝပ်လိုက်ကြသည်။ အချို့မှာ လက်အုပ်ချီ၍ ရိုခိုးကြသည်။ အချို့ကမူ သစ်ပင်ကြီးမှ

ညည်းတွားသံပေါ်လာတိုင်း မမြင်ရသော တိုက်ခိုက်သူကို မောင်းနှင်ထုတ်သည့်ပမာ လက်များကို မြှောက်ကြသည်။ သစ်ပင်ကြီးမှာ ဒေါသထွက်နေခြင်းသည် သူတို့က နတ်များကို စိတ်ဆိုးအောင်လုပ်မိကြ၍ ဖြစ်သည်ဟု သူတို့ စိုးရိမ်နေကြခြင်းဖြစ်၏။

ဤကား အခွင့်အလမ်းတည်း။ မြေများကို တုပ်နှောင့်ထားခြင်းခံရသည့်ကြားမှ လက်ထဲတွင် စောင်းကိုဆုပ်ကိုင်ထားသေးသည် ဖြစ်ရာ၊ ကျွန်ုပ်သည် နတ်ပွဲများတွင် တီးတတ်သော မြန်မာနတ်ချင်းကို စတင်၍ တီးခတ်လိုက်ပါသည်။ တီးရင်းက 'နတ်' ဟု ဟစ်အော်လိုက်၏။ လေကြမ်းလာတိုင်း ကျွန်ုပ်သည် စောင်းကြိုးများကို ကြောက်စရာအသံတွေထွက်အောင် တီးသည်။ လူရိုင်းများကား ကြောက်လန့်စွာ အော်ဟစ်ကြတော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် 'နတ်' ဟူသော စကားနှင့်တွေ့ကရာအသံတွေကို ဟစ်ကြွေး၏။ ထိုနောက် နတ်မိစ္ဆာများ ထိုးဆင်းပြီး ရယ်မောပျံ့ဝဲနေသလို၊ ဒေါသထွက်စွာ တိုက်ခိုက်နေသလို တေးသံများကို တီး၏။ သစ်ပင်ကြီးသည် ဘယ်ညာယိမ်းထိုးလျက်ရှိသည်။ လူတို့သည် ကြောက်လန့်မှုဖြင့် ညည်းတွားအော်ဟစ်ကာ တုန်ရီလျက်ရှိကြ၏။ သစ်ပင်လှုပ်ရမ်းမှုကို ကြည့်၍ ကျွန်ုပ်သည် အပြင်းထန်ဆုံးကြိုးစားကာ တီးလျက်ရှိပါသည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် လူရိုင်းတို့သည် မျက်နှာများကို အုပ်ကာ နောက်သို့ ဆုတ်သွားကြသည်။ သို့သော် နောက်ဆုံးတွင် ကြောက်ရွံ့စွာနှင့် ကျွန်ုပ်ထံတွားလာကြကာ ကြီး

များကို ဖြေပေးကြတော့၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဒယီးဒယိုင်နှင့် မတ်တတ်ရပ်လိုက်ပြီး မျက်နှာထားကို ခပ်ထည်ထည်ထား လိုက်ကာ သူကြီး၏ ဘေးနားသို့ သွား၍ ထိုင်ချလိုက်သည်။

လေသည် တိုက်ခတ်ဆဲပင်ဖြစ်ပေရာ ကျွန်ုပ်သည် သစ်ပင်စောင့်နတ် ငြိမ်သက်သွားစေရန် တည်ငြိမ်သော သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို တီးရပြန်သည်။ နောက်ဆုံးတွင် လူရိုင်း များမှာ စိတ်သက်သာရာ ရသွားကြလေ၏။

ထိုနောက်တွင်ကား ပြည့်ဝသော လမင်းကြီး၏ အရောင် အောက်ဝယ် ပျော်ရွှင်ဖွယ်သော ပျော်ပွဲကလေး ကျင်းပကြ သည်။ လေသည် အေးမြ၍ အင်အားပြည့်စေသော လေညှင်း ကလေးအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိလာပြီး နှင်းမှုန်ကလေးများသည် မြက်သီးများပေါ်တွင် တလက်လက် တောက်ပနေကြ၏။

သူကြီးသည် ကျွဲချိုထဲမှ အရက်များကို ဖောဖောသီသီ သောက်နေရာမှ ကျွန်ုပ်ကိုလည်း သောက်ရန် တိုက်တွန်း သည်။ သူတို့၏ စလေထုံးစံအရ ဤသို့သောအခါတွင် ငြင်းပယ်လျှင် ကြီးမားသော ဇော်ကားမှုဖြစ်၏။ ပတ်ပတ် လည်တွင် လှဲများ၊ ဓားများ၊ သေနတ်များ ရှိကြသည်။ ကျွန်ုပ်သည် သူတို့ကို အမျက်ထွက်အောင် မပြုနိုင်သည် ဖြစ်၍ အရက်တိုက်ခြင်းကို လက်ခံလိုက်ရကာ သတိနှင့် သောက်နေရသည်။ သို့ရာတွင် နောက်ဆုံး ကျွန်ုပ် ဒေါင်ချာ စိုင်းသွားရလေတော့၏။ အရာဝတ္ထုအားလုံး သည်မှာမှန်ဝါး ဝါးဖြစ်ကုန်ပြီး ကျွန်ုပ်၏ မျက်စိရှေ့တွင် ကခုန်လျက် ရှိကြ တော့သည်။

သူကြီးမှာ ရွှင်လန်းပျော်မြူးလျက်ရှိကာ အားရပါးရ

စားသောက်သီချင်းဆိုလျက်ရှိ၏။ သို့ရာတွင် ချက်ချင်းပင် ကျွဲချိုခွက်ကိုမော့၍ ကုန်အောင်သောက်လိုက်ပြီးသော် ထိုင်ချ လိုက်ကာ သူ၏ ကြမ်းတမ်းသော မျက်နှာကြီးကို ကျွန်ုပ်၏ မျက်နှာနားသို့ ကပ်လိုက်၏။

‘မင်း...’

သွားများကို ဖြီးရင်းက သူက ဟိန်းသံကြီးဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

‘မင်း... ငါ့သမီးကို လက်ထပ်’

သူသည် နီရဲနေသော မျက်လုံးများကို မှေးလိုက်ပြီး ဆက်ပြောပြန်၏။

‘လက်မထပ်ရင်... မင်းခေါင်းကို ဖြတ်မယ်’

x x x

တပ်ခွဲမှူးသည် ဤစာများကို ဖတ်ပြီးသော် ကျွန်တော် တို့မှာ မရယ်ဘဲ မနေနိုင်တော့ချေ။

‘မီးစူးမလို တည်ကြည်တဲ့ လူမျိုးအတွက်တော့ ပြဿနာပဲ’

‘ငါသာသူ့နေရာမှာဆိုရင် သူကြီးသမီးကို လက်ထပ် လိုက်မှာပေါ့’

တပ်ခွဲမှူးသည်လည်း ရယ်မောလိုက်၍ ဆက်ဖတ်ပြန် သည်။

x x x

ကျွန်ုပ်သည် အံ့အားကြီး သင့်သွားရတော့သည်။ မိန်း

ကလေးသည် မျက်လွှာကိုချ၍ ရှက်ကြောက်စွာ ထိုင်နေသည်ကို မျက်စိအောက်တွင် တွေ့နေရ၏။

ရင့်ကျက်သော ဣန္ဒြေဖြင့် သူကြီးသည် မတ်တတ်ရပ်လိုက်ပြီးသော် လက်တစ်ဖက်ကို သမီးဆီသို့ ကမ်းပေးပြီး လက်တစ်ဖက်ကို ကျွန်ုပ်၏ထံသို့ ကမ်းပေးသည်။ သူ့လူများကို မျက်နှာပြုလိုက်ပြီး ခန့်ညားသော မိန့်ခွန်းကို ပြောကြားလိုက်၏။ သူ ပြောနေပုံမှာ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက် စေ့စပ်ပြီးသားပုံမျိုး ဖြစ်နေသည်။

‘ကိုယ့်လူတို့...။ ဒီကနေ့ည ပွဲတော်ရဲ့ ညံ့ဖျင်းမှုကိုရော၊ အပြစ်ကလေးတွေရောအတွက် ငါ တောင်းပန်ပါတယ်။ ဒီသတို့သားဟာ လူငယ်လူကောင်းကလေး ဖြစ်လေတော့ ဒီညမှာ သူ့ အသားတစ် တစ်တစ်ကို မင်းတို့ကို ဝေခြမ်းလိုက် နိုင်ရင်တော့ တို့တစ်တွေရဲ့ တိုက်ခိုက်မှုစွမ်းရည်မှာ အံ့ဩစရာကောင်းလောက်အောင် တိုးတက်လာမှာ သေချာတယ်။ ဒါပေမဲ့ ... အခု မင်းတို့မြင်ခဲ့ကြတဲ့အတိုင်းပဲ သူ့မှာ နတ်တွေနဲ့ စကားပြောနိုင်တဲ့ တန်ခိုးရှိနေတယ်လေ။ တို့သာ သူ့ကို သတ်လိုက်ရင် နတ်တွေ ဘယ်လိုနေမလဲ။ ဒါကြောင့်... ငါဟာ မင်းတို့ရဲ့ အကြီးအကဲပီပီ တို့ရွာအတွက် အကောင်းဆုံးလမ်းကို ရွေးချယ်လိုက်ပြီလေ။ သူ့ကို စားပစ်မယ့်အစား ငါ သမီးနဲ့ ပေးစားချင်တယ်။ ဒီနည်းနဲ့ တို့ရဲ့အင်အားကို ဖြည့်စွက်မယ်လို့ ငါစိတ်ကူးတယ်...’

လူအုပ်သည် စိတ်ရောကိုယ်ပါ ဩဘာပေးကြသည်။

ကျွန်ုပ် စိတ်ရွံ့ပဲသွားမိ၏။ ယခုအချိန်တွင် အရက်မမူးတော့ပါ။ လုပ်စရာကလည်း တခြားနည်းလမ်းမရှိ။ အခြား

သော သတို့သားများကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်သည် မတ်တတ်ရပ်လိုက်ပြီး ကံကြမ္မာကို လက်မြောက်လိုက်ဘိသကဲ့သို့ သိမ်မွေ့စွာ နှင့် ဦးခေါင်းကို ငဲ့လိုက်သည်။

သို့သော်... သူကြီးသည် ကျွန်ုပ်ကို ‘မင်း အခုအထိ လူခေါင်းဘယ်နှစ်ခေါင်း ဖြတ်ပြီးခဲ့ပြီလဲ’ ဟု လေသံဖြင့်မေးရန်သာ စကားကို ခဏဖြတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။

ကျွန်ုပ်က လေသံဖြင့်ပင် ပြန်ပြောလိုက်၏။

‘တစ်ခေါင်းမှ မဖြတ်ခဲ့သေးဘူး’

သူကြီးသည် မျက်မှောင်ကုတ်ပြီး ဒေါသထွက်စွာ လေသံဖြင့် ပြောပြန်၏။

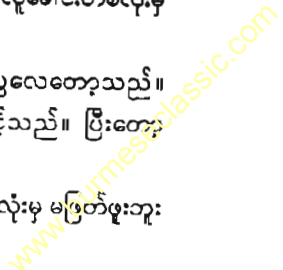
‘ဒါ နောက်စရာအချိန်မဟုတ်ဘူး။ ဆယ်ခေါင်းလား၊ နှစ်ဆယ်လား။ အရေအတွက်မပြည့်ရင် ငါ့လူတွေရှေ့မှာ အရှက်ရရလိမ့်မယ်။ နည်းနည်းပါးပါး ချဲ့ထွင်ပြီးပြောကွာ။ ကံ မြန်မြန်ပြော။ ဘယ်နှစ်ခေါင်းလဲ’

ကောင်းလေစွ...။ ကျွန်ုပ်သည် သူ့ သမီးကို လက်ထပ်ရတော့မည်မဟုတ်ဟု တွေးမိသည်။ ထိုနောက် ကျွန်ုပ်သည် အားလုံးကြားလောက်အောင် တမင်လာ ကျယ်လောင်သော အသံဖြင့် ပြန်ဖြေလိုက်၏။

‘ကျွန်တော့် တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ်... လူခေါင်းတစ်လုံးမှ မဖြတ်ဖူးပါဘူး’

သူကြီးသည် ယမ်းပုံမီးကျ ဒေါပွလေတော့သည်။ သူ့ဆံပင်သူဆွဲ၍ မြေကို ခြေဖြင့်ဆောင့်သည်။ ပြီးတော့ အော်ဟစ်၍ ပြောလိုက်၏။

‘တစ်ခါမှ မဖြတ်ဖူးဘူး။ ခေါင်းတစ်လုံးမှ မဖြတ်ဖူးဘူး’

ဟုတ်လား။ သတ္တိမရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ငါ့သမီးနဲ့ မပေးစားဘူးကွ။ မင်းကို စားပစ်လိုက်ရင်ကောင်းမယ်ထင်တယ်။

သို့သော် သမီးဖြစ်သူသည် သူ့ကိုဖက်၍ ကျွန်ုပ်၏ အသက်ကို ချမ်းသာပေးရန် တောင်းပန်လေတော့၏။

ဤနည်းဖြင့် နတ်ပြုကြီးသည် ငြီးဆုံးခဲ့ရလေသည်။ ထိုနောက်တွင်ကား သူတို့သည် ကျွန်ုပ်ကို လွှတ်ပေးလိုက်ကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်ထွက်ခွာသွားသောအခါ ရွာမှလူများအားလုံး လိုက်ပို့ကြသည်။ သူကြီးသမီးသည် အားလုံးထက် ဝမ်းနည်းကြေကွဲရှာ၏။ သူမသည် ကျွန်ုပ်ကို မြန်မာတုန်းကြီး၏ သင်္ကန်းများဖြင့် ဆင်ပေးသည်။ ဤအဝတ်နှင့်ဆိုလျှင် ဘယ်သွားသွား အန္တရာယ်မရှိဟု ပြောလိုက်သေးသည်။ နောင်တွင် ကျွန်ုပ်ရရှိသမျှသော အကျိုးကျေးဇူးများမှာ သူမ၏ ကျေးဇူးပင် ဖြစ်ပါတော့၏။

မုဒုံမြို့သို့... ကျွန်ုပ်လျင်မြန်စွာ ထွက်ခွာလာခဲ့သည်တွင် ရင်ထဲမှ အသံတစ်ခုက ဤသို့ပင် အော်ပြောနေသည်။ ရွာပြင်ရှိ မတ်စောက်သော ကျောက်လှေခါးထစ်များကို ရောက်သောအခါ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်တွင် သူကြီးသမီး၏ နို့ နှင့် နှောင်းသောသဏ္ဍာန်ကို မြင်လိုက်ရ၏။ သူမသည် နတ်ကွန်း၌ ဆုတောင်းလျက် ကျန်ရစ်ခဲ့လေတော့သည်။

အခန်း (၄)

မုဒုံမြို့သို့ ဘယ်လိုသွားရမှန်း မသိပါ။ တောင်အထပ်ထပ်ကို ကျော်ဖြတ်၍ တောင်ဘက်သို့သာ ခရီးနှင့်ခဲ့ပါသည်။ မကြာမီပင် မြန်မာရွာကလေးများ ရှိနေသော မြေပြန့်သို့ ရောက်ခဲ့တော့၏။ အေးချမ်းသာယာသော လယ်ကွင်းပြင်များကိုဖြတ်၍ ရာသက်ပန် ခရီးနှင့်နေရမည်ကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။ ဤဒေသသည်ကား လူရိုင်းတို့၏ နယ်မြေမဟုတ်တော့။ ရှေးကျ၍ မြင့်မားသော ယဉ်ကျေးမှုတည်ရာ နယ်မြေဒေသပင် ဖြစ်ပေ၏။ ဟိုနေရာသည်နေရာတို့တွင် လယ်သမားများသည် ကွဲများဖြင့် လယ်ထွန်နေကြသည်။ ကွဲများခရွေလျားလိုက်သည်တွင် ဖြူဖွေးသောမျိုင်းများသည် ပျံဆင်းလာ၍ ကွဲများ၏ကျောများ ဦးချိုများပေါ်တွင် နားလိုက်ကြတော့၏။ သို့သော် ကွဲများသည် ကွင်းစပ်ကိုရောက်၍ လယ်သမားက ထွန်ကို ပြန်လှည့်မည်ပြုလိုက်သောအခါ မျိုင်းများသည် လန့်၍ ပြေးကြပြန်၏။

တစ်ခါက ကျွန်ုပ်လမ်းလျှောက်လာစဉ် မိုးသက်လေသည် တိုက်ခတ်လာ၍ ကောင်းကင်သည် ချက်ချင်းပင် မည်းမှောင်သော မိုးတိမ်များဖြင့် ပြည့်သွားသည်။ လေထဲတွင် ဖျိုင်းများသည် အမွှေးနုကလေးများကဲ့သို့ နိမ့်ချည်မြင့်ချည်လှင့်မျောပါနေကြ၏။ ချက်ချင်းပင် မိုးရွာလာသည်။ မြန်မာပြည်၏မိုးသည် ပြင်းထန်၏။ သတိမပြုနိုင်မီမှာပင် ကျွန်ုပ်ရှေ့တွင် မိုးမှုန်များ ပိတ်သွား၏။ ရေကျနေရသလို အသက်ကိုပင် အနိုင်နိုင် ရှူနေရသည်။

မကြာခင်ပင် မိုးခဲသွား၍ ကောင်းကင်သည် ကြည်လင်သွား၏။ ချက်ချင်းပင် ကုန်းမြေ သစ်ပင်တို့သည် တောက်ပလာကြကာ ကြီးမားသောသက်တန်းကြီးသည် ကောင်းကင်ပြင်ကိုဖြတ်၍ ပေါ်ပေါက်လာတော့သည်။ ကန့်လန့်ကာကိုမ၍ တင်လိုက်သလို မိုးမှုန်များပျောက်ကွယ်သွားတော့၏။ သက်တန်းကြီး၏အောက်တွင် လယ်သမားများသည် သီချင်းတကြော်ကြော်နှင့်ပြန်၍ လယ်ထွန်နေကြပါပြီကော။

ဤရွာများ၌ ကျွန်ုပ်သည် အိမ်၌ ဆွမ်းရပ်လိုက်လျှင် လူများသည် စေတနာထက်သန်စွာဖြင့် လောင်းလှူကြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ကျွန်ုပ်သည် ဘုန်းကြီးကျောင်း၌ တည်းခို၏။ ကျွန်ုပ်မှာ ဘုန်းကြီးများ၏ ဓလေ့ထုံးစံကို ဘာတစ်ခုမျှ မသိသောကြောင့် ဘုန်းကြီးကျောင်းများတွင် သဒ္ဓါကြည်ဖြူစွာဖြင့် ဧည့်ဝတ်ပြုကြသည်ကို တွေ့ကြုံရသောအခါ အနေရအထိုင်ရ ကျပ်လှတော့သည်။

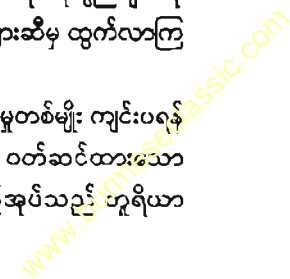
သို့ရာတွင် ဤတိုင်းပြည်၌ ဘုန်းကြီးအမျိုးမျိုး ရှိကြ၏။ အသက်ရှိနေသရွေ့ စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောဘဲ တရားကျင့်

ကြသူတွေလည်း ရှိသည်။ ဆန်းသည်ဟုဆိုချင်ဆို ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါးကို ဆုံးမလို၍ အရူးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ နေထိုင်ကြသူတွေလည်း ရှိသည်။ သံသရာမှ လွတ်မြောက်ရေးကို ရရှိစေရန်အလို့ငှာ သူတို့သည် မည်သည့်အခက်အခဲကိုမဆို ရင်ဆိုင်ကြသည်။ ဤတောင်ပိုင်းဒေသမှ လူများသည် သံသရာဝင်ဆင်းရဲမှလွတ်၍ နိဗ္ဗာန်ကိုရစေရန် စိတ်ထက်သန်စွာ ကြိုးစားအားထုတ်ကြပုံများမှာ အံ့ဩဖို့ပင် ကောင်းလှပေ၏။ များသောအားဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် အဓိဋ္ဌာန်တစ်စုံတစ်ခုကို ဝင်နေသူပမာ စကားမပြောဘဲ နေခဲ့၏။ ထိုအခါမျိုးတွင်လည်း မြန်မာလူမျိုးတို့သည် သူစိမ်းများ၏ ကိစ္စတွင် ပါဝင်စွက်ဖက်စပ်စုတတ်ကြသူများ မဟုတ်ကြ၍ လူတစ်ဦးသည် သံသယဖြစ်ခြင်းခံရမှုမရှိဘဲ ဘုန်းကြီးအသွင်ဖြင့် ကြိုက်ရာသွားနေနိုင်ပေသည်။

သို့တိုင်အောင် ကျွန်ုပ်သည် အကျဉ်းအကျပ် ကာလက လေးများနှင့် ကြုံခဲ့ဆုံခဲ့ရပါသေးသည်။

တစ်ခါက ကျွန်ုပ်သည် ရွာတစ်ရွာထဲသို့ဝင်ခဲ့ရာ ဝံ့သံ၊ မောင်းသံ၊ စောင်းသံများ ဆူညံနေသည်ကို ကြားရ၏။ နေဝင်ရီတရော ဖြစ်လာသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မအောင့်အည်းနိုင်ကြသော ရွာသားများသည် အကောင်းဆုံးလှချည်များကို ဝတ်၊ ခေါင်းတွင် ပန်းများပန်ကာ အိမ်များဆီမှ ထွက်လာကြလေသည်။

ထိုညတွင် 'ပွဲ' ဟုခေါ်သော ကခုန်မှုတစ်မျိုး ကျင်းပရန် ရှိသည်။ ထိုပွဲများတွင် လှပထယ်ဝါစွာ ဝတ်ဆင်ထားသော မိန်းကလေး အများအပြား ပါဝင်သည်အုပ်သည် ဟူရိယာ

ဂီတနှင့်အညီ ကိုယ်ခန္ဓာအစိတ်အပိုင်းများကို နူးညံ့ပျော့ပျောင်းစွာ ကွေးကောက်၍ အရုဏ်တက်သည်အထိ ကပြကြသည်။ ကခုန်မှုများအကြားတွင် ပြဇာတ်ကလေးများ တင်ဆက်သည့် ပွဲသည် ရှေးအထက်အကျော်ကာရီကပင် ရှိခဲ့၍ ပျော်ရွှင်မှုနှစ်သက်တတ်သော မြန်မာများအဖို့ ဓာတ်စာကျသော ဖျော်ဖြေမှုတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့သည်။

‘အရှင်ဘုရား... ပွဲကို ကြွခဲ့ပါလား’
ရွာသားတစ်ယောက်က ကျွန်ုပ်ကို ပင့်၏။
ကျွန်ုပ်က ခပ်ပြတ်ပြတ်ပင် ငြင်းလိုက်ရသည်။
‘အဓိဋ္ဌာန်ရှိနေတယ်... ပွဲမကြည့်ဘူး’
မကြာခင်ပင် တစ်ယောက်က ပေါက်ချလာပြန်၏။
‘အသုဘတစ်ခု ရှိနေပါတယ်ဘုရား... ကြွခဲ့ပါ’

ဤတစ်ချို့တွင် ကျွန်တော်ငြင်းဆန်ရန် ခက်ခဲလှပါသည်။ ရွာပြင်နားရှိ ကွက်လပ်တစ်ခုသို့ ခေါ်ဆောင်သွားကြ၏။ ပွဲကားစတင်ကပြနေလေပြီ။ ဂီတသံနှင့် ရယ်မောသံများ ရွှင်မြူးစွာ ပေါ်ထွက်နေ၏။ ဆည်းဆာချိန်တွင် ငယ်ရွယ်သော မိန်းမပျိုကလေးများသည် ကိုယ်ဟန်တစ်မျိုးတည်းကို အထပ်ထပ်အကြိမ်ကြိမ်ပြု၍ သီဆိုကပြနေကြ၏။

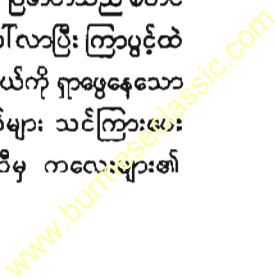
ကျွန်ုပ်အား ချထားပေးသောနေရာတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ အသုဘအခမ်းအနားတစ်ခုကို ဤသို့သောဆူညံရွှင်မြူးသည့် အခမ်းအနားဖြင့် ကျင်းပသည်မှာ ကြောင်သလိုလိုတော့ ရှိသည်။ သို့သော် ထိုအကြောင်းကို မေးမြန်းစုံစမ်းခွင့်မရခဲ့ပါ။ အခြားသော ဘုန်းကြီးများလည်း ထိုင်နေနှင့်ကြ၏။ ကျွန်ုပ်သည် သူတို့၏ နောက်တွင်ဖြစ်ရာ သူတို့ လုပ်

သမျှ ကျွန်ုပ်သည် လိုက်လံအတုခိုး လုပ်ကိုင်ရတော့သည်။
[မှတ်ချက်။ ။ ဤနေရာတွင် ဂျပန်စာရေးဆရာအနေဖြင့် ဖော်ပြလိုသည်မှာ ဘုန်းကြီးပျံတစ်ခုခု ဖြစ်ဟန်တူပါသည်။ ရှေ့တွင် ပို၍ ထင်ရှားပါလိမ့်မည်။]

ပွဲသည် ပို၍ ပို၍ မြူးကြွလာ၏။ ပရိသတ်မှာလည်း အာရုံကို ပြည့်ဝစွာ ခံစားနေသည်။ ထိုအခိုက်တွင် လှပထည်ဝါစွာ မွမ်းမံထားသော ဖောင်ကဲ့သို့ အရာဝတ္ထုတစ်ခု ရောက်လာလေ၏။ ပြီးရယ်နေသော လူတစ်စုက ပွဲခင်းနားသို့ ဆွဲလာကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ထို‘ဖောင်’ ပေါ်တွင် မြင့်မားသော ဘုံဆင့်ပြာသားနှင့်တူသည့် အဆောက်အဦတစ်ခု ဆောက်ထား၍ ထိပ်ဖျားမှ အောက်ခြေအထိ စက္ကူလူရုပ်ကလေးများ၊ ဆင်ရုပ်ကလေးများနှင့် အမွှေးနံ့သာအိတ်ကလေးများကို ချိတ်ဆွဲထားလေသည်။

ထို့နောက် ‘ဖောင်’ ကဲ့သို့သော လှည်းကြီးကို မီးတင်ရွှီလိုက်ကြတော့ရာ ရောင်စုံစက္ကူစကလေးများသည် ဝင်းနေသော နေ၏ရောင်ခြည်ထဲတွင် တလူလူလှင့်၍ တိမ်များဆီသို့ တက်သွားကြလေ၏။ ထိုမြင်ကွင်းကို လူတိုင်းသည် ပျော်ရွှင်စွာ ဩဘာပေးကြသည်။

ပြာသားကြီး မီးလောင်နေခိုက်တွင် ပြဇာတ်သည် စတင်လေ၏။ အတောင်ပံနှင့် နတ်တစ်ပါးပေါ်လာပြီး ကြာပွင့်ထဲမှ မင်းသမီးကို ထုတ်ယူသည်။ ကြာပွင့်မယ်ကို ရှာဖွေနေသော မင်းသားလေးကို နတ်က မှော်အတတ်များ သင်ကြားပေးသည် စသည်တို့တည်း။ ကျွန်ုပ်တို့ဆီမှ ကလေးများ၏ စကားမဲ့ကဇာတ်ကို သတိရမိတော့၏။

အသုဘအခမ်းအနားသည် ဘယ်တော့စပါ့မလဲဟု ကျွန်ုပ် သိချင်နေမိသည်။ သို့တိုင်အောင် စကားပြောလိုက်လျှင် ကျွန်ုပ်၏ အသွင်သဏ္ဍာန် အမှန်ပေါ်သွားမည်ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်၏ ရှေ့မှ ဘုန်းကြီးများ၏ လုပ်ကိုင်မှုကို အတုယူကာ လက်များကိုယှက်၍ တီးတိုးရွတ်ဆိုနေခြင်းကိုသာ ပြုလုပ်နေရ၏။

ပြာသာဒ်ကြီးတစ်ခုလုံး လောင်ကျွမ်းသွားသောအခါတွင် လူတို့သည် လှည်း၏ အလယ်မှ ပြာများကို ခပ်ထုတ်ဖယ်ရှားပစ်ပြီး လှပသော ပစ္စည်းအမျိုးမျိုးကို ပစ်ထည့်ကြသည်။ ထိုနောက် လူတစ်ဦးသည် ကျွန်ုပ်တို့ရဟန်းများကို ရှည်လျားသောတူ (ခေါက်ဆွဲစသည်တို့ကို စားသောတူ) တံစံဖုန်နှင့်တူသော အရာကိုပေးသည်။

ကြွပါဘုရား'

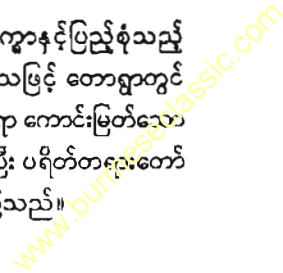
ဟုဆို၍ သူက ရှေ့ကသွားနှင့်သည်။ ကျွန်ုပ်သည်လည်း အခြားဘုန်းကြီးများ၏နောက်သို့ လိုက်ရလေသည်။

ပြာများကို ဖယ်ထုတ်ပစ်လိုက်သောနေရာတွင် သေတ္တာကြီးတစ်မျိုးကို မီးလောင်ထား၍ ဖြစ်နေသော မီးသွေးခဲများကို မြင်ရ၏။ ထိုမီးသွေးခဲများအလယ်၌ ရွှေငွေ လက်ဝတ်လက်စားများနှင့် မွှေးကြိုင်သောပန်းများ ဖုံးလွှမ်းလျက်ရှိသော မီးသင်္ဂြိုဟ်ထားသည့် လူရိုးများကို တွေ့ရ၏။ လှပတင့်တယ်သော ဖောင်ကြီးသည် စင်စစ်တွင် မှတ်ကြည့်သင်္ဂြိုဟ်ရမည့် လောင်တိုက်ပင်ဖြစ်တော့သည်။ တိုက်တွန်းတောင်းပန်ကြသောကြောင့် ကျွန်ုပ်သည်လည်း လက်ထဲမှ ညှပ်ဖြင့် အရိုးများကို ကူညီထုတ်ပေးရ၏။

မဝေးလှသောနေရာတွင်ကား ပွဲသည် သွက်လက်စွာပင် ဆက်ကနေ၏။ ကနေသော မိန်းကလေးအားလုံးတို့သည် လက်များကိုမြှောက်၍ ကိုယ်များကိုယိမ်းနွဲ့ကာ သာယာသည့် အသံတစ်မျိုးတည်းသော ဇာတ်သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို အထပ်ထပ် သီဆိုနေကြသည်။ ကြိုးတပ်တူရိယာ၊ လေမှုတ်တူရိယာ၊ တီးခတ်တူရိယာတို့မှ တေးသံသည် ညဦးလေပြေနှင့် ရောထွေးလျက် ရွာကိုဖြတ်သန်း၍ လွင့်မြောသွားသည်။ ပွဲသည်လည်းကောင်း၊ အသုဘသည်လည်းကောင်း ပျော်ရွှင်စရာ ဖြစ်နေ၏။

မြန်မာတို့သည် သေခြင်းတရားကို မကြောက်ကြကြောင်း နောင်တွင် ကျွန်ုပ်သိရသည်။ လူသားတို့သည် သေရမည်ချည်း ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် သေခြင်းဟူသည် လောကီအာရုံတို့မှ လွတ်မြောက်၍ ဘဝတစ်ခု၏ အစသို့ ပြန်ရောက်ခြင်းဖြစ်၏။ ဤမြန်မာပြည်တွင် လူတစ်ယောက် သေခါနီးပြီဆိုလျှင် အခြားသူတို့သည် ဝိုင်းဝန်းလာ၍ သူပြုခဲ့သော ကောင်းမှုကုသိုလ်များကို ပြောပြပြီး ကောင်းရာ သုဂတိဘုံသို့ ဗုဒ္ဓရှင်တော်က ညွှန်ပြုပေးတော်မူမည်ဟု ယုံကြည်စိတ်ရှိကြသည်။ ထို့ကြောင့် အသုဘဟူသည် ပျော်ရွှင်ဖွယ် နှုတ်ဆက်ပွဲတစ်ခုဖြစ်၏။

ရွာသားတို့သည် ကျွန်ုပ်ကို သိက္ခာနှင့်ပြည့်စုံသည့် ဆရာတော်တစ်ပါးဟု မှတ်ယူသွားကြသဖြင့် တောရွာတွင် ဤသို့ ဆရာတော်များ ရှားပါးသည့်ဖြစ်ရာ ကောင်းမြတ်သော နေရာတစ်နေရာသို့ ပင့်ဆောင်သွားကြပြီး ပရိတ်တရားတော်များကို ရွတ်ဖတ်ပေးရန် တောင်းပန်ကြသည်။

နောက်ထပ် အကျဉ်းအကျပ်တစ်မျိုးပါတကား။ ယခင်က ဤကဲ့သို့သော အခြေအနေမျိုးတွင် လွတ်မြောက်စေခဲ့သည့် ပရိယာယ်ကိုပင် သုံးရပါတော့မည်။ ကျွန်ုပ်သည် ကမ္မဋ္ဌာန်းထိုင်ရာ၌သုံးသည့် တင်ပလွင်ရုံတို့ထိုင်သည့် ပုံစံမျိုးနှင့်ထိုင်ကာ အသက်တစ်ချက် ပြင်းစွာရှုသွင်းလိုက်ပြီးလျှင် မလွှပ်မရှား အသက်ပင် မရှုတော့သလောက် နက်နဲသော အာရုံဝင်စားမှုဖြင့် နေလိုက်လေ၏။

နားမကြား၊ စကားမပြော၊ မျက်စိမမြင်သကဲ့သို့ပင် ထိုပုံစံမျိုးနှင့် တော်တော်ကြာကြာ နေလိုက်သည်။ ရွာသားများသည် ဆရာတော်ကား တရားထူးဝင်နေကာ ဝိညာဉ်သည် ဝေးလံသော ဘုံတစ်ခုသို့ ရောက်နေသည်ဟု ထင်သွားကြပုံရသည်။ ကျွန်ုပ်ကို မနှောင့်ယှက်ဘဲ ထားကြတော့၏။

သင်ဘယ်နေရာသွားသွား မြန်မာများကို ပျော်ပျော်ပါးပါးပင် တွေ့မြင်ကြရမည်။ သူတို့သည် ပြုံးပြုံးပင်နေ၍ ပြုံးပြုံးပင် သေကြ၏။ ဤဘဝနှင့် နောင်ဘဝတို့၏ ဒုက္ခအပေါင်းတို့ကို ဘုရားက ကယ်တော်မူမည်ဖြစ်၍ ဘဝတာကို လယ်ထွန်လိုက်၊ သီချင်းဆိုလိုက်၊ ကခုန်လိုက်နှင့် ကိုယ်ကျိုးရှာစိတ်လောဘစိတ်များ မရှိဘဲ နေသွားကြသည်။

မြန်မာပြည်သည် ငြိမ်းချမ်းမှုနှင့်ပြည့်ဝသော တိုင်းပြည်ဖြစ်သည်။ အင်အားနည်း၍ ဆင်းရဲသည်ဖြစ်သော်ငြားလည်း မြန်မာပြည်၌ ပန်းများ၊ ဂီတသံများ၊ တောထွက်ခြင်းများ၊ နေရောင်ခြည်များ၊ ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်များ၊ အပြုံးပန်းများ ရှိနေကြပေသည်။

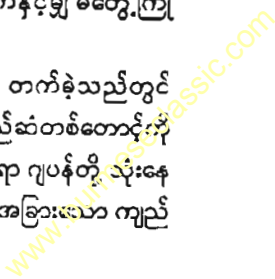
*

အခန်း (၅)

ကျွန်ုပ်၏သောကမှာ တောင်ဘက်ဆီသို့ ဦးတည်၍ မြန်နိုင်သမျှ မြန်မြန် မုဒုံသို့ရောက်ရန် ဖြစ်လေ၏။

မကြာခင်ပင် တောင်ထူထပ်သော နေရာဒေသတစ်ခုသို့ ရောက်လာရပြန်၏။ တောင်ကြားတော်တော်များများကို ဖြတ်သန်းပြီးသည့်နောက်တွင် လူသူကင်းမဲ့သော တောင်ကုန်းကလေးများအကြားကို ဖြတ်သန်းသွားရသည့် နေရာသို့ ရောက်ခဲ့၏။ သေနေသောသစ်ပင်များနှင့် တစ်ခုပေါ်တစ်ခု ဆင့်၍ တည်နေသော ကျောက်တုံးများသာ ရှိလေသည်။ တစ်လမ်းလုံးတွင် လူတစ်ဦးတစ်ယောက်နှင့်မျှ မတွေ့ကြုံခဲ့ရချေ။

သဲပေါများသော လမ်းကလေးကို တက်ခဲ့သည်တွင် ကျွန်ုပ်၏ ခြေထောက်နား၌ ရိုင်ဖယ်ကျည်ဆံတစ်တောင့်ကို သတိပြုမိသည်။ ကောက်ယူကြည့်လိုက်ရာ ဂျပန်တို့ သုံးနေကျ ကျည်ဆံမျိုးဖြစ်သည်ကို တွေ့ရ၏။ အခြားသော ကျည်

ဆံများ ကျည်ဆံကွဲများသည် ဝတ်ဝန်းကျင်တွင် ပြန်ကြံနေသည်။

ဤနေရာသို့ ကျည်ဆံများ မည်သို့ ရောက်ခဲ့ပါသနည်း။ စဉ်းစားတွေးတောရင်း ဆက်တက်ခဲ့၏။ မောကြည့်လိုက်ရာတွင် ကျွန်ုပ်၏ ရှေ့ဆီမှ မတ်စောက်သော ကျောက်တုံးကြီးအပေါ်တွင် ငှက်တစ်အုပ်သည် နိမ့်နိမ့်ကလေး ဝဲယုံနေကြသည်ကို တွေ့ရ၏။ ထိုနောက် ကြီးမားသော နှုတ်သီး၊ ကျယ်ပြန့်သော တောင်ပံတို့နှင့် ငှက်မည်းမည်းအချို့သည် ထိုကျောက်တုံးကြီးနောက်မှ ထပ်သွားသည်ကို တွေ့ရသည်။ နေသည် ငြီးငွေ့ စဖွယ် ထွန်းလင်းနေသည်။ အသံဆို၍ ဘာသံမျှ မကြားရချေ။

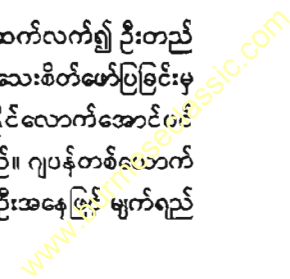
နောက်ဆုံးတွင် တောင်ဖြတ်လမ်း၏ ထိပ်ပေါ်သို့ ကျွန်ုပ် ရောက်ရှိခဲ့တော့သည်။ သစ်ပင်မြက်ပင် တစ်ပင်တစ်လေမှ မရှိသည့် တောင်ကြားကြီးဖြစ်၏။ ထိုနေရာသို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ်သည် ထိတ်လန့်မှုဖြင့် ကြက်သေသွားမိတော့သည်။

နိမ့်နိမ့်သော ကျောက်နံရံများ၏ အရိပ်တွင် လူသုံးဆယ်ခန့်နှင့် မြင်းခြောက်ကောင်တို့၏ ရုပ်ကလာပ်အကြွင်းအကျန်တို့သည် ပြန်ကြံနေ၏။ ကိုယ်ခန္ဓာများသည် လုံးဝခြောက်လျက်ရှိပြီး အရိုးဖြူဖြူများ ပေါ်နေသည်။ သူတို့အကြားတွင် ညှပ်၍ စက်သေနှုတ်များ၊ ရိုင်းဖယ်များနှင့် သားရေကျောပိုးအိတ်များ ရှိကြ၏။ သံခမောက်ကလေးတစ်ခုသည် လိမ့်သွားရာနေရာ၌ပင် တည်နေ၏။ အားလုံးများပြားနေပြီး နီကျင်ကျင်သဲများဖြင့် တစ်ဝိုင်းတစ်စ ဖုံးလွှမ်းလျက်ရှိသည်။

အလောင်းများ ကျနေရာတွင်ကား မြက်များသည် သန်စွမ်းစွာ ပေါက်နေကြ၏။ ကျွန်ုပ် ချဉ်းကပ်သွားသည်တွင် ငှက်တစ်ကောင်သည် စူးရှသည့်အသံနှင့် ထပ်လိုက်ရာ ကျွန်ုပ်၏ မျက်နှာကိုပင် ခိုက်မိမည်ကဲ့သို့ ဖြစ်သွားသည်။

သူတို့သည် ဂျပန်စစ်သားစုဖြစ်၏။ ချုံခိုတိုက်ခိုက်ခြင်း သို့မဟုတ် ဗုံးကြဲတိုက်ခိုက်ခံရခြင်းဖြင့် ပြုတ်ပြတ်ပြုန်း သွားရခြင်း ဖြစ်ဟန်တူသည်။ သူတို့၏ မိတ်ဆွေရောင်းရင်းများ မသိဘဲ သူတို့သည် ဤနေရာတွင် စွန့်ပစ်ခြင်းခံနေရ၏။ ကျွန်ုပ်သည် သစ်ကိုင်းခြောက်များကိုစု၍ မီးမွှေးကာ အလောင်းများကို မီးသဂြိုဟ်လိုက်သည်။ သို့ရာတွင် လုပ်ရသည့်အလုပ်မှာ တစ်နေ့ထဲနှင့် မပြီးချေ။ ရှေ့သို့ဆက်လက်၍ သုတ်ခြေတင်လိုသည်ကြားမှပင် ကျွန်ုပ်သည် အနီးဆုံး ရွာကလေးတစ်ရွာတွင်တည်း၍ နောက်တစ်နေ့ နောက်တစ်နေ့ ဆက်၍သွားကာ ကျန်ရှိသောအလောင်းများကို မီးသဂြိုဟ်ရသည်။ တစ်ပတ်ခန့် အချိန်ကုန်သွား၏။ ထိုနောက် သူတို့၏ပြာများကို မြေတွင်မြှုပ်ကာ မှတ်တိုင်လေးစိုက်ထူ၍ လက်ယှက် ဆုတောင်းခဲ့ရသည်။ တစ်ယောက်တည်းပင် ကျွန်ုပ်သည် ဤကံဆိုးရှာသောသူများ၏ အသုဘကိစ္စကို ဆောင်ရွက်ရ၏။

ထိုနောက်တွင် တောင်ဘက်သို့ဆက်လက်၍ ဦးတည်ထွက်ခဲ့ပြန်သည်။ မြင်တွေ့သမျှကို အသေးစိတ်ဖော်ပြခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ပါတော့မည်။ မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင်ပင် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းပါတော့သည်။ ဂျပန်တစ်ယောက် အနေဖြင့် သေသူတို့၏ နိုင်ငံသားတစ်ဦးအနေဖြင့် မျက်ရည်

များခန်းသည်အထိ ဝမ်းနည်းကြော့ကွဲခဲ့ရသည်။

တစ်ခါက ကျွန်ုပ်သည် တောအုပ်ကလေးကို ဖြတ်လာနေ၏။ မိုးရွာချလိုက်သဖြင့် လမ်းမှာ ငွက်ထသွားသည်။ သို့သော် ပြိုပျက်နေသော တဲကလေးတစ်ခုကို မြင်မိ၍ နားခိုရန် အထဲသို့ဝင်လိုက်သည်။

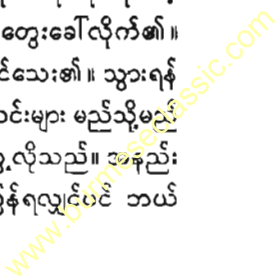
တဲထဲတွင် အလောင်းကောင်တစ်ခုကို တွေ့ရသည်။ ဂျပန်စစ်ဝတ်စုံကို ဝတ်ထားသော အလောင်းဖြစ်၏။ မှန်းဆရသည့်ပုံပန်းမှာ ဖျားနာသော၊ သို့မဟုတ် ဒဏ်ရာရသော စစ်သားတစ်ယောက်ဖြစ်နိုင်၍ လမ်းခရီးတွင် နောက်ကျန်ရစ်ခဲ့ကာ ဤတဲတွင်းသို့ လေးဖက်တွားဝင်ပြီး သေဆုံးခဲ့သည်ဟု ယူဆရသည်။ ကိုယ်ခန္ဓာသည် ပုရွက်ဆိတ်များ ပိုးလောက်များဖြင့် အုံနေသည်။ သို့သော် ပုံပျက်ပန်းပျက်တော့ မဖြစ်သေးချေ။ ဤလူသည် တဲထဲတွင် တော်တော်ကြာကြာကလေး အသက်ရှင်နေခဲ့သေးသည်မှာ ထင်ရှားပေသည်။ အနားတွင် ငယ်ရွယ်သောဖခင်တစ်ဦးသည် သားငယ်ကလေးကို ချီထားသော ဓာတ်ပုံလေးတစ်ပုံ ရှိ၏။ သေသူနှင့် သူ့ကလေးဖြစ်မည်မှာ သံသယမရှိထိုက်ချေ။

ဤမိုးယိုနေသော တဲထဲတွင် လူသေကို မီးရှို့ရန် မဖြစ်နိုင်။ ထို့ကြောင့် တောအုပ်ထဲသို့ သယ်ယူသွားကာ မြှုပ်နှံခဲ့ရ၏။ ဓာတ်ပုံကို မည်သို့လုပ်ရမည်ကို စဉ်းစားသေးသည်။ သို့သော် နောက်ဆုံးတွင် သေသူနှင့်အတူထည့်၍ မြှုပ်လိုက်၏။ သူသည် ဤသို့ လိုအင်ဆန္ဒရှိမည်ဟု ယူဆမိသည်။ ဂျပန်ပြည်တစ်နေရာတွင် သားငယ်လေး၏ အိမ်နံရံပေါ်၌ ဤပုံမျိုးတစ်ပုံ ရှိမည်ဖြစ်ပြီး မကြာခဏ ကြည့်ကာ သူ့ဖခင်

အိမ်အပြန်ကို စောင့်မျှော်နေပေလိမ့်မည်။

ထိုတောအုပ်ထဲတွင် ဟိုနေရာ သည်နေရာတို့တွင် အခြားသော အလောင်းများကို တွေ့ရသေးသည်။ ဆုတ်ပြေးသော စစ်တပ်များမှ ကျန်ရစ်ခဲ့သူများဖြစ်သည်မှာ ထင်ရှားလှ၏။ မြန်မာပြည်တောင်ပိုင်းတွင် ဂျပန်များက 'အရိုးစုလမ်း' ဟု ခေါ်သည့်နေရာ တစ်နေရာရှိလေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် မကြာသေးမီက ရောက်ခဲ့သောနေရာမှာ ထိုနေရာပင်ဖြစ်၏။ နာမည်နှင့်လိုက်အောင်ပင် ထိုနေရာသည် တောအုပ်ကလေး ထက်ပင် ထိတ်လန့်ဖွယ်ဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်သည် ဂျပန်စစ်သားများ၏ အလောင်းတို့ကို တွေ့သည့်နေရာ၌ မြှုပ်နှံရပါတော့သည်။ သို့သော် ဤအလုပ်သည် လွန်စွာကြီးမားကြောင်းကို တွေ့လာရတော့၏။ တောအုပ်ကလေးထဲတွင်ပင် မြှုပ်နှံသည့်အချိန်မှာ တော်တော်ကြာခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်သည် သူတို့ကို စွန့်ပစ်မထားရက်ပါ။ ဤနေရာကလေး တစ်နေရာသာ မဟုတ်နိုင်။ မြန်မာပြည် တဝန်းတွင် ကျွန်ုပ်တို့၏ နိုင်ငံသား ရဲဘော်ရဲဘက်တို့သည် မြှုပ်နှံခြင်းမခံရသည့် အလောင်းဘဝတွင် မည်မျှ များများရှိနေသည်ကို မှန်းဆ၍မရပါ။ သေသူများ၏ ငိုကြွေးသံများသည် ကျွန်ုပ်ကို ခေါ်နေကြသည်။ တစ်စုံတစ်ခု လုပ်ရတော့မည်ဟု ကျွန်ုပ် ပြတ်ပြတ်သားသား တွေးခေါ်လိုက်၏။ သို့သော် မုဒုံသို့လည်း သုတ်ခြေတင်ချင်သေး၏။ သွားရန်လိုသည်။ ကျွန်ုပ်၏ ရဲဘော်အပေါင်းအသင်းများ မည်သို့မည်ပုံရှိသည်ကို သိလိုသည်။ သူတို့နှင့် တွေ့လိုသည်။ အနည်းဆုံး ကျွန်ုပ်၏ တပ်စိတ်ကလေးသို့ ပြန်ရလျှင်ပင် ဘယ်

လောက်ပျော်စရာကောင်းမည်လဲ- တွေးမိသည်။ ကျွန်ုပ် ပြန်ရောက်လာလျှင်လည်း လူတိုင်းသည် ဘယ်လောက်ပျော် လိုက်မလဲဟု တွေးမိသည်။ ကြာကြာတွေးလေလေ ကျွန်ုပ်၏ ရှေ့သို့ ထမ်းပိုးနောက်ဆုတ် လှည်းဒုတ်အခြေအနေသည် ပို၍ ဆိုးလေလေဖြစ်သည်။ မုဒုံသည် တော်တော်ဝေးသေး၏။ ယခုနှုန်းအတိုင်း သွားရမည်ဆိုလျှင် နှစ်ပေါင်းများစွာကြာမှ ရောက်မည်ထင်သည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ နောက်ဆုံးတွင် တောအုပ်ကလေးထဲ ရှိ တွေ့သမျှအလောင်းများကို မြှုပ်နှံသင်္ဂြိုဟ်ခဲ့ပြီး ခရီးဆက်ခဲ့ ရာ ကျယ်ပြန့်သော မြစ်တစ်ခုသို့ ရောက်ခဲ့သည်။ စစ်တောင်း မြစ်ပင် ဖြစ်လေ၏။ လျင်မြန်စွာ စီးနေသည့် ရွှံ့ရေပြည့်လျှံ နေသည်။ တစ်ဖက်သို့ကူးရန် ကူးတို့လှေကို ရှာဖွေခိုက်တွင် ကြောက်မက်ဖွယ်မြင်ကွင်းကို တွေ့ရတော့သည်။

ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်နေသော အလောင်းများ အထပ် ထပ် စုပုံနေ၏။ မြစ်တစ်လျှောက်ရှိ နုံးမြေတွင် ပုံနေသည်။ ကျူပင်နှင့် အမြှုပ်ထနေသည့် အမှိုက်သရိုက်များအကြား ပူနွေးသောရေထဲတွင် ပုံနေခြင်းဖြစ်၏။ အဝတ်အစားများ အပါအဝင် ပိုင်ဆိုင်ပစ္စည်းမှန်သမျှကို ဖယ်ရှားယူငင်ထားခြင်း ခံနေရသည်။ ဤနေရာသည် ကျွန်ုပ်တို့စစ်တပ်များ ဖြတ်ကူး ရာဒေသဖြစ်ပြီး တပ်ဆုတ်ရာတွင် များစွာ သေကြေကြရ သော နေရာပင်ဖြစ်၏။

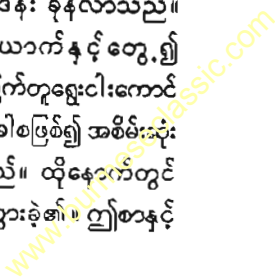
ကျွန်ုပ်သည် မျက်နှာကို အုပ်လိုက်မိ၏။ ဤလုပ်ငန်း ကို လုပ်ကိုင်နိုင်ရန် ကျွန်ုပ်တွင် အင်အားမရှိပါ။ တစ်ယောက် တည်းနှင့် ဤလုပ်ငန်းကို သွားမတို့ရပါ။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် လက်မြောက်လိုက်ရ၏။ သူတို့ကို မြှုပ်နှံဖို့ ကျွန်ုပ် မကြိုးစားတော့ပါ။ 'သေပြီးတာ သေပြီးသားပဲပါ' ဟု မိမိကိုယ်မိမိ ပြောရသည်။ သူတို့ အကြောင်း မတွေးဘဲနေလိုက်၏။ ထိုကံဆိုးသော သူများ အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသည်မှန်သော်လည်း ကျွန်ုပ်တွင် တာဝန်ရှိသည်တော့ မဟုတ်ပါ။ တစ်ယောက်ချင်းအတွက် ပူပန်သောကရောက်ပြီး ရပ်နားနေ၍ မဖြစ်ပါ။ တပ်ခွဲတွင် ပြန်၍ ပေါင်းဆုံမည်။ ဂျပန်ပြည်သို့ပြန်မည်၊ ပြီးတော့ ဘဝသစ်ကို စတင်မည်။ ဤကား ကျွန်ုပ်၏ နှလုံးတွင်းမှ ကျွန်ုပ်၏ ပြုလုပ်လိုသော ဆန္ဒပင်ဖြစ်ပါ၏။

ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီးသောအခါတွင် စိတ်သက်သာရာ ရသွားသည်။ လှေဖြင့် မြစ်ကြောင်းတစ်လျှောက် စုန်ဆင်းခဲ့ သည်။ အခြေအနေအရ နွားလှည်း ရထားတို့ဖြင့် ကုန်းကြောင်း ခရီးကို ဆက်ခဲ့သည်။ မကြာမီပင် မုဒုံမြို့သို့ ရောက်ခဲ့၏။

ခရီးတစ်လျှောက်တွင် ကျွန်ုပ်သည် မြန်မာစကားကို လည်း တော်တော်ပင် ရေရေလည်လည် တတ်ခဲ့ရ၏။ ဘုန်းကြီးကဲ့သို့လည်း နေထိုင်တတ်လာသည်။

မုဒုံကို ချဉ်းကပ်လာသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်ုပ်၏ နှလုံးသည် စိတ်လှုပ်ရှားမှုဖြင့် တဒိန်းဒိန်း ခုန်လာသည်။ မြို့စွန်က တောထဲတွင် လူတစ်ယောက် နှင့်တွေ့၍ မြို့အကြောင်းမေးကြည့်၏။ သူသည် ကြက်တူရွေးငါးကောင် ကို ဖမ်းဆီးရန် သစ်ပင်တစ်ပင်ကို ချိုင်ပြီးခါစဖြစ်၍ အစိမ်းဆုံး အကောင်ကို ကျွန်ုပ်အား လှူဒါန်းသည်။ ထိုနေ့ကတွင် ကျွန်ုပ်သွားလေရာသို့ ထိုငှက်ကို ခေါ်သွားခဲ့၏။ ဤစာနှင့်

အတူ သင်တို့ထံပို့လိုက်သော ငှက်သည်လည်း ဤငှက်ပင် ဖြစ်တော့သည်။

ကျွန်ုပ်နှင့် တွေ့ဆုံရသော လူ၏ ပြောပြချက်အရ ဆိုလျှင် မုဒုံမြို့တွင် ဂျပန်စစ်သုံးပန်းစခန်းများရှိ၍ စခန်းတစ်ခု မှ အကျဉ်းသားများသည် အမြဲပင် တေးများသီနေကြသည် ဟုဆို၏။ ထိုအခါတွင် သင်တို့ရှိသေးသည်ကို ကျွန်ုပ်သိလိုက် ၏။ ထကမိတော့မလောက် ဝမ်းသာသွားကာ မြို့ထဲသို့ သုတ်ခြေတင်မိတော့သည်။ အထပ်ထပ် မေးမြန်းစုံစမ်းပြီး နောက်တွင်ကား စခန်းကို တွေ့ရတော့၏။ သို့သော် ထို အချိန်မှာ ညဉ့်နက်ပြီဖြစ်၍ စခန်းမှာပိတ်ထားပြီး ပြတင်း ပေါက်မှ မှန်အိမ်မီးရောင်ကလေး ထိုးထွက်နေသည်ကိုသာ တွေ့ခဲ့ရ၏။

ထိုနေ့ညတွင် ကျွန်ုပ်သည် ခြံစည်းရိုးဆေးမှ စိတ်လှုပ် ရှားမှုအပြည့်ဖြင့် စခန်းကို ငေးစိုက်ကြည့်နေသည်မှာ မီးရောင် ကလေး မှိတ်သွားသည်အထိဖြစ်သည်။ တစ်ကြိမ်တွင် တပ်ခွဲ များ၏ အသံလိုလို အသံကို ကြားရသဖြင့် တုန်လှုပ်၍ပင် သွားမိခဲ့၏။ နောက်ဆုံးတွင် ထိုနေရာကို စွန့်ခွာခဲ့ကာ မြို့ထဲမှ ဘုန်းကြီးကျောင်းတစ်ကျောင်းတွင် တစ်ညတာတည်းခိုခွင့် ကို တောင်းရတော့သည်။

နောက်နေ့နံနက် မှောင်ဆဲကာလတွင်ပင် အိပ်ရာမှနိုးခဲ့ သည်။ တတ်နိုင်သလောက် မြန်မြန် စခန်းသို့ ရောက်လိုစေ ကြောင့် အိပ်ရာမှ လူးလဲထကာ သင်္ကန်းကို ရုံသည်။ ယနေ့ တော့ ကျွန်ုပ်၏တပ်ခွဲနှင့် ပေါင်းစည်းမိတော့မည်ဟု တွေးမိ ၏။ စွန့်ခွာလာခဲ့ရသည်မှာ သုံးလကြာခဲ့ပြီဖြစ်ပြီး ထိုကာလ

အတွင်း အမျိုးစုံ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည်။ ကျွန်ုပ်သည် စိတ်လှုပ်ရှား ပျော်ရွှင်လွန်း၍ သင်္ကန်းကိုရုံရာတွင် လက်များပင် တုန်ရီနေ ၏။ ကျောင်းကထုတ်ပေးသော သင်္ကန်းအသစ်ကို ဝတ်ရုံ၍ သပိတ်ကို ယူလိုက်သည်။

‘သူတို့တော့ ငါ့ကို ဒီပုံမျိုးတွေ့ရရင် အံ့ဩသွားကြမှာပဲ။ သူတို့ ငါ့ကို တွေ့ရရင် ဝမ်းသာကြမှာ ငါသိတယ်’

တစ်ကိုယ်တည်း ရယ်မောပြောဆိုမိသည်။

ကျောင်းဝင်းထဲမှစောင်းသံကြောင့် ကျွန်ုပ် နိုးလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေ၏။ တစ်စုံတစ်ယောက်သည် ‘ဟန်းယုနေဂံယာဒိုး’ တေးသွားကို စမ်းနေ၏။ ကျွန်ုပ် ခဏတော့ နားစွင့်နေမိရာ ဘယ်သူတီးနေသလဲကို သိချင်စိတ်သည် မတုန်းလှန်နိုင် အောင် ဖြစ်လာသည်။ ခရမ်းရောင် မိုနိုမိုနိုကလေးဖြစ်သော အရုဏ်ရောင်ခြည်အောက်တွင် မြန်မာလူငယ်လေးတစ်ဦး သည် စောင်းကောက်ကို လှေကျင့်နေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် သူ့ထံ သို့သွား၍ ဒီလောက်အစောကြီး ဘာကြောင့် ထ၍ တီးနေရ သည်ကို မေးမြန်းသည်။

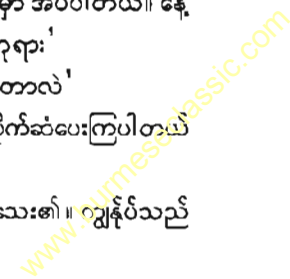
သူက ရိုသေစွာ ဦးညွတ်၍ ပြန်ပြော၏။

‘အရှင်ဘုရားကို နေ့နှင့်ယုက်မိတာ စိတ်မကောင်းပါ ဘုရား။ တပည့်တော်ဟာ ဒီမီးဖိုဆောင်မှာ အိပ်ပါတယ်။ နေ့ တိုင်း ဒီစောင်းနဲ့ ဝမ်းစာရှာရပါတယ်ဘုရား’

‘ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီတီးလုံးကို တီးတာလဲ’

‘အင်္ဂလိပ်တွေက ဒီသီချင်းဆိုရင် ပိုက်ဆံပေးကြပါတယ် ဘုရား’

ကျောင်းဝင်းဖွင့်ရန် အချိန်လိုနေသေး၏။ ကျွန်ုပ်သည်

စောင်းကိုယူလိုက်ကာ ကျွန်ုပ်၏ တီးကွက်အတိုင်း တီးလိုက်သည်။ လူငယ်လေးသည် မျက်လုံးပြူးကြီးများနှင့် ကြည့်လိုက်ပြီး သူ့ကို သင်ကြားပေးပါရန် လျှောက်ထား၏။ ထိုကဲ့သို့တီးလျှင် ပိုက်ဆံပို၍ ရမည်ဖြစ်ကြောင်းလည်း ပြောသေးသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ပျော်ရွှင်လည်း ပျော်ရွှင်လာသည်။ သူ့ကို ကူညီနိုင်၍လည်း ကျေနပ်ရသည်။ သူ ထိုသီချင်းတစ်ပုဒ်လုံးကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် တီးတတ်သည်ကတော့ နောင်ကာလအတော်ကြာမှပင် ဖြစ်ပါ၏။

ထိုနေ့နံနက်တွင် လူငယ်လေးက မမျှော်လင့်သော သတင်းအစအနကို ပြောပြသည်။

‘အင်္ဂလိပ်တွေ အုပ်ချုပ်တဲ့ ဆေးရုံတစ်ရုံရှိတယ်။ လူနာတစ်ယောက်သေရင် ဆေးရုံဝင်းထဲက သင်္ချိုင်းခွာပဲမြုပ်တယ်။ အင်္ဂလိပ်ဆရာဝန်နဲ့ သူနာပြုတွေက အသုဘကို ပို့တတ်တယ်ဘုရား။ ဒီတော့ လမ်းဘေးက စောင့်နေပြီး သူတို့အပြန်မှာတီးရင် ပိုက်ဆံပေးပေးသွားတတ်တယ်။ သင်္ချိုင်းစောင့်က ဒီနေ့ အသုဘတစ်ခုရှိတယ်လို့ ပြောတယ်ဘုရား။ ဂျပန်စစ်သားတွေဟာ အချိန်အတော်ကြာကြာ ဂူတစ်ခုထဲမှာ စုခံနေခဲ့တယ်တဲ့ဘုရား။ ဒါပေမဲ့ နောက်ဆုံးတော့ သူတို့တွေ လက်နက်ချလိုက်လို့ ဒဏ်ရာရတဲ့လူတွေကို ဒီဆေးရုံကို ယူလာတယ်တဲ့။ တော်တော်ပဲ ကြည့်မကောင်းရှုမကောင်းဖြစ်နေတာပဲလို့ မြို့ထဲမှာ လူတွေပြောနေကြတယ်ဘုရား။ တချို့က သေသွားတော့ သူတို့ကိုလည်း ဒီမနက်အတူတူမြုပ်မယ်တဲ့။ ဒါကြောင့် တပည့်တော်သွားပြီး စောင်း

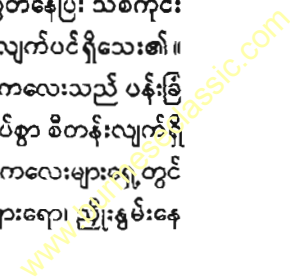
တီးရင် ပိုက်ဆံရမှာ သေချာတယ်ဘုရား’

ကြိတ်တောင်ထွတ်မှ လူနာများပေးလောဟု ကျွန်ုပ်မှန်းဆတွေးတော့မိသည်။ ကျွန်ုပ် ထွက်ခွာလာခဲ့ပြီး ထိုလူတွေ ဘာဖြစ်ကုန်သနည်း။ သူတို့ကို စကားပြောခွင့်မရတောင် သူတို့အကြောင်းကို သိလိုလှသည်။ သို့သော် ကျွန်ုပ်သည် စခန်းသို့ ပြန်မီပြီဆိုလျှင် ဤသို့ စုံစမ်းဖို့ မဖြစ်နိုင်။ ထို့ကြောင့် ဆေးရုံကို အရင်သွား၍ စုံစမ်းမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပါ၏။

ဘုန်းကြီးကျောင်းဝင်ပေါက် ဖွင့်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်ုပ်သည် လူငယ်လေးနှင့်အတူ ဆေးရုံသို့ သွားခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် စောလှန်းနေသဖြင့် မေးမြန်းစုံစမ်းရန် လူတစ်ဦး တစ်ယောက်ကိုမျှ မတွေ့ရပါ။ ဆေးရုံထဲသို့ မည်သူမျှ ဝင်လာခြင်းလည်းမရှိ၊ ထွက်ခြင်းလည်းမရှိ ဖြစ်နေသည်။

ထိုခဏတွင် ဓမ္မသီချင်းများ ဆိုနေသည့် အသံများကို ကြားရ၏။ ယောက်ျားနှင့် မိန်းမများ ရောနှောသီဆိုနေကြခြင်းဖြစ်သည်။ မိန်းမအသံကတော့ များ၏။ ထိုအသံများမှာ သင်္ချိုင်းဘက်ဆီမှ ထွက်ပေါ်လာခြင်းဖြစ်ပြီး၊ သင်္ချိုင်းသည် ဆေးရုံနောက်ဘက်က တောအုပ်ကလေးတွင် ရှိပေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် တောအုပ်ထဲသို့ ဝင်သွားသည်။ သစ်ပင်များသည် နံနက်ခင်းမြူနင်းများဖြင့် စိုစွတ်နေပြီး သစ်ကိုင်းများတွင် ဖြူဖွေးသော နှင်းမြူများ ခိုလျက်ပင်ရှိသေး၏။ သန့်ရှင်းလှသော သင်္ချိုင်းတွင်းက လမ်းကလေးသည် ပန်းခြံတစ်ခုကဲ့သို့ ထင်မြင်စေသည်။ သပ်ယပ်စွာ စိတန်းလျက်ရှိသည့် လက်ဝါးကပ်တိုင်ပုံနှင့် သင်္ချိုင်းဂူကလေးများရှေ့တွင် လန်းဆန်းလျက်ရှိသေးသော ပန်းခွေများရော၊ ညှိုးရွမ်းနေ

သည့် ပန်းခွေများပါ ဟိုနေရာသည်နေရာများတွင် ရှိနေကြ၏။ သင်္ချိုင်းထောင့် တစ်နေရာတွင် အင်္ဂလိပ်တစ်အုပ်သည် ရပ်နေကြသည်။

ကြီးမားသော ယူကလစ်သစ်ပင်နောက်မှ ကွယ်၍ ကျွန်ုပ်သည် သူတို့ကို စောင့်ကြည့်နေလိုက်၏။ များသော အားဖြင့်မှာ သစ်လွင်ပုံကျသည့် ဝတ်စုံများဝတ်ထားသည့် မျက်လုံးပြာပြာ ပါးအို့နီနီ သူ့မှာပြုဆရာမများ ဖြစ်ကြလေသည်။ ယောက်ျားများသည် ဦးထုပ်များ ဆောင်းမထားကြချေ။ မြုပ်နံ့ခြင်းကိစ္စမှာ ပြီးခါစဖြစ်၍ သူတို့သည် ဝူ၏ဘေးတွင် မေ့သီချင်းကို ဆိုနေကြခြင်းဖြစ်၏။ သီချင်းပြီးဆုံးသော အခါ သူတို့ကိုယ်တွင်သူတို့ ကြက်ခြေခတ်သဏ္ဍာန်ပြု၍ ဦးခေါင်းကိုညွတ်ပြီး ခဏမျှ ဆုတောင်းလိုက်ကာ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်စွာ လမ်းလျှောက်ထွက်ခွာသွားကြလေ၏။

သူတို့သွားကြသောအခါ ကျွန်ုပ်သည် အနီးသို့သွား၍ ကြည့်လိုက်သည်တွင် လိပ်သဲကျောက်ဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ဝူအသစ်စက်စက်တစ်ခုနှင့် သေးငယ်သော်လည်း လှပသော ပန်းခွေတစ်ခုကိုပါ တွေ့ရသည်။ ကျောက်ပြားတွင် 'ဤနေရာ၌ အမည်မသိဂျပန်စစ်သားများတည်ရှိသည်' ဟု ရေးထွင်းထားပေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် စိတ်ရွပ်ရွာနှင့် ခဏမျှ ရပ်နေမိသည်။ ထိုအနိတ်တွင် သင်္ချိုင်းပေါက်ဝမှ 'ဟန်းယုနော်ယာဒိုး' ကို တီးခတ်လိုက်သော စောင်းသံကို ကြားရသည်။ စောင်းမှ တေးသံက ဆွဲငင်လိုက်ဘိသည့်အလား ကျွန်ုပ်သည် ဒပီးဒယိုင်နှင့် အပေါက်ဝသို့ ထွက်ခဲ့သည်။ ကျွန်ုပ်သည် ရှက်စိတ်

ဖြင့် ပူထူနေ၏။ မြစ်၏ ဘေးတစ်နေရာတွင် စုပုံနေသော အလောင်းများကို ကျောခိုင်းလာခဲ့ရက်သည့် ကျွန်ုပ်ကား အဘယ်မျှ သိမ်ဖျင်းယုတ်ညံ့သော သူတစ်ယောက် ဖြစ်ပါသနည်း။

ကျွန်ုပ်၏ ကိုယ်တွင်းမှ ကြောက်စရာကောင်းသော အသံကို ကြားနေရ၏။ ငါတို့၏ ဖျားနာသောသူ၊ ဒဏ်ရာ ရသောသူများကို ပြုစု၏။ ငါတို့၏ လူသေများကို မြှုပ်နှံ၏။ ထိုလူသေများ၏ ဝိညာဉ်များ နှစ်သိမ်စေရန်အတွက် ဆုတောင်း၏။ ဒါတွေကို ငါတို့အစား နိုင်ငံခြားသားများက ပြုလုပ်ကြလေပြီ။ စစ်တောင်းမြစ်ကမ်းပါးတွင်သော်လည်းကောင်း၊ တောင်ကြားများတွင် မင်း၏ ရဲဘော်ရဲဘက်များ၏ အရိုးများဆွေးမြည့်အောင် မင်း လျစ်လျူရှုပစ်ထားနိုင်ပါ တကား။ 'ဟန်းယုနော်ယာဒိုး' သည် မင်းအိမ်နှင့် မင်းမိတ်ဆွေများကိုသာ တမ်းတရန် သီချင်းမဟုတ်။ ဟိုက စောင်းသံသည် လူတိုင်းကို သူတို့အိမ်၏ ငြိမ်းချမ်းမှုတွင် တမ်းတခြင်းကို ဖော်ပြနေခြင်းဖြစ်သည်။ ပြည်ပနိုင်ငံတစ်ခုတွင် မြေပေါ်၌ ပစ်ထားသည့် လူသေများသည် ထိုသီချင်းကို နားဆင်ရန် အဘယ်မျှ လိုလားကြပါလိမ့်မည်နည်း။ သူတို့အတွက် နားခိုစရာနေရာ တစ်နေရာရာကို ရှာဖွေပေးဘဲနှင့် မင်းသည် ဤတိုင်းပြည်မှ ထွက်ခွာသွားနိုင်ပါသလား။ ပြန်လော့၊ မင်းခြေလှမ်းများကို ပြန်လှည့်လော့။ ဒီကို အလာလမ်း၌ မြင်ခဲ့ရသည်များကို ပြန်တွေးကြည့်ပါလော့။ ထွက်ခွာသွားချင်စိတ်ရှိနေဆဲပင်လော့။ မြောက်ဘက်သို့ ပြန်သွားဖို့ သတ္တိမရှိပါသလော့။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုအသံကို လျစ်လျူမရှုနိုင်ပါ။ မမျှော်လင့်သော တာဝန်တစ်ရပ်သည် ကျွန်ုပ်အပေါ်ကျရောက်လာပါတော့သည်။ မြန်နိုင်သမျှ မြန်မြန်ထမ်းဆောင်ရန် ခရီးထွက်ရပါတော့မည်။ ကျွန်ုပ်သည် သင်တို့ရှိရာစခန်းသို့ သွားရမည့်အစား မြို့ထဲမှ တောက်လျှောက် ထွက်ခွာလာခဲ့တော့သည်။

အဝေးမှပင်ဖြစ်ပါစေ ရဲဘော်ရဲဘက်များကိုတော့ မြင်ချင်ပါသေးသည်။ ကျွန်ုပ်၏ ခြေလှမ်းများ နှေးတုံ့လာ၏။ ခဏခဏပင် လှည့်လာလိုက်။ ပြန်သွားလိုက်နှင့် နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်ုပ်တို့သည် စခန်းသို့ရောက်ခဲ့သေး၏။ သို့သော် မည်သူမျှ မရှိပါ။ နာရီပေါင်းများစွာ စောင့်ကြည့်သည်။ သင်တို့ကား ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းတစ်ခုအတွက် အားလုံးသွားကြလေပြီ။ စိတ်ပျက်သွားသော်လည်း ဆက်လက်မစောင့်နိုင်တော့သဖြင့် တစ်ချိန်ပြန်၍ ထွက်လာခဲ့ရပါတော့သည်။

မုခုံမြို့စွန်များကို သုတ်ခြေတင်ဖြတ်ကျော်၍ ပြင်ပြီးခါစဖြစ်ပုံရသော တံတားကျဉ်းကလေးကို ဖြတ်လိုက်သည်တွင် သင်တို့ ကျွန်ုပ်ဘက်ဆီသို့ လာနေသည်ကို တွေ့ရတော့၏။ တံတားတစ်ဝက်သို့ ရောက်သည်အထိ သင်တို့မှာ မြင်နေကျမဟုတ်သည့် ရွံ့များ ပေကျဲနေသော စစ်သုံးပန်းအဝတ်အစားများနှင့် ဖြစ်သောကြောင့် တစ်ယောက်ကိုမှ မမှတ်မိပါ။ ထိုနောက် ကျွန်ုပ်တို့ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ပို၍ နီးကပ်လာသောအခါ ကျွန်ုပ်သည် ဝမ်းသာခြင်း၊ ဝမ်းနည်းခြင်း၊ အနေအထိုင်ကျပ်ခြင်း၊ စသည်တို့ဖြင့် တုန်ရီလာပါသည်။ တံတားကျဉ်း

ကလေးပေါ်တွင် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် လမ်းပေး၍ ဖြတ်သန်းကြစဉ် ကျွန်ုပ်၏ ရင်ထဲတွင် ရှိသမျှကို ပြန်လည်ဖော်ပြနိုင်စွမ်း မရှိတော့ပါ။ ကြာမြင့်ခါပြီးမှ ရဲဘော်ဟောင်းများနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် တွေ့ရတော့သည်။ သို့သော် ကျွန်ုပ်ကား မြောက်ပိုင်းသို့ပြန်သွားရန် ဆုံးဖြတ်ပြီးခဲ့ချေပြီတကား။ ကျွန်ုပ်သည် သင်တို့နှင့်ပြန်၍ မဆုံစည်းနိုင်တော့သည်ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်ုပ်ကို သင်တို့ မှတ်မိသွားခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ရပါတော့သည်။ သင်တို့ကို မီးရှို့မသည် သေလေပြီဟု အထင်ရောက်စေရပါတော့သည်။

ထိုနောက်တွင်ကား ကြက်တူရွေးစိမ်းကလေးကို ပခုံးပေါ်တင်၍ ကျွန်ုပ်သည် မြောက်ဘက်သို့ ဦးတည်ကာ လျင်မြန်စွာ ထွက်ခဲ့ပါတော့၏။

*

ကလေးများဖြင့် တလက်လက်ဖြစ်နေ၏။ ကျွန်တော်တို့ သဘော၏ ကိုယ်ထည်နံရံကို လှိုင်းများက တဖျပ်ဖျပ်ရိုက် နေသည့်အသံကိုသာ ကြားကြရသည်။ သဘောသည် ချော မောစွာ လျှောတိုက်သွားနေခဲ့သော်လည်း အမှောင်ပျိုးလာ သည်တွင် အနည်းငယ်တော့ လူးလာ၏။

တပ်ခွဲမှူးသည် ဆက်၍ ဖတ်ပြန်သည်။

* * *

အခန်း (၆)

တပ်ခွဲမှူးသည် ဤမျှ ဖတ်မိသောအခါ နေကာရွက် ဖျင်ပေါ်မှ ကြက်တူရွေးကလေးက 'အား ကျုပ်အိမ်မပြန်နိုင် ဘူး' ဟု အော်လိုက်သည်။ သူ့အသံသည် ကြေကွဲစရာ သက်ပြင်းချသကဲ့သို့ အဆေးသို့ လွင့်ပါးသွားလေ၏။ ကျွန်တော် တို့အားလုံးလည်း သက်ပြင်းချမိကာ သမုဒ္ဒရာပြင်ဆီသို့ ငေးမောကြည့်နေမိကြသည်။

ညနေစောင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်းဆွယ်၏ ထင်းထင်းဖြစ် သောအရောင်တို့သည် မှေးမှိန်သွားလေပြီ။ ဓာတ်ပုံနဂ္ဂတစ် ကော်ပြားပေါ်မှ ရူမျှော်ခင်းနှင့် တူနေ၏။ ဆုမကြားကျွန်းနှင့် မလေးကျွန်းဆွယ်တို့သည် ငြိမ်သက်သော ရေပြင်ပေါ်မှ ကျွန် တော်တို့ကို ပတ်ချာလှည့်၍ တဖြည်းဖြည်း ရွေ့လျားနေဆဲ ဖြစ်သည်။ ဟိုနားသည်နားမှ ချောင်းပေါက်ဝကလေးများ သည်လည်း မှောင်ရိပ်ကျလျက်ရှိကာ အချို့နေရာများတွင် ဆိုက်ကပ်ထားသော တံငါလှေကလေးများမှ မီးရောင်

ဤစာကို တစ်ညလုံးရေးနေသည့်အချိန်မှာ ကျွန်ုပ်သည် ဘုန်းကြီးကျောင်းတစ်ကျောင်းတွင် တည်းခိုနေခိုက်ဖြစ်ပါ သည်။ အရုဏ်တက်ခါနီးပါပြီ။ လမင်းလည်း ခြံထဲမှ ထန်း ပင်အောက်တွင် လင်းနေသော မီးအိမ်ကြီး ဆွဲချိတ်ထားသလို ဝင်ခါနီးလှပါပြီ။ ကြယ်တွေလည်း ကြောနေ၏။

သင်တို့အား ကျွန်ုပ်သည် မီးဖိုခန်းမဖြစ်ပါသည်ဆိုခြင်း ကို အဘယ်မျှ အသိပေးချင်နေသည်ကို သင်တို့ စဉ်းစားမိ နိုင်ပါသည်။ သို့သော် ဂျပန်တစ်ယောက်ဖြစ်မှန်းသိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်ုပ်သည် စစ်သုံးပန်းစခန်းသို့ ဝင်နေရပါတော့ မည်။ ကျွန်ုပ်၏ တာဝန်သစ်ကို စွန့်ပယ်ရပါတော့မည်။ ယခင်က သင်တို့ထံ စာစရေးထားလိုက်၊ ရပ်လိုက်။ နောက် တစ်စောင် စ၍ ရေးထားလိုက်၊ ရပ်ပစ်လိုက်နှင့် အကြိမ်များစွာ ပြုခဲ့ပါသည်။ ယခင်က သံယောဇဉ်တွေ ဖြတ်ပစ်ဖို့ မိမိကိုယ် မိမိ ပြောရပါ၏။ အမိနိုင်ငံသို့ပြန်၍ သင်တို့နှင့်အတူ အလုပ် မလုပ်နိုင်တော့သည်ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်ုပ် အသက်ရှင်နေ

သေးမှန်းသိလျှင် သင်တို့သည် ကျွန်ုပ်အတွက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်ကြရမည်သာ ရှိသည်။ ထို့ပြင် နောင်ကာလ၌ ကျွန်ုပ် သည် တကယ့်မြန်မာဘုန်းကြီးအဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲလိုက်ပြီး လျှင်ကား တပ်ကြပ် မီးခူရှိုးမဆိုသောလူသည် မရှိနိုင်တော့ ပါ။

ဝေးကွာလှသော နယ်မြေတွင် ကိုယ့်နိုင်ငံသားချင်းများ ကို မြှုပ်နှံနေခိုက်မှာပင်လျှင် သင်တို့ကို သတိမရဘဲ မနေနိုင် ဖြစ်လာပြီး စိတ်သောကရောက်ခဲ့ပါသေးသည်။ ထိုအခါမျိုး တွင် မုဒုံသို့ပြန်လာခဲ့၍ ခြစည်းရိုးတစ်ဖက်ကရပ်ကာ သင်တို့ သီချင်းဆိုသည်ကို နားထောင်ရပါသည်။ သင်တို့နှင့်အတူ သီချင်းဆိုခဲ့ပုံများကို သတိရ၍ အိမ်လွမ်းနာကျခဲ့ရပါသည်။ သင်တို့ ဂျပန်ပြည်ကို ဘယ်တော့ပြန်ကြမလဲဆိုသည်ကို ကျွန်ုပ် အစဉ်ပူနေခဲ့ရ၏။ သို့ဖြစ်သောကြောင့် မုဒုံပြန်ရောက်၍ သင်တို့ရှိသေးမှန်းသိရတိုင်း စိတ်သက်သာခွင့်ရ၍ သက်ပြင်း ချခဲ့ရသည်။

တစ်ကိုယ်တည်း ရေရွတ်တတ်သော စကားများကို ကျွန်ုပ်မွေးထားသော ကြက်တူရွေးကလေးက ရနေပါပြီ။ ယခု သူသည် သင်တို့အနားတွင် ရှိလိမ့်မည်ထင်ပါ၏။ သင်တို့၏ ကြက်တူရွေးကမူ ကျွန်ုပ်၏ပခုံးပေါ်တွင် နားနေပါသည်။ သူသည် ခဏခဏပင် 'ဟေး... မီးငူရှိုးမ၊ ဂျပန်ပြည်ကို ပြန် ကြပါစို့... တို့များအတူတူ' ဟု အော်အော်နေပါ၏။ မည်သို့ သော အကြောင်းကြောင့်မှန်းမသိ။ သူစကားသည် ကျွန်ုပ်ရင် ကို ဒိတ်ကန် ဖြစ်သွားစေပါသည်။

သို့သော်... ကျွန်ုပ်မပြန်တော့ပါ။ ကျွန်ုပ်၏ တာဝန်မပြီး

ဆုံးမချင်း မပြန်တော့ပါ။ မနေ့ကတော့ ကျွန်ုပ်သည် စိတ်ထိန်း ရာက လွတ်သွားခဲ့ရသည်။ ကြာရှည်ပြုထားရသည့် အဓိဋ္ဌာန် ကိုပင် မေ့လျော့သွားသည်။ သင်တို့ကို နှုတ်ဆက်သောအား ဖြင့် နောင်းကို တီးပြလိုက်မိတော့၏။ ကျွန်ုပ်သည် သင်တို့၏ စခန်းကို ခွာခဲ့၍ လျှောက်လာရာ ပခုံးပေါ်က ကြက်တူရွေး နှစ်ကောင်သည် သူတို့၏ တောင်းပန်ချက်များကို တစ်ယောက် တစ်ခွန်း ပြောလာကြပါသည်။ သူတို့နှစ်ကောင်ကို ရွေးချယ် ရပါတော့မည်။ သို့သော် ကျွန်ုပ်၏ ရွေးချယ်ရန်ကား ပြတ် သားလှပါ၏။ အညကြကွယ်လွန်ရှာရသူတို့၏ မရေတွက် နိုင်သော အရိုးတို့သည် ကျွန်ုပ်ကို ခေါ်ငင်နေပါသည်။ သူတို့ ကျွန်ုပ်ကို စောင့်နေကြပါသည်။ ကျွန်ုပ်သည် သူတို့ကို လျစ်လျူ မရွံ့နိုင်ပါ။

သင်တို့ ခွင့်လွှတ်ကြလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်ပါသည်။

ပထမဆုံးအကြိမ် မုဒုံမှ ထွက်ခွာလာခဲ့စဉ်က ကျွန်ုပ် သည် ပြောခဲ့သော စစ်တောင်းမြစ်သို့ ဖြတ်ကူးသော တစ်ဖက် ကမ်းဆီသို့ တိုက်ရိုက်ထွက်ခဲ့သည်။ ဂျပန်တပ်မတော်သည် စစ်ရေးရှုံးနိမ့်၍ ဆုတ်ခွာကြရသောအခါ ခရီးလမ်းပန်း အဆက်အသွယ်များအားလုံး ပြတ်တောက်ခဲ့၏။ သို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့၏ စစ်တပ်များမှာ ဗရတ်သုက္ကနှင့် ပြေးကြရလေရာ ထိုကဲ့သို့သော ဝမ်းနည်းကြေကွဲစရာကောင်းသည့် ဆုံးရှုံးမှု မျိုးသည် မြန်မာပြည် အနှံ့အပြားတွင် ပေါ်ပေါက်ခဲ့ရပါတော့ သည်။

စစ်တောင်းမြစ်ကမ်းပါးတစ်လျှောက်တွင် နေလိုင်ကြ သော တိုင်းရင်းသားများ၏အဆိုအရ များစွာသော ဂျပန်တပ်

များသည် ညဘက်တွင် မြစ်ကိုဖြတ်ကူးရန် ကြိုးစားခဲ့ကြ၏။ ထိုနေရာသည် ရေစီးသန်သော မြစ်၏ ဂိုက်နစ်ရာကျော်ခန့် ကျယ်သော နေရာဖြစ်သည်။ ဖောင်ကလေးတစ်စီးတွင် လူကိုးယောက်၊ ဆယ်ယောက်ခန့်စီ ဖြတ်ကူးကြရန် ကြိုးစားခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် ဖောင်များသည် ရေလယ်လောက် အရောက်တွင် သန်လှသော ရေစီးထဲသို့ မောက်၍ ပါသွားရသည်။ အချို့မှာ တစ်ဖက်ကမ်းပါးသို့ရောက်ကာ တောကြီးအလယ်တွင် တင်ကျန်ရစ်ရ၏။ အခြားနေရာများမှလည်း ဖြတ်ကူးရန် ကြံကြသေး၏။ ထိုစဉ်က ညဘက်ဆိုလျှင် တိုင်းရင်းသားတို့သည် မြစ်လယ်တစ်နေရာဆီမှ မျောပါနေသော ဖောင်ပေါ်မှ ကယ်ပါယူပါ တစာစာအော်သံများကို ကြားခဲ့ကြရသည်ဆို၏။

ဖြတ်ကူးသည့် နေရာတိုင်းသည် အသက်တည်းဟူသော အခွန်ကို ကောက်သည်ချည်းဖြစ်သည်။ သို့သော် များစွာသော စစ်သားတို့ကား အထူးသဖြင့် အစာငတ်၍ အားပြတ်ကာ လမ်းပင်မလျှောက်နိုင်ကြသူတို့ကား လက်ပစ်ဗုံးနှင့် မိမိကိုယ်မိမိ သတ်သေသည့် အခွင့်အရေးကို ပထမဦးစွာ ရယူလေတော့၏။ ဆုတ်ပြေးကြသည့်တပ်များ ဖြတ်သွားပြီဆိုလျှင် လယ်ကွင်းများ၊ တောအုပ်များထဲမှ ပေါက်ကွဲသံများ မကြာခဏ ကြားခဲ့ကြရ၏။ တိုင်းရင်းသားများပင်လျှင် ပေါက်ကွဲသံတစ်ချက်သည် အသက်တစ်ချောင်းဟု သိနေကြလေပြီ။

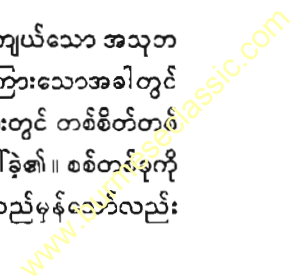
ဤကဲ့သို့ မပြောမဆို မှတ်တမ်းမတင်ဘဲ မေ့ပစ်လိုက်ကြသည့် အဖြစ်များသည် အလွန်များပြားစွာ ရှိခဲ့ရပေမည်။

ကျွန်ုပ်မြင်ခဲ့သည့် ထိုမြင်ကွင်းကြီးကို ဘာမျှမလုပ်ဘဲ မည်သူနေနိုင်ပါအံ့နည်း။ မည်သူသည် လိပ်ပြာသန့်သန့်(ဝါ) ငါနဲ့ မဆိုင်ဘူးဆို၍ လျစ်လျူရှုသွားနိုင်ပါအံ့နည်း။

အနီးအနားရှိ ရွာတစ်ရွာမှ တိုင်းရင်းသားများနှင့် ဘုန်းတော်ကြီးများ၏ အကူအညီဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ထိုအကောင်များကို မြစ်ကမ်းပါးသံမြေတွင် မြှုပ်နှံရန် စီစဉ်ခဲ့ရသည်။ တစ်နေ့သ၌ သဲများကိုတူးစဉ် ကျွန်ုပ်သည် ကြီးမားသော ပတ္တမြားကြီးတစ်လုံးကို ရရှိခဲ့၏။ နာမည်ကျော်ကြားလှသော မြန်မာ့ပတ္တမြားထဲမှ တစ်လုံးအပါအဝင်ပင်တည်း။ မျက်စိကျိန်းလောက်အောင်ပင် တလက်လက်အရောင်ထွက်နေသော နီရဲသည့်မီးလျှံနှင့်တူအောင်ပင် တောက်ပနေသည်။

ထိုပတ္တမြားကျောက်ကို လက်ထဲတွင် ကိုင်လိုက်ရင်းက ကျွန်ုပ်သည် သေသူများ၏ ဝိညာဉ်တို့ကို သတိရမိ၏။ သူတို့၏ပြာများကို ဤမြန်မာပြည်၌ သေဆုံးခဲ့ရသူများ၏ ဝိညာဉ်များအတွက် သရုပ်သင်္ကေတကို ဆောင်နေသည်ဟု မှတ်စွဲထားမိတော့သည်။ ထိုနေ့မှစ၍ ပတ္တမြားကို ကိုယ်နှင့်မကွာ ဆောင်ထားခဲ့ပါ၏။ စေတီပုထိုးများသို့ ဘုရားဖူးသွားတိုင်း ပတ္တမြားကို ပူဇော်ရာစင်ပေါ်၌တင်၍ ပူဇော်ပါသည်။

မုဒုံတွင် အင်္ဂလိပ်များသည် ကြီးကျယ်သော အသုဘအခမ်းအနားတစ်ခု ပြုလုပ်မည်ဟု ကြားသောအခါတွင် ဤပတ္တမြားသည်လည်း ထိုအခမ်းအနားတွင် တစ်စိတ်တစ်ဒေသဖြစ်စေလိုသော ဆန္ဒသည် ဖြစ်ပေါ်ခဲ့၏။ စစ်တမ်းပုကို စတင်တိုက်ခိုက်ခြင်းသည် မှားယွင်းသည်မှန်သော်လည်း

တိုက်ပွဲဝင်ရ၍ သေပွဲလည်း ဝင်ကြရပါသော လူငယ်တို့သည် အပြစ်ရှိကြသူများဟု အဘယ်သို့ ယူဆနိုင်ပါအံ့နည်း။ အင်္ဂလိပ်ဖြစ်စေ၊ ဂျပန်ဖြစ်စေ သူတို့၏ ဝိညာဉ်များသည် ဤလောကကြီးထဲမှ ထွက်ခွာသွားကြရပါလေပြီ။ အသုဘအခမ်းအနားကို ပူးတွဲကျင်းပခြင်း၊ အနည်းဆုံးတော့ ယခုလို မထင်မရှား ပူးတွဲကျင်းပခြင်းကို သေဆုံးသူ အင်္ဂလိပ်များက မကျေမနပ်ဖြစ်မည်တော့ မဟုတ်နိုင်သည်မှာ သေချာလောက်ပါ၏။ ထိုသို့ မဖြစ်ရုံမျှ သူတို့သည် ဂျပန်ဝိညာဉ်များကိုပင် ပြုံးရွှင်စွာနှင့် သူတို့၏ ပူဇော်ရာ ပလ္လင်များထံသို့ ခရီးဦးကြိုဆိုသွားကြမည်သာပင် ဖြစ်ပါသည်။ ဟို လက်နက်ချသည့် ညက တောင်ပေါ်ရွာကလေးတွင် အသက်ရှင်လျက်ရှိသော ရန်သူများပင် တစ်ယောက်လက်ကို တစ်ယောက်ကိုင်ဆွဲထားကြသေးသည် မဟုတ်ပါလော။

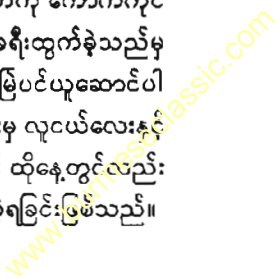
ထို့ကြောင့်ပင် ကျွန်ုပ်သည် ရိုးရိုး သစ်သားသေတ္တာကလေးတွင် ပတ္တမြားကိုထည့်၍ သေတ္တာကို အဝတ်နှင့်ပတ်ကာ ကျွန်ုပ်၏လည်ပင်း၌ တွဲရစွဲဆွဲလျက် အသုဘအခမ်းအနားကို ပါဝင်ဆင်နွှဲခဲ့ပါသည်။ ထိုနောက် ကျွန်ုပ်သည် အရိုးပြာများထားရာ ခန်းမဆောင်၏ထောင့်တွင် ထားခဲ့ပါ၏။

ရက်အတော်များများကျင်းပသော သတိရအလေးပြုပွဲတွင် ဤပတ္တမြားသည်လည်း နှလုံးထဲမှ ထွက်ပေါ်လာသည့် ကျေးဇူးတင်မှုဖြင့် အလေးပြုခံခဲ့ရ၏။ ဂျပန်ဆို၍ ကျွန်ုပ်တစ်ဦးတည်းသာ တက်ရောက်နေသည်ဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်သည် အစဉ်မပြတ် ဆုတောင်းခဲ့ပါ၏။

သို့သော်ငြားလည်း ထိုခန်းမဆောင်ထဲတွင် ပတ္တမြားကို ရာသက်ပန်ထားရစ်ခဲ့ရန်တော့ မဖြစ်နိုင်ပါ။ အင်္ဂလိပ်တို့၏ ပြာများကို သူတို့နိုင်သည့် မပိုမီ ပတ္တမြားကြီးအတွက် တစ်နေရာတော့ ရှာရပါမည်။ အနောက်အယုက်မရှိဘဲ လျှို့ဝှက်ထားနိုင်မည့်နေရာကို စတင်ရှာဖွေခဲ့ရာ ကြီးမားသည့် လျောင်းတော်မူ ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်ကြီး၏ အတွင်းတွင် ဌာပနာခဲ့ရန် စိတ်ကူးပေါက်ခဲ့ပါသည်။ ထိုသို့ စိတ်ကူးပေါက်ခဲ့ပြီးသည့် နောက်တွင် ကျွန်ုပ်သည် ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်၏ ခြေဖောက်အောက်ဘက်တွင်ရှိသော ဝင်ပေါက်မှ နေ့စဉ် ဝင်ရောက်ခဲ့ပါသည်။ ထိုအပေါက်ကို အနားမှ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှ ဘုန်းကြီးများသာ သိကြ၏။ အထဲတွင် စင်မြင့်ကလေးလုပ်ကာ ပတ္တမြားကျောက်ထည့်ထားသော သေတ္တာကလေးကို မြှုပ်နှံရန် ပြုလုပ်ရခြင်းဖြစ်ပါသည်။

တစ်နေ့တွင် မှောင်မဲ၍ အသက်ရှူရကျပ်စဖွယ်ဖြစ်သော ထိုလိုဏ်ခေါင်းထဲတွင် ကျွန်ုပ်သည် မောပန်းသဖြင့် နံရံကို မှီ၍ နားနေမိ၏။ ငိုက်မျဉ်းစပြုလာသည်တွင် သင်တို့သီချင်းအော်ဟစ်၍ သီဆိုသံများကို ကြားရသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ထိတ်လန့်တကြားဖြင့် မျက်စိကျယ်သွားမိပြီး အလိုလိုပင် လက်က စောင်းကောက်ကို ကောက်ကိုင်မိတော့၏။ မြန်မာပြည်အတွင်းပိုင်းသို့ ခရီးထွက်ခဲ့သည်မှစ၍ ကျွန်ုပ်သည် စောင်းကောက်ကို အမြဲပင်ယူဆောင်ပါသည်။ မှန်သို့ ရောက်သောအခါ ကျောင်းမှ လူငယ်လေးနှင့် မကြာခဏ တီးခတ်ကြပါ၏။ ထိုကြောင့် ထိုနေ့တွင်လည်း စောင်းကောက်သည် ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ ပါခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။

ဤသို့ မထင်မှတ်သည့်နေရာက ဂီတသံထွက်ပေါ်လာသဖြင့် သင်တို့များစွာ အံ့ဩသွားကြပါလိမ့်မည်။ ကျွန်ုပ်ခွင့်လွှတ်စေချင်၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်သည် စောင်းကို တီးမိသည်မှာ...ကျွန်ုပ် ဒီမှာရှိ၏။ အသက်ရှင်နေသည်။ ချစ်လှစွာသော ရောင်းရင်း ရဲဘော်များ၊ အတူတူ တေးသီကြပါစို့ဟူသော အတွေးအခေါ် အယူအဆနှင့် တီးနေခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ထိုနောက်တွင် သင်တို့ တံခါးကို ထုနှက်ခေါ်ငင်နေကြသောအခါ၌ ကျွန်ုပ်သည် အတွင်းဘက်နားတွင်ပင် ပြင်းစွာခံစားရသော စိတ်ဝေဒနာကြောင့် လက်သီးများဆုပ်လျက်ရပ်နေသည်သာ ဖြစ်၏။ အသံတိုင်းကို မှတ်မိသည်။ သို့သော်... ယခု ကျွန်ုပ်သည် ဘုရားသားတော်အဖြစ် သက်န်းဝတ်တစ်ဦးဖြစ်နေပြီဖြစ်၍ တံခါးကို ဝှက်ကန့်ဖွင့်ကာ သင်တို့ကို ဖက်ရမ်းနှုတ်ဆက်ခြင်း မပြုနိုင်တော့ပါ။

ထိုနောက် အလွန်တိတ်ဆိတ်သွားသဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် လှေကားမှတက်၍ ဘုရား၏ မျက်လုံးတော်တစ်ခုမှ ချောင်းကြည့်လိုက်သည်။ အိန္ဒိယစစ်သားတစ်ဦးက သင်တို့ကို ဘုန်းကြီးကျောင်းဘက်သို့ ခေါ်သွားသည်ကို တွေ့ရ၏။

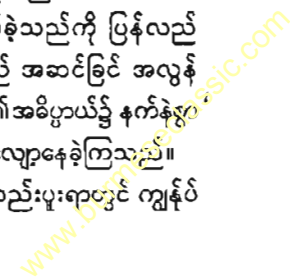
ယခုအခါ ကျွန်ုပ်သည် မြန်မာဘုန်းကြီး ဖြစ်နေပါသည်။ စစ်တောင်းမြစ်ကမ်းခြေမှ အလောင်းများကို မြှုပ်နှံသင်္ဂြိုဟ်ပြီးနောက်တွင် မဝေးလှသောနေရာမှ ဘုန်းကြီးကျောင်းတစ်ခုသို့ သွားခဲ့၏။ ထိုတွင် ရဟန်းတက်ခွင့်ရပါသည်။ ဖြစ်နိုင်သလောက် နေရာများတွင် ကျွန်ုပ်သည် စာပေပရိယတ္တိကို လေ့လာပါသည်။ တရားကျင့်ခြင်းများကို ပြုပါ

သည်။

ကျွန်ုပ် လုပ်ဆောင်ရမည့်လုပ်ငန်းသည် တစ်နေ့တခြားတိုးပွားလာပုံရသည်။ ဂျပန်စစ်သားများ၏ ဝိညာဉ်များကို စိတ်ချမ်းသာမှုပေးရုံသာမက မြန်မာဘုန်းကြီးတစ်ပါး၏ တာဝန်ဝတ္တရားကျင့်စဉ်များကိုလည်း ထမ်းဆောင်ရပါဦးမည်။ ဤတိုင်းပြည်မှ လူများအတွက်လည်း တတ်နိုင်သရွေ့ လုပ်ဆောင်ပေးချင်ပါသည်။

ရှင်တော်ဗုဒ္ဓ၏ သွန်သင်ဆုံးမချက်များကို လေ့လာလိုသည်။ ပြီးတော့ ဘာဝနာပွားများ၍ ဆုံးမချက်များကို ကျွန်ုပ်၏ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခု အနေဖြစ်အောင် ပြုချင်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်နှင့်တကွ ကျွန်ုပ်တို့၏ ပြည်သူပြည်သားများသည် မညာမတာပင် ဒုက္ခများ ခံစားခဲ့ကြရသည်။ အဓိပ္ပာယ်မရှိသော အကြောင်းတစ်ခုတွင် မသိနားမလည်သော အပြစ်မဲ့သည့်လူပေါင်းများစွာတို့သည် အစတေးခံခဲ့ကြရ၏။ ပျိုလွင်သန့်ရှင်းသော လူငယ်ကလေးများကို နေအိမ်များ၊ အလုပ်ဌာနများနှင့် ကျောင်းများမှ ခေါ်ထုတ်ကာ ပင်လယ်ရပ်ခြား ဝေးရာဒေသမှ မြေကြီးပေါ်တွင် သူတို့၏ အရိုးများ ဆွေးအောင် ပစ်ထားလိုက်ကြ၏။ ဤအကြောင်းအရာများကို တွေးမိလေလေ ကျွန်ုပ်၏ ကြေကွဲမှုသည် ခါးသီးလေလေ ဖြစ်ရတော့သည်။ ဘာတွေ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည်ကို ပြန်လည်တွေးတောကြည့်လျှင် ကျွန်ုပ်တို့သည် အဆင်ခြင် အလွန်နည်းပါးကြသည်ကို ခံစားရ၏။ ဘဝ၏အဓိပ္ပာယ်၌ နက်နဲလှတော့တော့ဆင်ခြင်ရန် ကျွန်ုပ်တို့ မေ့လျော့နေခဲ့ကြသည်။

ရဟန်းသံဃာတဝှော် လေ့လာဆည်းပူးရာတွင် ကျွန်ုပ်

သည် များစွာပင် ပညာဗဟုသုတများ ရခဲ့သည်။ ရှေးအထက် ကျောက်ကာရီမှစ၍ ဤဗုဒ္ဓဘာသာ သာသနာသည် လူသား တို့၏ဘဝ၊ ယင်းဘဝ၏ တည်နေရာ လောကကြီး စသည်တို့အပေါ်တွင် အလွန်ထူးခြားစွာ နက်နက်နဲနဲ ဆင်ခြင် ထားသည့် ဘာသာပင်ဖြစ်ချေ၏။ ထိုဘာသာ၏ ဆုံးမသွန် သင်ချက်များကို စွဲမြဲစွာ ခံယူထားသူများသည် အန္တရာယ်များ ပြားသည့် စမ်းသပ်မှုအမျိုးမျိုးနှင့် သစ္စာတရားကို သိမြင်ရန် အတွက် ကျင့်ကြံအားထုတ်မှု အမျိုးမျိုးတို့ကို လိုလားစွာပင် ခံယူလုပ်ကိုင်ကြ၏။ သူတို့၏ သတ္တိသည် စစ်သားတစ် ယောက်၏ သတ္တိတရားနီးပါးပင် ကြီးမားပါပေသည်။ သူတို့ ဆင်နွှဲနေကြသော တိုက်ပွဲမှာ မမြင်ရသော ခံတပ်ကြီးကို သိမ်း ပိုက်နိုင်ရန် ဖြစ်ပေ၏။

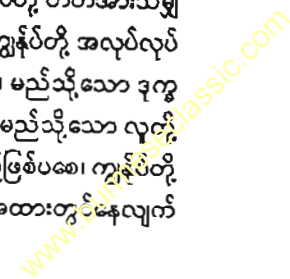
ကျွန်ုပ်တို့ ဂျပန်များကား အားကြီးမာန်တက်ဖြင့် စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ လုံ့လကိုထုတ်ရန် အလေးမမူခဲ့ကြပါ။ ထိုစိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာတို့၏ တန်ဖိုးကိုပင်သော်လည်း အသိ အမှတ် မပြုခဲ့ကြ။ ကျွန်ုပ်တို့ အလေးထားသည်ကား လူ၏ စွမ်းရည်များကိုသာ ဖြစ်ခဲ့၏။ လူက ပြုလုပ်နိုင်သော အရာ များကိုသာ အလေးထား၍ ဘယ်လိုလူစားမျိုးဖြစ်သည်၊ သူ ဘယ်လိုနေထိုင်သည်၊ သူ့ အသိဉာဏ်သည် မည်မျှ အနက် ရှိသည်၊ စသည်များကို အလေးထားခဲ့ကြသည်မဟုတ်။ လူသားတစ်ယောက်အဖြစ် အပြစ်အနာ အဆာကင်းမဲ့၊ စိတ် ဓာတ်ရိုကျိုးနိမ့်ချမှု၊ သုခ ဒုက္ခတို့အပေါ်တွင် ဥပေက္ခာရှုနိုင်မှု၊ မြင့်မြတ်စွာ နေထိုင်ကျင့်ကြံမှု၊ သံသရာမှ လွတ်မြောက်ရေး ကို ရယူနိုင်သော စွမ်းပကား၊ ထိုစွမ်းပကားဖြင့် သူတစ်ပါးကို

လည်း သံသရာမှ လွတ်မြောက်စေရန် ကူညီမှု၊ ဤအရည် အချင်းကောင်းများကို ကျွန်ုပ်တို့သည် ဂရုမထားဘဲ နေခဲ့ ကြသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ဤပြည်ပနိုင်ငံတွင်ပင် ကျန်ရှိသော ဘဝတာကို ဆိုခဲ့သော အရည်အချင်းကောင်းများကို ရှာဖွေ ဆည်းပူးရင်းဖြင့် ကုန်လွန်စေပါတော့မည်ဟု မျှော်လင့်ထားပါ ၏။

တောင်များ၊ မြစ်များကို ကျော်ဖြတ်၍ ကိုင်းပင် မှော်ပင် အမှိုက်သရိုက်များဖြင့် ပိညပ်ဖုံးလွှမ်းနေသော လူသေများကို လည်းကောင်း၊ ရေဖြင့် ရွှဲနစ်နေသော အလောင်းကောင်များ ကိုလည်းကောင်း၊ မြွှပ်နံ့ကို လုပ်နေရင်းက ထိုးကျင့်နှိပ်စက် သည့် မေးခွန်းများကြောင့် ရိဂျားပန်းလျှံခဲ့ရ၏။ လောကတွင် အဘယ်ကြောင့် ဘေးဒုက္ခများ ဒါလောက်များများ ရှိနေပါ သနည်း။ အကျိုးအကြောင်း ရှင်းမပြနိုင်သည့် ဒုက္ခခံစားရမှု များသည် အဘယ်ကြောင့် များပြားစွာ ရှိနေရပါသနည်း။ ကျွန်ုပ်တို့ ဘာကို တွေးခေါ်ရပါမည်နည်း။

သို့သော် ဤမေးခွန်းများကို လူ၏အတွေးဖြင့် မဖြေရှင်း နိုင်ကြောင်းကို ကျွန်ုပ် လေ့လာမိပါပြီ။ ဤဘေးဒုက္ခတို့ဖြင့် နှိပ်စက်ခံနေရသော လောကကြီးကို ကျွန်ုပ်တို့ တတ်အားသမျှ သက်သာခွင့်ကလေးကို ပေးနိုင်အောင် ကျွန်ုပ်တို့ အလုပ်လုပ် ကြရမည်။ ကျွန်ုပ်တို့ ရဲရင့်ကြရပါမည်။ မည်သို့သော ဒုက္ခ ခံစားရမှု၊ မည်သို့သော တရားမမျှတမှု၊ မည်သို့သော လူကို ၏ ဉာဏ်မမီနိုင်မှုများနှင့် ရင်ဆိုင်ရသည်ဖြစ်ပေ။ ကျွန်ုပ်တို့ သည် မြောက်၍မကြောက်သော အနေအထားတွင်နေလျက်

ထိုအရာများကို တည်ငြိမ်စွာ ရင်ဆိုင်လိုက်ခြင်းဖြင့် အကျင့် သိက္ခာ၏ အင်အားကို ပြသကြရပါမည်။ ကျွန်ုပ်၏ဘဝကို ရဟန်းဘောင်သို့ စွဲမြဲစွာ ကူးပြောင်းစေခြင်းဖြင့် ဤယုံကြည်ချက်ကို အကောင်အထည် ဖော်နိုင်လိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်မိပါ၏။

ထို့ပြင်တဝ ဤမြန်မာပြည်မှ လူများသည် ပီရိယနည်းပါး၍ အပျော်အပါး ဝါသနာပါကာ ပေါ့ပေါ့နေတတ်ကြသူများ မှန်သော်ငြားလည်း၊ သူတို့အားလုံးသည် ရွှင်လန်းလျက် ရှိကြသည်။ ဝင့်ဝါမောက်ကြွားခြင်းမရှိ၊ ပျော်ရွှင်လျက်ရှိကြသည်။ ဤသည်ကို ကျွန်ုပ် အံ့ဩ၍ဆုံးနိုင်ဖြစ်ရ၏။ သူတို့သည် အစဉ်ပြုံးရွှင်နေကြသည်။ လောဘမရှိဘဲ သူတို့သည် ငြိမ်းချမ်းစွာ နေထိုင်ကြသည်။ သူတို့ထဲတွင် ကျွန်ုပ်နေထိုင်လာရသောအခါ ဤအပြုအမူများသည် အဖိုးတန်လှသော လူ့အရည်အချင်းများ ဖြစ်သည်ကို ယုံကြည်လာရတော့၏။

ကျွန်ုပ်တို့၏ တိုင်းပြည်သည် စစ်ကိုတိုက်ခဲ့၏။ ရွှံ့ခဲ့၏။ ယခုတော့ ဒုက္ခကို ခံစားနေရတော့သည်။ ဤသို့ဖြစ်ရခြင်းမှာ ကျွန်ုပ်တို့ လောဘကြီးခဲ့သောကြောင့်ဖြစ်၏။ လူ့တန်ဖိုးများကို မေ့သွားလောက်အောင် မိမိကိုယ်မိမိ အထင်ကြီးခဲ့ကြသောကြောင့် ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်တို့တွင် ယဉ်ကျေးမှုနှင့် ပတ်သက်၍ အပေါ်ယံယိကသာ ဖြစ်သော တိုင်းတာမှုစံသာလျှင် ရှိသောကြောင့် ဖြစ်၏။ မှန်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ဤတိုင်းပြည်မှလူများကဲ့သို့ ဖျင်းရိပင်နှံ့နေ၍မရ၊ သူတို့လုပ်တတ်သလို ဘဝကို အိပ်မက်ပမာ ကုန်ဆုံးစေနိုင်မည်လည်း မဟုတ်ပါ။ သို့သော် ကျွန်ုပ်တို့သည် လောဘရမ္မက်

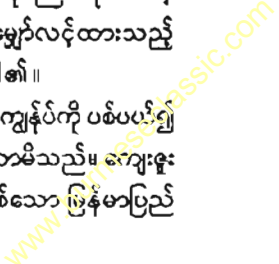

မကြီးဘဲနှင့် အစဉ်ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ် နေ၍ ရပါမည်လား။ လောဘရမ္မက်နည်းပါးခြင်းသည် ဂျပန်များအတွက်ရော၊ လူသားအားလုံးအတွက်ရော အရေးကြီးသည့် လိုအပ်ချက်မဟုတ်ပါလား။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ဘယ်ပုံဘယ်နည်းဖြင့် တကယ့်လွတ်မြောက်ရေးကို ရပါမည်နည်း။ အခြားသူများ လွတ်မြောက်ကူညီရေးအတွက်ရော ကျွန်ုပ်တို့က ဘယ်ပုံဘယ်နည်း ကူညီနိုင်ပါမည်နည်း။ ဤအချက်ကို ကျွန်ုပ်သည် နက်နက်နဲနဲ တွေးတောဆင်ခြင်ရန် သိမြင်လိုပါသည်။ ပညာရယူလိုပါသည်။ ကျွန်ုပ် ဤတိုင်းပြည်တွင်နေဖို့၊ အလုပ်လုပ်ဖို့၊ တာဝန်ထမ်းဆောင်ဖို့ ဆန္ဒရှိရခြင်းမှာလည်း ဤအကြောင်းကြောင့်ပင် ဖြစ်ပါ၏။

ခင်မင်ရပါသော ရောင်းရင်းများ။ ယခုကဲ့သို့ ခွဲခွာရခြင်းအတွက် ကျွန်ုပ် မည်ကဲ့သို့ ခံစားရသည်ကို ဖော်မပြနိုင်တော့ပါ။ ကြာမြင့်စွာက တွေး၍ ကြောက်လန့်ဖိုးထိတ်ခဲ့ရသော နေ့ရက်သည် ရောက်ခဲ့ပါချေပြီ။ တိုင်းပြည်၏ အတွင်းပိုင်းတွင် ရက်သတ္တပတ်ပေါင်းများစွာနေခဲ့ပြီး မှတ်သို့ ပြန်ရောက်ခဲ့သောအခါ နောက်နေ့မနက်တွင် ကျွန်ုပ်၏တပ်ခွဲသည် ဂျပန်ပြည်သို့ ရွက်လွင့်၍ ပြန်ကြတော့မည်ဟု ကြားရပါတော့သည်။ ကျွန်ုပ်ကား ထိုသတင်းကို မမျှော်လင့်ထားသည့် တည်ငြိမ်မှုဖြင့် လက်ခံနားထောင်နိုင်ခဲ့ပါ၏။

သင်တို့၏ ချစ်ခင်မှု၊ ကြင်နာမှုဖြင့် ကျွန်ုပ်ကို ပစ်ပယ်၍ မထားရစ်လိုမှုများအတွက် ဝမ်းလည်း သာမိသည်။ ကျေးဇူးလည်း တင်မိသည်။ သို့သော် ကျွန်ုပ်ချစ်သော ပြန်မာပြည်

တွင် နေခဲ့ပါတော့မည်။ နှင်းများ ဖုံးလွှမ်းနေသည့် တောင်များ မှသည် တောက်ပသော နေရောင်ခြည်အောက်ရှိ ပင်လယ် ကမ်းခြေများအထိ အနံ့အပြား လှည့်လည်သွားလာနေပါ တော့မည်။ သင်တို့အား လွမ်းဆွတ်သတိရခြင်းသည် မခံမရပ်နိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့လျှင် စောင်းမှတေးသံကို ဖော်ကျူး ထုတ်လွှင့်ပါမည်။

ကျွန်ုပ်တို့ အတူတကွ ဆိုးတူကောင်းဘက် ပေါင်းသင်း နေထိုင်ခဲ့ခြင်းကို ဘယ်တော့မှ မေ့မည်မဟုတ်တော့ပါ။ သင်တို့ ပျော်ရွှင်စေခြင်းအတွက် ကျွန်ုပ်၏ အသည်းနှလုံးထဲမှ လှိုက်လှဲစွာ ဆုတောင်းလိုက်ပါသည်။

မီးဖူရီးမယာဆုဟိခေါ

*

အခန်း (၇)

တပ်ခွဲမှူးသည် စာကိုဖတ်၍ ပြီးသွားလေပြီ။ ကျွန်တော်တို့အားလုံးသည် ပြန်လည်ဖြောဖြောခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်သည့် အတွေးအမျှင်တန်းများဖြင့် ပြည့်လျှမ်းလျက် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေကြမိတော့၏။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့ ဝမ်းနည်းခြင်းကား မဖြစ်ကြတော့ပါ။ ယခုကဲ့ သို့ မီးဖူရီးမ၏ ခံစားမှုအမှန်ကို သိရပြီဆိုလျှင် ကျွန်တော် တို့အားလုံးသည် ရှေ့လျှောက် ဘာတွေဖြစ်လာလာ၊ ဖြစ်လာ သမျှကို လက်ခံရင်ဆိုင်ကြရန် အဆင်သင့်ဖြစ်နေကြပါပြီ။

ခဏချင်းပင် ညဉ့်ကို ကူးပြောင်းခဲ့သည်။ အိန္ဒိယသမုဒ္ဒ ရာ မျက်နှာပြင်သည် တလက်လက် ထွန်းတောက်တတ် သော တီရစ္ဆာန်ကလေးများ၏ များပြားလှသော အလင်းရောင်အစုကလေးများဖြင့် ပြုံးပြက်နေပါ၏။ မကြာ ခဏပင် လှိုင်းများအကြားမှ လူ၏ လက်မျှန်းပါး ကြီးမား သည့် မီးစုန်းများသည် ခုန်ပျံတက်လာ၍ ခဏတာမျှ တည်

ငြိမ်ချောမွေ့စွာ လျှော့တိုက်သွားပြီးနောက် မှောင်ထဲတွင်ပင် မြင်နိုင်သည့် ရှေ့မြင်လှိုင်းခေါင်းဖြူထဲသို့ ဝင်ရောက်ပျောက် ကွယ်သွားတတ်သည်။ အချို့သော အလင်းရောင်ထွက် သည့် တိရစ္ဆာန်အစုအဖွဲ့ကလေးများသည် သင်္ဘော၏ နံရံ ကိုပင် တွယ်ကပ်တက်နေကြပုံရ၏။ အချို့က နောက်က လိုက်ကြသည်။ အချို့ကတော့ နောက်ဘက်အဝေးကြီးတွင် လှင့်မျောနေရစ်ခဲ့ကြ၏။

လှိုင်းများအကြားတွင် သေဆုံးသူများ၏ ဝိညာဉ်တို့ သည် ကပွဲကျင်းပနေသည့်နှင့်ပင် တူသေးတော့၏။

ကျွန်တော်တို့၏ ခေါင်းပေါ်မှ ကောင်းကင်ပြင်ကြီးတွင် ကား ကြယ်ပွင့်များသည် ထွန်းပြောင်စွာ တောက်ပနေကြ သည်။ သင်္ဘောသည် ဘယ်ညာ လူးသည်နှင့်အမျှ ရွက်တိုင် သည်လည်း ကြယ်ပွင့်ကွင်းပြင်ကို ဖြတ်၍ လွှဲရမ်းနေ၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်တို့၏ အမြင်တွင်ကား ရွက်တိုင်သည် တည်ငြိမ်စွာ ရပ်တည်နေပြီး ကြယ်ပွင့်တို့သည်သာ ရွက်တိုင် ကို ဝိုင်းပတ်၍ ကခုန်နေကြသယောင် မြင်ကြရသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ပြိုင်တူလိုပင် သီချင်းကို တိုးတိုး ကလေး ညည်းဆိုလိုက်ကြ၏။ လှိုင်းများ၏ အသံသည် သင်္ဘောကို လွှမ်းခြုံထားသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ရေပန်း များ ဖွာရရာ ကြံနေသည့် နေရာဆီက ဟိုအဝေးတွင် ကျန်ရစ် ခဲ့ပြီဖြစ်သော 'မြန်မာ့စောင်း' မှ တေးသံကို ကြားနေရသ ယောင် ရှိတော့သည်။

သင်္ဘောကြီးသည် တစ်ရက်ပြီးတစ်ရက် --- ဖြည်းဖြည်း စွာ ခုတ်မောင်းသွားနေ၏။ နံနက်မှ ညနေအထိ ခေါင်းပေါ်

ရှိ တိမ်တိုက်များကို ငေးမျှော်ကြည့်ကြရင်းက ကျွန်တော်တို့ သည် ဂျပန်ပြည်ကို ဘယ်တော့လောက်တွင် မြင်ကြရပါမည် နည်းဟု စဉ်းစားတွေးတော၍ သိချင်နေပေတော့၏။

